#1 New York Times

CARTEA A TREIA A SERIEI DE SUCCES LABIRINTUL

James Dashner

LABIRINTUL
TRATAMENT LETAL

JAMES DASHNER

Seria: Captiv în labirint
Volumul 3

TRATAMENT LETAL

Original: *The Death Cure* (2011)

Traducere din limba engleză:
BIANCA PAULEVICI

virtual-project.eu

2015

CAPITOLUL 1

Mirosul începea să-l scoată din minți pe Thomas.

Nu faptul că era singur de mai bine de trei săptămâni. Nu pereții, tavanul și podeaua complet albe. Nu lipsa ferestrelor sau faptul că luminile nu se stingeau niciodată. Nimic din toate acestea. Îi luaseră ceasul; îi dădeau să mănânce exact același lucru, de trei ori pe zi – o bucată de șuncă, piure de cartofi, morcovi cruzi, o felie de pâine, apă –, nu-i vorbeau niciodată, nu lăsau niciodată pe altcineva să intre în cameră. Fără cărți, filme sau jocuri.

Era complet izolat. Trecuseră mai bine de trei săptămâni, deși el începuse să se îndoiască de capacitatea sa de-a ține socoteala timpului și se baza acum doar pe instinct. Încerca să aproximeze cât mai bine când se lăsa noaptea și avea grijă să doarmă doar atât cât i se părea normal. Mesele îi făceau bine, chiar dacă nu i se păreau regulate. De parcă țineau înadins să se simtă dezorientat.

Singur. Într-o cameră căptușită, lipsită de culoare – singurele excepții, un closet mic în colț, aproape ascuns, din oțel inoxidabil, și un birou vechi din lemn, care nu-i folosea la nimic. Singur, într-o tăcere de nesuportat, cu timp nelimitat să se gândească la boala care săpa în el: Arșița, acel virus mut, care pătrunde și înlătură tot ceea ce este uman într-o ființă. Nimic din toate acestea nu-l scotea din minți.

Dar el putea groaznic, și asta părea să-i întindă nervii la maximum, scoțându-l din minți. Nu-l lăsau să facă duș sau baie, de când venise acolo nu-i dăduseră haine de schimb și nimic cu care să se curețe. Chiar și o cârpă cât de mică i-ar fi fost de folos; ar fi putut s-o înmoaie în apa pe care i-o dădeau să bea și să se curețe măcar pe față. Dar nu avea nimic, doar hainele murdare pe care le purta când îl închiseseră acolo. Nici măcar un cearșaf; se făcea covrig și dormea cu dosul proptit în colțul camerei, cu brațele încrucișate, încercând să găsească cumva un strop de căldură, deseori tremurând.

Nu înțelegea de ce propriul miros îl speria cel mai tare. Poate era un semn că o luase razna. Oricum, fără să priceapă de ce,

igiena lui tot mai precară îl agasa și-l făcea să se gândească la lucruri oribile. Bunăoară, că putrezea, că se descompunea, că măruntaiele lui deveneau la fel de râncede precum își simțea exteriorul.

Asta îl îngrijora de fapt, oricât de iraționale ar fi părut. Avea mâncare din belșug și apă cât să nu sufere de sete; se odihnea din plin și făcea sport cum putea în cămăruța aceea, deseori alergând pe loc ore întregi. Logica îi spunea că a fi mizerabil nu are nimic de-a face cu rezistența inimii sau cu funcționarea plămânilor. Totuși, mintea lui începea să creadă că putoarea constantă era un semn al morții iminente, care se pregătea să-l înghită cu totul.

Gândurile acestea întunecate îl făceau să se întrebe dacă Teresa nu cumva îl mințise ultima dată când vorbiseră, când îi spusese că era prea târziu pentru el și insistase că Thomas avea Arșița, că își pierduse mințile și devenise violent. Că își *pierduse* deja mințile înainte să ajungă în cămăruța aceea îngrozitoare. Până și Brenda îl avertizase că lucrurile aveau să se înrăutățească. Poate că avuseseră dreptate.

Și totuși, își făcea griji pentru prietenii lui. Oare ce se întâmplase cu ei? Unde erau acum? Cum le afecta Arșița mințile? După ce trecuseră prin atâtea împreună, oare așa avea să se termine totul?

Începu să se înfurie. Tremura ca un șobolan în căutarea unui loc călduros, a unei bucățele de mâncare. Cu fiecare zi, devenea tot mai furios, până ajungea uneori să tremure incontrolabil, înainte să reușească să își astâmpere mânia. Nu voia ca furia aceasta să dispară pentru totdeauna; voia doar să o pună deoparte și s-o lase să crească. Să aștepte momentul potrivit, locul potrivit ca s-o dezlănțuie. Cei de la RĂU îi făcuseră asta. Ei le furaseră viețile, lui și prietenilor lui, ca să îi folosească în cine știe ce scopuri care li se păreau lor necesare. Fără să le pese de consecințe.

Și aveau să plătească pentru asta. Thomas își jura în sinea lui de o mie de ori pe zi.

Astfel de gânduri îi treceau prin minte în timp ce se sprijinea de perete, cu fața spre ușă și spre biroul urât de lemn din fața ei, în dimineața celei de-a douăzeci și doua zile de captivitate, din câte estimase el, în camera albă. Devenise o rutină: să ia micul dejun, apoi să facă sport. Spera în zadar că ușa avea să se

deschidă, *cu adevărat,* complet, toată ușa, nu doar portița din partea de jos prin care îi dădeau mâncarea.

Încercase deja de nenumărate ori să deschidă chiar el ușa. Sertarele biroului erau goale, emanând doar un miros de mucegai și cedru. Se uita în ele în fiecare dimineață, în caz că ar fi apărut ceva în vreunul peste noapte, ca prin minune, în timp ce el dormea. Era de așteptat ca astfel de lucruri să se întâmple când era vorba de RĂU.

Așa că ședea, holbându-se la ușă. Așteptând. În jurul lui erau doar pereți albi și tăcere. Și mirosul trupului său. Se gândea la prietenii lui... Minho, Newt, Tigaie, puținii Poienari care mai rămăseseră în viață. Brenda și Jorge, care dispăruseră ca prin farmec după ce fuseseră salvați de Bergul uriaș. Harriet și Sonya, celelalte fete din Grupul B, Aris. La Brenda și la felul în care îl avertizase după ce se trezise prima dată în camera albă. Cum de reușise să-i vorbească în gând? Oare era de partea lui sau împotrivă?

Dar cel mai mult se gândea la Teresa. Nu reușea să și-o scoată din minte, chiar dacă o ura din ce în ce mai mult. Ultimul lucru pe care i-l spusese Teresa fusese că „RĂU sunt buni” și, indiferent că avea sau nu dreptate, pentru Thomas ea ajunsese să reprezinte toate grozăviile care se întâmplaseră. Ori de câte ori se gândea la ea, se înfuria teribil.

Poate că doar furia aceea îi mai ținea mintea întreagă, în timp ce aștepta.

Mâncare. Somn. Sport. Sete de răzbunare. Asta făcuse încă trei zile. Singur.

În cea de-a douăzeci și șasea zi, ușa se deschise.

CAPITOLUL 2

Thomas își imaginase scena de nenumărate ori. Ce avea să facă, ce avea să spună. Cum avea s-o zbughească și să trântească la pământ pe oricine ar fi intrat, apoi s-o ia la sănătoasa, să fugă de-acolo, să scape. Dar se gândise la asta mai mult din amuzament. Știa că RĂU nu ar fi admis așa ceva. Că, de fapt, trebuia să planifice fiecare detaliu înainte să acționeze.

Când în sfârșit *se întâmplă,* când ușa pufni ușor și începu să se deschidă, Thomas fu surprins de propria lui reacție: rămase locului. Ceva îi spuse că o barieră invizibilă apăruse între el și birou, ca în căminul în care ajunseseră după ce evadaseră din Labirint. Nu era timpul să acționeze. Nu încă.

Se simți prea puțin surprins când îl văzu pe Șobolan: individul care le spusese Poienarilor despre ultima încercare prin care fuseseră obligați să treacă, prin Ținutul Pârjolit. Își amintea de nasul lui lung, de ochii de nevăstuică, de părul acela unsuros, pieptănat peste o chelie evidentă care îi ocupa jumătate din cap. Și costumul alb ridicol. Totuși, părea mai palid ca ultima dată când îl văzuse Thomas. Sub braț ținea un dosar gros plin cu zeci de hârtii mototolite și dezordonate, iar cu cealaltă mână târa după el un scaun cu spătarul drept.

— Bună dimineața, Thomas! spuse el dând scurt din cap.

Fără să aștepte vreun răspuns, închise ușa, trase scaunul în spatele biroului și se așeză. Puse dosarul în fața lui, îl deschise și începu să-l răsfoiască. Când găsi ce căuta, se opri și-și puse palmele pe birou. După care zâmbi larg și jalnic, privindu-l pe Thomas.

Thomas vorbi în sfârșit și își dădu seama că nu mai vorbise de săptămâni întregi, așa că vocea lui sună ca un cârâit.

— O să fie bună numai dacă-mi dai drumul de-aici.

Bărbatul nici măcar nu clipi.

— Da, știu. Nu-ți face griji, azi vei primi o grămadă de vești pozitive. Ai încredere în mine!

Thomas se gândi puțin și se rușină că îndrăznise să spere, chiar și numai pentru o clipă. Ar fi trebuit să știe cum stăteau lucrurile.

— Vești *pozitive*? Credeam că ne-ați ales pentru că ne considerați inteligenți!

Șobolanul nu spuse nimic preț de câteva secunde, după care răspunse:

— Da, inteligenți. Printre alte motive mai importante. Se opri și îl măsură pe Thomas din priviri înainte să continue. Crezi cumva că nouă *ne place* situația asta? Crezi că *ne place* să vă privim suferind? Toate astea au avut un scop, și peste puțină vreme îl vei înțelege și tu.

Vocea lui crescuse constant în intensitate, așa că practic ultimul cuvânt îl țipase, roșu la față.

— Ușurel! spuse Thomas, simțindu-se tot mai îndrăzneț. Potolește-te, tataie! Pari pe punctul de-a face un infarct.

Se simțea bine să vorbească astfel.

Bărbatul se ridică de pe scaun și se aplecă deasupra biroului. Venele de pe gât i se îngroșară de încordare. Apoi se așeză la loc încet și trase adânc aer în piept de câteva ori.

— Mă așteptam ca aproape trei săptămâni petrecute în cutia asta albă să îmblânzească pe oricine. Tu, în schimb, îmi pari mai arogant ca niciodată.

— Deci, ai de gând să-mi spui că nu-s nebun? Că n-am Arșița, că n-am avut-o niciodată? Thomas nu se putea controla. Se înfurie tot mai tare, până avu impresia că explodează, dar se strădui să rămână calm. De-asta n-am luat-o razna de tot: în adâncul sufletului știu că ai mințit-o pe Teresa, că nu-i decât o altă încercare a voastră. Deci, ce urmează? Mă trimiteți pe Lună? Mă faceți să trec oceanul înot în chiloți?

Zâmbi, ca să dea mai multă greutate cuvintelor sale.

În tot acest timp, Șobolanul se holbase la el fără să schițeze vreo emoție.

— Ai terminat?

— Nu, n-am terminat. Așteptase zile întregi să poată vorbi, dar acum, că avea în sfârșit prilejul, nu-i venea nimic în minte. Uitase toate scenariile la care se gândise. Vreau… să-mi spui totul. Chiar acum!

— Of, Thomas! spuse Șobolanul încet, ca atunci când trebuie să-i dai unui copil niște vești proaste. Nu te-am mințit. Chiar *ai* Arșița.

Thomas rămase cu gura căscată; un fior rece străbătu furia încinsă care pusese stăpânire pe el. Oare Șobolanul mințea chiar și acum? se întrebă. Dar ridică din umeri, de parcă ar fi bănuit mereu ceea ce tocmai auzise.

— Ei bine, încă n-am început să-mi pierd mințile.

La un moment dat, după ce străbătuse Ținutul Pârjolit, când fusese singur cu Brenda, înconjurat de Defecți, se împăcase cu ideea că avea să ia și el virusul într-un final. Dar se gândi că deocamdată era încă în regulă. Încă era întreg la minte. Și doar asta conta, momentan.

Șobolanul oftă.

— Nu înțelegi. Nu înțelegi ce-am venit să îți spun.

— De ce îți închipui c-aș crede vreun cuvințel din ceea ce-mi spui? Cum poți să te-aștepți la așa ceva?

Thomas își dădu seama că se ridicase în picioare, deși nu-și amintea când. Trase adânc aer în piept. Trebuia să se stăpânească. Șobolanul îl privea cu niște ochi negri, adânci și reci. Nu mai conta dacă-l mințea sau nu. Thomas știa că trebuie să-l asculte până la capăt dacă voia să mai iasă vreodată din camera albă. Încercă să respire mai liniștit. Așteptă.

După câteva secunde de tăcere, vizitatorul continuă:

— Știu că te-am mințit. Deseori. V-am făcut niște lucruri groaznice ție și prietenilor tăi. Dar toate astea au făcut parte dintr-un plan cu care ai fost de acord, ba chiar ai contribuit la el. E adevărat că a trebuit să mergem mai departe decât plănuiserăm inițial. Dar am păstrat toate lucrurile așa cum le-au gândit Creatorii – așa cum le-ai gândit *tu* în locul lor, după ce ei au fost… epurați.

Thomas clătină încet din cap; știa că fusese implicat și el, cumva, în planul celor de la RĂU, dar acum nu reușea în niciun fel să priceapă cum ar fi putut cineva să-i pună pe alții să treacă prin ceea ce trecuse el.

— Nu mi-ai răspuns. Chiar te-aștepți să mai cred ceva din ce-mi spui?

Bineînțeles, își amintea mai mult decât lăsa să se vadă. Chiar dacă își privea trecutul ca printr-o fereastră murdară și soioasă, și zărea doar niște străfulgerări neclare, știa că lucrase cu RĂU.

La fel și Teresa. Știa că îi ajutaseră să creeze Labirintul. Își amintise și alte lucruri.

— Da, Thomas, pentru că nu avem nimic de câștigat dacă te ținem în necunoștință de cauză, spuse Șobolanul. Acum nu mai am nimic de câștigat din asta.

Thomas se simți brusc istovit, de parcă îl părăsiseră toate puterile. Se lăsă în jos, oftând din greu și scuturând din cap.

— Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

Ce rost avea să discute cu cineva când nu se putea încrede în cuvinte?

Șobolanul continuă să vorbească, dar tonul i se schimbă; deveni mai puțin detașat, analitic și pedant.

— Evident, știi deja că ne confruntăm cu o boală îngrozitoare, care distruge mințile oamenilor din toată lumea. Tot ce-am făcut până acum a avut un singur scop: să vă analizăm tiparele mintale și să alcătuim o schiță pe baza lor. Obiectivul nostru este să folosim această schiță pentru a dezvolta un tratament pentru Arșiță. Ai știut de la bun început care e miza: toate viețile pierdute, durerea, suferința. Cu toții am știut. Tot ce-am făcut a fost ca să fim siguri că rasa umană va supraviețui. Și suntem foarte aproape de-a găsi un tratament. Extrem de aproape.

Thomas își amintea mai multe lucruri. Transformarea, visele pe care le avusese de-atunci, străfulgerări ocazionale, ca niște fulgere rapide care-i treceau prin minte. Și chiar și-acum, când îl asculta pe bărbatul în costum alb, avea impresia că se află pe o stâncă și că toate răspunsurile aveau să se ridice cumva din abis, iar el avea să le vadă în toată plenitudinea lor. Simțea o nevoie copleșitoare să prindă răspunsurile acelea.

Dar era în continuare precaut. Știa că făcuse parte din plan, că dăduse o mână de ajutor la proiectarea Labirintului, că preluase sarcinile primilor Creatori după moartea acestora, continuând programul cu noi recruți.

— Îmi amintesc destul de multe lucruri ca să-mi fie rușine de mine însumi, recunoscu el. Dar e cu totul altceva când înduri chiar tu abuzurile pe care le-ai pus la cale. Pur și simplu nu e drept.

Șobolanul se scărpină la nas, se foi în scaun. Păru afectat de ceva din ce-i spusese Thomas.

— O să vedem ce părere ai despre asta după ziua de azi, Thomas. O să vedem. Dar permite-mi să te întreb: vrei să spui

că nu merită să pierdem câteva vieți ca să salvăm multe altele? Se aplecă în față, vorbind din nou înflăcărat. E o zicală foarte veche, dar nu crezi că scopul scuză mijloacele? Când nu mai ai nicio altă opțiune?

Thomas doar îl țintui cu privirea. Era o întrebare la care nu aveai cum să dai un răspuns bun.

Zâmbetul Șobolanului aducea mai degrabă a rânjet.

— Nu uita că a fost o vreme când așa credeai, Thomas. Începu să-și adune hârtiile, ca și când ar fi fost gata de plecare, dar nu se mișcă din loc. Am venit să-ți spun că totul s-a terminat și că datele strânse sunt aproape complete. Suntem pe punctul de a face o descoperire măreață. Odată ce avem schița, tu și prietenii tăi vă puteți plânge cât vreți despre cât de *nedrepți* am fost.

Thomas voi să-i spună câteva, dar se abținu.

— Cum vă ajută faptul că ne torturați la compunerea schiței despre care vorbești atâta? Ați trimis niște adolescenți în locuri teribile, împotriva voinței lor! I-ați privit pe unii dintre ei murind! Ce-are asta de-a face cu descoperirea unui tratament pentru nu știu ce boală?

— Are de-a face *al naibii* de mult. Șobolanul oftă apăsat. Băiete, în scurtă vreme îți vei aminti totul, și am impresia că vei regreta multe. Între timp, ar trebui să știi ceva care s-ar putea chiar să te ajute să-ți vii în fire.

— Ce anume?

Thomas chiar nu știa la ce să se aștepte.

Vizitatorul lui se ridică, își netezi cutele de pe pantaloni și își îndreptă haina. Apoi își împreună mâinile la spate.

— Virusul Arșiței ți-a infectat fiecare părticică din trup, dar nu are niciun efect asupra ta și nici nu va avea vreodată. Faci parte dintr-un grup de oameni extrem de rari. Ești *imun* la Arșiță.

Thomas înghiți în sec, fără să spună ceva.

— Afară, pe străzi, cei ca tine sunt numiți Imuniști, continuă Șobolanul. Și toți ceilalți vă urăsc de moarte.

CAPITOLUL 3

Thomas nu știa ce să spună. În pofida tuturor minciunilor pe care le auzise, știa că ceea ce tocmai aflase era adevărat. Ținând cont de ultimele experiențe prin care trecuse, era pur și simplu prea logic ca să fie altfel. El, și probabil și ceilalți Poienari, și cei din Grupul B erau imuni la Arșiță. De aceea fuseseră aleși ca să treacă prin încercări. Toate chinurile la care fuseseră supuși, fiecare truc mârșav, fiecare înșelăciune, fiecare monstru cu care se luptaseră, toate făcuseră parte dintr-un experiment complex. Și, cumva, asta îi ajuta pe membrii RĂU să găsească un tratament.

Toate piesele de puzzle se potriveau. Ba mai mult, descoperirea aceasta îi răscolise amintirile. I se părea ceva cunoscut.

— Îmi dau seama că mă crezi, spuse Șobolanul în cele din urmă. Când am descoperit că există oameni ca tine, care au virusul adânc înrădăcinat în ei, dar fără să prezinte simptome, i-am căutat pe cei mai buni și mai isteți dintre voi. Așa s-a format RĂU. Bineînțeles, unii din grupul vostru experimental *nu* sunt imuni și au fost aleși ca grup de control. Când efectuezi un experiment, ai nevoie de un grup de control, Thomas. Ca să păstrezi datele în context.

Ultima parte îl descurajă pe Thomas.

— Cine nu e…

Nu reuși să rostească întrebarea. Se temea prea tare de răspuns.

— Cine nu e imun? întrebă Șobolanul, ridicând din sprâncene. Ei bine, cred că ei ar trebui să afle înaintea ta, nu-i așa? Dar să începem cu începutul! Miroși ca un cadavru vechi de-o săptămână, așa că prima dată mergem să faci duș și să-ți căutăm niște haine curate.

Își apucă dosarul și se îndreptă spre ușă. Era pe punctul de-a ieși, când Thomas reuși să-și adune gândurile.

— Așteaptă! strigă el.

Vizitatorul se întoarse.

— Da?

— Când eram în Ținutul Pârjolit, de ce ne-ai mințit că vom găsi un tratament la refugiu?

Șobolanul ridică din umeri.

— Nu cred că v-am mințit cu nimic. Finalizând încercările și ajungând la refugiu, ne-ați ajutat să strângem date. Și tocmai de aceea *va exista* un remediu. În cele din urmă. Pentru toată lumea.

— Și de ce-mi spui toate astea? De ce acum? De ce m-ați ținut aici patru săptămâni? Thomas arătă spre cameră, spre tavanul și pereții căptușiți, spre closetul jalnic din colț. Amintirile lui erau prea disparate ca să înțeleagă încercările ciudate prin care fusese pus să treacă. De ce-ați mințit-o pe Teresa, c-am înnebunit și-am devenit violent, și de ce m-ați ținut închis aici atâta timp? Ce sens ar putea avea toate astea?

— Sunt Variabile, răspunse Șobolanul. Tot ce ți-am făcut a fost calculat cu grijă de psihanaliștii și doctorii noștri. Pentru a stimula reacții în zona letală, unde Arșița face ravagii. Pentru a studia tiparele diverselor emoții, reacții și gânduri. Ca să le urmărim cum funcționează în limitele impuse de virusul cu care ești infectat. Am încercat să înțelegem de ce nu îți afectează mintea. Totul se rezumă la tiparele din zona letală, Thomas. La cartografierea reacțiilor tale cognitive și fiziologice, ca să obținem un model pentru un posibil remediu. Doar remediul ăsta contează.

— Ce e, mai exact, zona letală? întrebă Thomas, încercând în zadar să-și amintească. Dacă-mi spui, o să vin cu tine.

— Ei, Thomas! răspunse bărbatul. Mă surprinde că nu-ți amintești nici măcar asta după ce-ai fost înțepat de Dureros. Zona letală e creierul tău. Acolo se instalează virusul și preia controlul. Cu cât zona letală e mai infectată, cu atât persoana infectată e mai paranoică și mai violentă. Noi, cei de la RĂU, ne folosim de creierul tău și al celorlalți, ca să încercăm să găsim o soluție. Dacă bine îți amintești, organizația noastră își afirmă scopul chiar prin denumirea ei: Departamentul Catastrofe, Unitatea de Experimente în Zona Letală. Șobolanul părea mulțumit de sine. Aproape fericit, chiar. În regulă, haide să te cureți acum! Și, ca să știi și tu, suntem supravegheați tot timpul. Dacă încerci ceva, vei avea de suferit.

Thomas se așeză, încercând să asimileze tot ce auzise. Din nou, lucrurile i se păreau adevărate, logice. Se potriveau cu tot

ce își amintise în ultimele săptămâni. Și totuși, încă se îndoia de ele, pentru că nu avea încredere în Șobolan și în RĂU.

În cele din urmă, se ridică, încercând să pună în ordine informațiile noi pe care le primise. Spera să le poată stivui în grămăjoare frumoase, pe care să le analizeze mai târziu. Fără o vorbă, traversă camera și-l urmă pe Șobolan, ieșind din celula lui cu pereți albi.

•

Clădirea în care se afla nu avea nimic ieșit din comun. Un coridor lung, o podea acoperită cu gresie, pereți bej cu fotografii după natură înrămate: valuri spumegând pe o plajă, un colibri în zbor lângă o floare roșie, o pădure învăluită în ploaie și ceață. Lumini fluorescente bâzâiau deasupra. Șobolanul coti de câteva ori și se opri în cele din urmă în fața unei uși. O deschise și-i făcu semn lui Thomas să intre. Era o baie mare, cu dulăpioare și dușuri. Unul dintre dulăpioare era deschis. Thomas văzu un rând de haine curate și o pereche de pantofi. Chiar și un ceas.

— Ai cam 30 de minute la dispoziție, spuse Șobolanul. După ce termini, stai cuminte și așteaptă-mă: mă întorc să te iau. Apoi mergem la prietenii tăi.

Fără să-și dea seama de ce, când auzi cuvântul „prieteni”, Thomas se gândi imediat la Teresa. Încercă s-o strige din nou în minte, dar nu simți nimic. Chiar dacă o disprețuia tot mai mult, îi simțea lipsa ca pe o bulă mare în interiorul lui, pe care nu o putea sparge. Ea reprezenta legătura lui cu trecutul, și el era convins că îi fusese cândva cea mai bună prietenă. Unul dintre puținele lucruri de care era absolut convins și la care i-ar fi fost nespus de greu să renunțe de tot.

Șobolanul dădu din cap.

— Ne vedem în jumătate de oră, spuse el.

Apoi ieși pe ușă și o închise după el, lăsându-l pe Thomas din nou singur.

Thomas voia doar să-și găsească prietenii, și făcuse deja un pas înspre asta. Chiar dacă nu știa la ce să se-aștepte, măcar ieșise din camera aceea. În sfârșit. Putea să facă un duș fierbinte. Să se spele bine de tot. I se părea cel mai frumos lucru din lume. Alungând pentru moment orice griji, se dezbrăcă de hainele acelea slinoase și intră în duș pentru a redeveni o ființă umană.

CAPITOLUL 4

Un tricou și o pereche de blugi. Adidași, la fel cu cei pe care-i purtase în Labirint. Șosete curate, moi. După ce se spălă din cap până-n picioare de cel puțin cinci ori, Thomas se simți ca nou. Își tot spunea că de-acum încolo lucrurile aveau să meargă înspre bine. Că urma să preia controlul asupra vieții lui. Păcat că-și văzu tatuajul în oglindă: cel primit înainte să fie trimiși în Ținutul Pârjolit. Era un simbol permanent al încercărilor prin care trecuse, iar el își dorea să poată uita totul.

Așteptă în picioare lângă ușa de la baie, sprijinit de perete, cu brațele încrucișate la piept. Se întreba dacă Șobolanul chiar avea să se întoarcă sau dacă îl lăsase de fapt acolo ca să cutreiere clădirea, ca să-i lanseze o altă încercare. Abia apucase să se gândească la asta, când auzi niște pași, după care bărbatul cu mutră de nevăstuică apăru de după colț.

— Ia te uită ce spilcuit ești! comentă Șobolanul, zâmbind oarecum stingherit.

Thomas se gândi la o sută de răspunsuri sarcastice, dar știa că trebuie să se abțină. Momentan, tot ce conta era să adune cât mai multe informații, după care să-și găsească prietenii.

— De fapt, mă simt chiar bine. Așa că… mulțumesc! Zâmbi degajat. Când o să-i văd pe ceilalți Poienari?

— Chiar acum. Șobolanul deveni din nou formal. Dădu din cap în direcția din care venise și-i făcu semn lui Thomas să-l urmeze. Ați fost testați cu toții în diverse moduri pentru Faza a Treia a Încercărilor. Am sperat să avem deja o cartografiere a tiparelor din zona letală la sfârșitul Fazei a Doua, dar am fost nevoiți să improvizăm ca să putem merge înainte. Însă, așa cum am spus, suntem foarte aproape. Acum veți fi cu toții parteneri cu drepturi egale în cadrul studiului și ne veți ajuta să ajustăm și să aprofundăm situația, până reușim să rezolvăm această enigmă.

Thomas miji ochii. Se gândi că Faza a Treia în cazul lui fusese camera albă în care îl ținuseră închis. Oare prin ce trecuseră ceilalți? Chiar dacă ura din tot sufletul această ultimă încercare, își dădea seama că RĂU ar fi putut-o face mult mai rea. Aproape

că spera să nu afle niciodată la ce se gândiseră pentru prietenii lui.

În cele din urmă, Șobolanul ajunse în fața unei uși și intră pe ea fără șovăire.

Ajunseră într-un mic amfiteatru, și Thomas răsuflă ușurat. Îi văzu pe prietenii lui împrăștiați pe vreo douăsprezece rânduri de scaune, în siguranță și aparent sănătoși. Poienarii și fetele din Grupul B. Minho. Tigaie. Newt. Aris. Sonya. Harriet. Toată lumea părea fericită: vorbeau, zâmbeau și râdeau, deși poate că se prefăceau într-o oarecare măsură. Thomas presupuse că și lor li se spusese că lucrurile se apropiau de sfârșit, dar se îndoia că vreunul dintre ei chiar credea. El sigur nu credea. Nu încă.

Se uită prin sală după Jorge și Brenda; își dorea enorm s-o vadă pe Brenda. Își făcuse griji pentru ea încă de când dispăruse, după ce ajunseseră în Berg. Se temuse ca nu cumva RĂU să-i fi trimis pe ea și pe Jorge înapoi în Ținutul Pârjolit, așa cum îi amenințaseră. Dar acum nu se vedea nici urmă de ei. Înainte să apuce să-l întrebe pe Șobolan, auzi în toată larma aceea o voce care îl făcu să zâmbească larg.

— Măi să fie-al dracului! Am murit și-am ajuns în rai. E Thomas! strigă Minho.

Se auziră urale, huiduieli și fluierături. Thomas se simți ușurat și îngrijorat în același timp, și continuă să se uite la cei din sală. Prea copleșit ca să poată vorbi, zâmbi în continuare cu gura până la urechi, până dădu cu ochii de Teresa.

Aceasta se ridicase de pe scaunul ei de la capătul rândului și se întorsese spre el. Părul negru, curat, pieptănat și lucios îi atârna peste umeri și îi încadra chipul palid. Buzele roșii se deschiseră într-un zâmbet larg, luminându-i trăsăturile chipului, făcând ca ochii ei albaștri să strălucească. Thomas dădu să se apropie de ea, dar se abținu, amintindu-și tot ce-i făcuse Teresa, cum îi spusese că RĂU erau buni, chiar și după tot ce se întâmplase.

„Mă auzi?” îi strigă el în minte, ca să vadă dacă nu cumva își recăpătaseră puterile telepatice.

Dar fata nu-i răspunse, iar el încă nu-i simțea prezența în interiorul lui. Rămaseră pur și simplu locului, privindu-se țintă, înțepeniți timp de câteva secunde care li se părură mult mai lungi. După care Minho și Newt apărură lângă el, plesnindu-l pe spate, dând mâna cu el, trăgându-l în sală.

— Ei bine, măcar n-ai dat ortu' popii, Tommy! spuse Newt, strângându-l tare de mână.

Părea mai ursuz ca de obicei, mai ales că nu se văzuseră de săptămâni întregi, dar era viu și nevătămat. Thomas se bucură.

Minho zâmbea superior, dar o licărire dură din ochii lui îi dădu de înțeles lui Thomas că băiatul trecuse prin lucruri groaznice. Că încă nu își revenise complet, dar se străduia din răsputeri să lase impresia că e bine.

— Superpoienarii, din nou împreună. Mă bucur că trăiești, piciule! Mi-am imaginat sute de moduri în care ai fi putut să mori. Pun pariu c-ai plâns în fiecare noapte de dorul meu.

— Da, bombăni Thomas, încântat să-i vadă pe toți acolo, dar incapabil să spună ceva.

Se rupse de lângă ceilalți și se îndreptă spre Teresa. Simțea o nevoie irepresibilă de-a vorbi cu ea pentru a-și găsi o oarecare pace lăuntrică, până hotăra ce-avea de făcut.

— Salut!

— Salut! îi răspunse ea. Ești bine?

Thomas dădu din cap afirmativ.

— Așa cred. Au fost niște săptămâni destul de grele. Tu ai…

Se opri.

Fusese pe punctul s-o întrebe dacă îl auzise când încercase să o strige în minte, dar nu voia să-i dea satisfacția de-a ști că făcuse așa ceva.

— Am încercat, Tom. Am încercat în fiecare zi să vorbesc cu tine. Ne-au tăiat legătura, dar cred că a meritat.

Îl apucă de mână, și Poienarii începură să-i împungă ironic.

Thomas își trase rapid mâna dintr-a ei și simți că se înroșește la față. Fără să-și dea seama de ce, cuvintele ei îl înfuriaseră brusc. Ceilalți crezură însă că se simțea doar jenat.

— Oho! spuse Minho. Sunteți aproape la fel de drăguți ca atunci când ți-a tras una cu capătul suliței în moacă.

— Dragoste adevărată, categoric! spuse Tigaie, după care râse răgușit. N-aș vrea să văd ce se-ntâmplă când ăștia doi o să se certe prima dată *pe bune.*

Lui Thomas nu-i păsa ce-și închipuiau ceilalți, dar n-avea de gând s-o lase pe Teresa să creadă că putea să scape pur și simplu după tot ce-i făcuse. Cu toate că între ei doi existase încredere înainte de încercări, sau chiar o relație, acum ea nu mai însemna nimic. Poate că, văzând-o, regăsea un oarecare

sentiment de pace, dar hotărî chiar atunci că avea să aibă încredere doar în Minho și Newt. În nimeni altcineva.

Era pe punctul de-a răspunde, când Șobolanul veni pe culoar și bătu din palme.

— Luați loc! Trebuie să discutăm câteva lucruri înainte să îndepărtăm Sustragerea.

O spusese atât de degajat, încât, la început, Thomas aproape că nu pricepu. După care înțelese: „să îndepărtăm Sustragerea”. Înlemni.

Toți se potoliră, iar Șobolanul urcă pe podium și se îndreptă spre pupitru. Apucă marginile acestuia și zâmbi din nou forțat, ca mai devreme, după care le spuse:

— Așa este, doamnelor și domnilor. Vă veți recăpăta toate amintirile. Absolut toate.

CAPITOLUL 5

Thomas era uluit. Se așeză, cu gândurile învârtejindu-i-se, lângă Minho.

După ce se chinuise atât de mult să-și amintească viața, familia și copilăria lui sau măcar ziua dinainte să se trezească în Labirint, acum parcă îi era peste puteri să priceapă că avea să-și recapete toate amintirile. Dar, pe măsură ce se obișnuia cu gândul, își dădu seama că ceva se schimbase. Dintr-odată, faptul că avea să-și amintească totul nu i se mai părea un lucru atât de bun. Iar instinctul îi confirma sentimentul pe care i-l dăduse anunțul Șobolanului că totul se încheiase: i se părea pur și simplu prea ușor.

Șobolanul își drese vocea.

— Așa cum v-am informat pe fiecare în parte, Încercările, așa cum le știți voi, au luat sfârșit. Imediat ce vă veți recăpăta amintirile, sper că mă veți crede și vom putea trece mai departe. Vi s-a spus pe scurt despre Arșiță și motivele din spatele Încercărilor. Suntem foarte aproape de a finaliza harta zonei letale. Va fi mai ușor să obținem datele de care avem nevoie – să perfecționăm ceea ce am strâns deja – dacă veți coopera pe deplin și veți fi complet stăpâni pe mințile voastre. Felicitări!

— Ar trebui să urc pe podium și să-ți trag naibii un pumn în nas, spuse Minho cu un calm înspăimântător, ținând cont de amenințarea din vocea lui. M-am săturat să te porți de parcă totul ar fi grozav, de parcă mai bine de jumătate dintre prietenii noștri n-ar fi *murit*!

— Ce n-aș da să văd nasul ăla de rozătoare făcut terci! se răsti și Newt.

Thomas tresări când auzi mânia din vocea băiatului și se întrebă oare prin ce grozăvii trecuse Newt în Faza a Treia.

Șobolanul își dădu ochii peste cap și oftă.

— În primul rând, fiecare dintre voi a fost avertizat că veți avea de suferit dacă încercați să mă răniți. Și puteți fi siguri că sunteți încă supravegheați. În al doilea rând, îmi pare rău pentru cei pe care i-ați pierdut, dar în cele din urmă va fi meritat. Mă

îngrijorează însă faptul că nimic din ce vă spun nu vă face să pricepeți ce e în joc aici. Vorbim despre supraviețuirea rasei umane.

Minho icni, ca și când era pe punctul de-a face scandal, dar se opri brusc și închise gura.

Thomas știa că, oricât de sincer părea Șobolanul, mai mult ca sigur totul era un șiretlic. Totul. N-aveau însă nimic de câștigat dacă se luptau cu el acum: prin vorbe sau cu pumnii. Momentan, trebuiau să aibă răbdare.

— Haideți să ne potolim! spuse Thomas cu calm. Să ascultăm ce-are de spus!

Șobolanul era pe punctul de-a continua, când Tigaie interveni:

— Și de ce-am crede că... Cum i-ai spus? Sustragerea? De ce-am crede că, după tot ce ne-ați făcut nouă și prietenilor noștri, vreți să îndepărtați Sustragerea? Eu, unul, nu prea cred. Mulțumesc, dar prefer să nu-mi știu trecutul.

— Cei de la RĂU sunt buni, spuse Teresa din senin, de parcă ar fi vorbit de una singură.

— Ce? întrebă Tigaie.

Toți se întoarseră spre ea.

— Cei de la RĂU sunt buni, repetă ea, mult mai tare, răsucindu-se în scaun spre ceilalți. Mi-aș fi putut scrie orice pe braț când m-am trezit prima dată din comă, dar am ales să scriu aceste câteva cuvinte. Mă tot gândesc la asta, și trebuie să existe un motiv serios pentru care am făcut-o. Eu zic să tăcem din gură și să facem ce ne spune el. Vom înțelege totul numai dacă ne recăpătăm amintirile.

— Sunt de acord! strigă Aris, mai tare decât ar fi fost necesar.

Thomas nu spuse nimic și-i ascultă pe ceilalți certându-se. În mare parte, părerile se împărțeau între Poienari, care erau de partea lui Tigaie, și membrii Grupului B, care erau de partea Teresei. Nici c-ar fi putut fi ales un moment mai prost să se certe între ei.

— Liniște! urlă Șobolanul, lovind cu pumnul în pupitru. Așteptă ca toți să se domolească, apoi continuă: Ascultați bine! Nimeni nu vă poate învinovăți că nu aveți încredere în noi. Ați fost încercați până la capătul puterilor fizice, ați văzut oameni murind, ați simțit groaza cea mai pură. Dar vă promit că, într-un final, niciunul dintre voi nu va privi în urmă...

— Și dacă nu vrem? strigă Tigaie. Dacă nu vrem să ne recăpătăm amintirile?

Thomas se întoarse și se uită la prietenul lui, ușurat. Exact la asta se gândise și el.

Șobolanul oftă.

— Pentru că nu vreți să vă amintiți sau pentru că nu aveți încredere în noi?

— O, nici nu-mi pot *imagina* de ce să nu avem încredere în voi, răspunse Tigaie.

— Nu ți-ai dat seama până acum că, dacă am fi vrut să vă rănim în vreun fel, am fi făcut-o pur și simplu? Bărbatul se uită la pupitru, apoi își ridică din nou privirea. Dacă nu vreți să îndepărtați Sustragerea, n-o faceți și gata! Puteți să stați pe tușă și să vă uitați la ceilalți.

O alegere sau o cacealma? Thomas nu reușea să-și dea seama din tonul vorbitorului, dar fu oricum surprins de răspuns.

În sală se făcu din nou liniște și, înainte să mai apuce cineva să spună ceva, Șobolanul coborî de pe podium și se îndreptă spre ușa din spatele sălii. Când ajunse acolo, se întoarse din nou spre ei.

— Chiar vreți să vă petreceți restul vieții fără să vă amintiți de părinții voștri? De familia și prietenii voștri? Chiar vreți să dați cu piciorul la oportunitatea de-a păstra puținele amintiri frumoase pe care poate le-ați avut înainte să înceapă toate astea? Pe mine nu mă deranjează. Dar s-ar putea să nu mai aveți niciodată acest prilej.

Thomas reflectă. Într-adevăr, voia să-și amintească de familia lui. Se gândise la asta de nenumărate ori. Dar îi cunoștea și pe cei de la RĂU. Și n-avea de gând să cadă într-o altă capcană de-ale lor. Mai bine lupta până la moarte decât să-i lase să se joace din nou cu mintea lui. Și, oricum, de unde știa el că amintirile care aveau să-i revină erau adevărate?

Apoi îl mai deranja un lucru: străfulgerarea pe care o simțise când Șobolanul îi anunțase că RĂU avea să îndepărteze Sustragerea. Știa că nu poate să accepte pur și simplu ceea ce RĂU pretindea că sunt amintirile lui, dar, pe lângă asta, era speriat. Dacă ceea ce spuneau ei chiar era adevărat, nu voia să-și înfrunte trecutul. Nu se înțelegea pe sine, cel dinainte, așa cum îl descriau cei din RĂU. Ba mai mult, nu-i plăcea deloc de acel Thomas.

Îl privi pe Șobolan deschizând ușa și ieșind din sală. Imediat ce acesta dispăru, Thomas se aplecă înspre Minho și Newt, astfel încât să-l audă doar ei.

— Nu vrem! Nici vorbă!

Minho îl strânse pe Thomas de umăr.

— Amin! Chiar dacă aș avea încredere în afurisiții ăia, de ce naiba *să vreau* să-mi aduc aminte? Doar ai văzut ce-au pățit Ben și Alby.

Newt încuviință.

— Trebuie să acționăm curând. Și-atunci o să sparg eu câteva capete, să mă simt mai bine.

Thomas era de acord cu ei, dar știa că trebuiau să aibă grijă.

— Nu putem acționa *prea* curând, spuse el. N-avem voie s-o dăm în bară: trebuie să așteptăm momentul potrivit.

Trecuse atât de mult timp de când se simțise puternic, încât sentimentul îl luă prin surprindere. Era din nou cu prietenii lui, și ajunseseră la sfârșitul încercărilor. Cu adevărat. Într-un fel sau altul, nu mai aveau de gând să facă ce voiau cei de la RĂU.

Se ridicară și, toți laolaltă, se îndreptară spre ușă. Thomas apucă mânerul, dar încremeni. I se strânse inima când auzi ce se vorbea în jurul lui. Majoritatea continuau să discute și hotărâseră să își recapete amintirile.

•

Șobolanul aștepta lângă amfiteatru. Îi conduse pe un coridor fără ferestre, cotind de câteva ori, până ajunseră într-un final lângă o ușă mare de oțel. Era încuiată bine și părea etanșă. Șobolanul folosi o cartelă electronică și, după câteva clicuri, placa enormă de metal se deschise cu un scrâșnet care-i aminti lui Thomas de Porțile din Poiană.

Urmă o altă ușă. După ce se strânseră cu toții într-un vestibul mic, Șobolanul închise prima ușă și, folosind aceeași cartelă, o deschise pe-a doua. De partea cealaltă se afla o sală imensă, care nu părea să aibă nimic deosebit: aceleași podele acoperite cu gresie, aceiași pereți bej ca pe coridor. O mulțime de dulapuri și tejghele. Câteva paturi erau lipite de peretele din spate. Deasupra fiecăruia atârna o drăcovenie ciudată, plină de tuburi din metal și din plastic, în formă de mască. Thomas nici măcar nu voi să-și imagineze cum ar fi fost cu chestia aia pe față.

Șobolanul arătă înspre paturi.

— Aici vom îndepărta Sustragerea din creierele voastre, îi anunță el. Nu vă temeți, știu că par înfricoșătoare, dar procedura nu e atât de dureroasă pe cât ați crede.

— *Atât* de dureroasă? repetă Tigaie. Nu-mi place cum sună chestia asta. De fapt, vrei să spui că *o să doară.*

— Bineînțeles că veți simți un ușor disconfort: la urma urmei, *este* o operație, spuse Șobolanul și se îndreptă spre o mașinărie mare care se afla în stânga paturilor, cu zeci de luminițe, butoane și ecrane. Vom îndepărta un mic dispozitiv din regiunea creierului care controlează memoria pe termen lung. Dar vă promit că nu e chiar atât de rău pe cât pare.

Începu să apese pe butoane și se auzi un zumzăit.

— Stai puțin! spuse Teresa. Adică o să îndepărtați și dispozitivul care vă permite să ne controlați?

Thomas își aminti de Teresa în baraca aceea din Ținutul Pârjolit. Și de Alby, zvârcolindu-se în pat, în Cartierul General din Poiană. De Gally ucigându-l pe Chuck. Toți fuseseră controlați de RĂU. Pentru o clipă, Thomas se îndoi de alegerea lui: își putea oare permite cu adevărat să se lase la mila lor? Oare ar trebui să le dea voie să-l opereze? Dar apoi îndoiala dispăru: nu avea încredere în ei. Refuză să cedeze.

Teresa continuă:

— Și cum rămâne cu...?

Se bâlbâi și se uită la Thomas.

El știu la ce se gândea ea: la abilitatea lor de a comunica telepatic. Ca să nu mai vorbim de alte lucruri, cum ar fi faptul că își percepeau reciproc prezența, atunci când chestia asta funcționa, de parcă ar fi împărțit același creier. Brusc, Thomas simți că îi place enorm de mult ideea de-a renunța la toate acestea pentru totdeauna. Poate că așa avea să dispară și golul provocat de faptul că nu-i mai simțea prezența.

Teresa își reveni și continuă:

— O să scoateți totul? *Totul*?

Șobolanul încuviință.

— Totul, cu excepția dispozitivului micuț care ne permite să cartografiem tiparele din zona letală. Și nu e nevoie să-mi spui la ce te gândești, pentru că o văd în ochii tăi: tu, Thomas și Aris nu veți mai putea face șmecheria voastră. Am oprit-o temporar, dar acum va dispărea de tot. Vă veți primi însă înapoi amintirile

pe termen lung și nu vă vom mai putea controla mințile. Din păcate, vin toate la pachet. E totul sau nimic.

Ceilalți începură să se foiască și să-și pună întrebări unii altora, în șoaptă. Probabil că le treceau un milion de gânduri prin cap. Trebuiau să se gândească la o grămadă de lucruri; la o mulțime de posibile implicații. Nenumărate motive ca să fie furioși pe RĂU. Dar păreau să-și fi pierdut voința de-a lupta, și erau nerăbdători să termine odată cu totul.

— E simplu, spuse Tigaie. V-ați prins? Simplu?

Se auziră doar câteva mârâituri.

— Bine, suntem aproape gata, îi anunță Șobolanul. Un ultim lucru însă. Trebuie să vă mai spun ceva înainte să vă recăpătați amintirile. Mai bine s-o auziți de la mine decât... să vă amintiți testele.

— Despre ce vorbești? întrebă Harriet.

Șobolanul își împreună mâinile la spate, devenind dintr-odată serios.

— Unii dintre voi sunteți imuni la Arșiță. Alții nu. Voi citi lista. Încercați să vă păstrați calmul!

CAPITOLUL 6

În cameră se lăsă tăcerea, întreruptă doar de zumzăitul mașinăriilor și de un bipuit foarte slab. Thomas știa că era imun, sau cel puțin așa i se spusese, dar nu știa nimic despre ceilalți. De fapt, chiar uitase. Spaima pe care o simțise, întorcându-i stomacul pe dos când aflase de asta, îl copleși din nou.

— Pentru ca un experiment să furnizeze rezultate corecte, începu Șobolanul să explice, este nevoie de un grup de control. Ne-am străduit din răsputeri să nu vă infectați, dar virusul se transmite prin aer și e foarte contagios.

Se opri și îi privi.

— Vorbește naibii odată! spuse Newt. Oricum ne-am dat seama că suntem bolnavi. În niciun caz n-ai să ne frângi inimile.

— Așa e, adăugă Sonya. Termină cu dramatismul și spune-ne odată!

Thomas o observă pe Teresa foindu-se lângă el. Oare și ea știa deja? Se gândi că mai mult ca sigur era imună ca el, altminteri RĂU nu le-ar fi atribuit niște roluri atât de speciale.

Șobolanul își drese vocea.

— Bun, atunci. Majoritatea dintre voi sunteți imuni și ne-ați ajutat să strângem date extrem de prețioase. Doar doi dintre voi sunteți considerați acum Candidați, dar ajungem mai târziu la asta. Să trecem la listă. Următorii *nu* sunteți imuni. Newt…

Thomas avu impresia că-l izbește ceva în piept. Se îndoi de spate și privi fix la podea. Șobolanul mai strigă câteva nume, dar Thomas nu le cunoștea – abia dacă le auzi peste zumzăitul amețitor care părea să-i inunde urechile și să-i încețoșeze mintea. Era surprins de propria lui reacție; nu-și dăduse seama cât de mult însemna Newt pentru el până nu-l auzise pe Șobolan. Se gândi cum Șobolanul îi spusese mai devreme că subiecții neimuni erau ca lipiciul care ține la un loc datele proiectului, făcându-le coerente și relevante.

Lipiciul. Așa îl numiseră pe Newt; asta scria pe tatuajul care i se vedea chiar și acum pe piele, ca o cicatrice neagră.

— Tommy, revino-ți!

Thomas își ridică privirea și-l văzu pe Newt stând în picioare, cu brațele încrucișate și cu un zâmbet forțat pe față. Se îndreptă de spate.

— Să-mi revin? Afurisitul ăla tocmai a spus că nu ești imun la Arșiță. Cum poți să...

— Nu-mi fac griji pentru Arșița aia, omule, lua-o-ar dracu'! Nici măcar nu credeam c-o să ajung până aici în viață. Nu că ar fi cine știe ce să fii în viață, oricum.

Thomas nu-și dădea seama dacă prietenul lui vorbea serios sau făcea doar pe durul. Dar Newt încă rânjea, așa că Thomas se sili să zâmbească și el.

— Dacă ți-e totuna c-o să-ți pierzi încet mințile și-o să vrei să mănânci copilași, ei bine, atunci nu eu o să-ți plâng de milă.

Nu mai spusese niciodată niște vorbe atât de goale.

— Bine faci! răspunse Newt.

Dar nu mai zâmbea.

Thomas își îndreptă în sfârșit atenția asupra celorlalți oameni din cameră, încă năucit de gânduri. Unul dintre Poienari, un puști pe nume Jackson pe care nu-l cunoștea prea bine, privea fix în gol, iar un altul încerca să-și ascundă lacrimile. Una dintre fetele din Grupul B avea ochii roșii, umflați, și câteva prietene se strânseseră în jurul ei, încercând s-o consoleze.

— Am vrut să scăpăm de partea asta, spuse Șobolanul. În mare parte ca să vă spun chiar eu și să vă *amintesc* că scopul acestei operațiuni a fost să găsim un tratament. Majoritatea dintre cei care nu sunteți imuni vă aflați în starea incipientă a Arșiței și sunt convins că veți primi îngrijirile necesare înainte ca aceasta să avanseze prea mult. Dar a trebuit să treceți prin Încercări.

— Și dacă nu o scoateți la capăt? întrebă Minho.

Șobolanul nu-l băgă în seamă. Se duse spre cel mai apropiat pat și atinse dispozitivul metalic ciudat care atârna din tavan.

— Suntem foarte mândri de acest dispozitiv: este o ispravă a ingineriei științifice și medicale. Se numește Retractor și va executa procedura. Vi se pune pe față, dar vă promit c-o să arătați la fel de drăguți și după ce se termină totul. Niște cabluri mici vor coborî din dispozitiv și vor intra pe canalele urechilor voastre, apoi vă vor îndepărta dispozitivul din creier. Doctorii și asistentele noastre vă vor seda, ca să vă domolească emoțiile, și vă vor administra ceva ca să vă diminueze disconfortul.

Se opri și se uită la ei.

— Veți cădea într-un fel de transă, pe măsură ce nervii se repară singuri și amintirile vă revin, o transă asemănătoare cu Transformarea prin care ați trecut câțiva dintre voi în Labirint. Dar vă promit că nu va fi nici pe departe atât de rău. Practic, atunci am vrut să vă stimulăm tiparele cerebrale. Mai sunt câteva camere identice cu aceasta și o echipă întreagă de medici care așteaptă să înceapă. Ei bine, sunt convins că aveți un *milion* de întrebări, dar veți găsi răspunsul la majoritatea în propriile amintiri, așa că voi aștepta până după procedură ca să vă răspund și la altele. Șobolanul se opri o clipă, după care încheie: Dați-mi doar câteva minute, să fiu sigur că echipele medicale sunt pregătite. Profitați de acest răgaz ca să vă hotărâți.

Traversă camera, și foșnetul pantalonilor lui albi fu singurul sunet care se mai auzi în încăpere. Dispăru apoi pe prima ușă de oțel, închizând-o după el. Camera se umplu imediat de zgomote, căci începură să vorbească toți odată.

Teresa veni spre Thomas, iar Minho o urmă îndeaproape. Se aplecă spre ei, ca să se facă auzit prin larma conversațiilor frenetice.

— Voi, haimanalelor, știți și vă amintiți mai multe ca oricine altcineva. Teresa, știi bine că nu mi-a plăcut niciodată de tine. Dar aș vrea s-aud oricum și părerea ta.

Thomas era la fel de curios ca Minho. Încuviință din cap spre fosta lui amică și o așteptă să vorbească. O părticică din el încă spera orbește ca ea să nu fie de acord cu RĂU.

— Eu zic să încercăm, spuse Teresa, lucru care nu-l surprinse deloc pe Thomas care își pierdu și ultima fărâmă de speranță. Mie mi se pare în regulă. Avem nevoie de amintirile noastre ca să știm anumite lucruri. Să hotărâm ce facem în continuare.

Pe Thomas îl năpădiră o mulțime de gânduri pe care încerca să le pună cap la cap.

— Teresa, știu că nu ești proastă. Dar mai știu și că ești îndrăgostită de RĂU. Nu știu sigur ce urmărești, dar eu, unul, nu pun botul.

— Nici eu, spuse Minho. Nenorociții ăia ne pot manipula, pot să se joace cu creierele noastre, frate! Nici măcar nu suntem siguri c-o să ne dea înapoi amintirile noastre în loc să ne pună altele în cap.

Teresa oftă.

— N-ați înțeles, băieți. Dacă ne pot controla, dacă pot face ce vor cu noi, dacă ne pot *obliga* să facem orice vor ei, atunci de ce s-ar mai chinui să ne dea impresia că putem alege? În plus, tipul ne-a spus că vor scoate și chestia aia care le *permite* să ne controleze. Mie mi se pare în regulă.

— Ei bine, oricum n-am avut niciodată încredere în tine, spuse Minho, clătinând încet din cap. Și clar n-am avut niciodată încredere în ei. Eu sunt de-acord cu Thomas.

— Aris ce zice? Newt fusese atât de tăcut, încât Thomas nici măcar nu-l observase venind spre ei, cu Tigaie. Ați spus că era cu voi înainte să veniți în Labirint. El ce părere are?

Thomas se uită prin încăpere și-l văzu pe Aris vorbind cu câteva prietene de-ale lui din Grupul B. Stătuse numai cu ele, ceea ce i se părea destul de logic lui Thomas: Aris trecuse prin Labirint cu celălalt grup. Dar Thomas nu putea să-l ierte că o ajutase pe Teresa în Ținutul Pârjolit, ademenindu-l pe el spre încăperea din munți și obligându-l să intre în ea.

— Mă duc să-l întreb, spuse Teresa.

Thomas și amicii lui o priviră îndepărtându-se și apoi discutând aprins cu celălalt grup.

— *N-o suport* pe ființa asta, spuse Minho în cele din urmă.

— Haide, nu-i chiar așa de rea! încercă Tigaie să-l îmbuneze.

Minho își dădu ochii peste cap:

— Dacă ea e de acord, eu n-o să fiu.

— Nici eu, încuviință Newt. Și eu cică am Arșița aia afurisită, așa că am mai multe de pierdut ca oricine. Dar nu mai pun botul.

Thomas luase deja aceeași hotărâre.

— Să vedem ce-are de spus. Uite-o că vine!

Teresa discutase foarte puțin cu Aris.

— Era și mai convins ca noi. Ei sunt toți de-acord.

— Ei bine, atunci m-am hotărât și eu. Dacă Aris și Teresa se învoiesc, eu sunt împotrivă.

Exact la asta se gândea și Thomas. Instinctul îi șoptea că Minho avea dreptate, dar n-o spuse cu voce tare. Se uită în schimb la Teresa. Ea se întoarse și-l privi la rândul ei. Thomas cunoștea foarte bine această privire: fata aștepta ca el să fie de-acord cu ea. Doar că acum Thomas se întreba de ce își dorea ea atât de tare lucrul acesta.

O privi țintă, silindu-se să rămână imperturbabil. Teresa se întristă.

— Cum vreți.

Dădu din cap, după care se răsuci și plecă de lângă ei.

În pofida a tot ce se întâmplase, Thomas simți un junghi în inimă când o văzu plecând.

— Of, frate! spuse Tigaie, trezindu-l la realitate. Doar n-o să-i lăsăm să ne pună chestiile alea pe față, nu? Aș fi mai fericit și în bucătăria mea din Cartierul General, pe bune!

— Ai uitat de Dureroși? întrebă Newt.

Tigaie se codi o clipă, după care spuse:

— Nu s-au luat niciodată de mine în bucătăria mea, nu-i așa?

— Ei bine, va trebui să-ți găsim un alt loc în care să gătești. Newt îi apucă pe Thomas și pe Minho de braț și-i îndepărtă de grup. Am auzit destule argumente. Nu mă urc în niciunul din paturile alea.

Minho îl strânse pe Newt de umăr:

— Nici eu.

— Sunt de-acord cu voi, spuse Thomas. Apoi le spuse în sfârșit la ce se gândea de săptămâni întregi: Rămânem aici, le facem jocul și stăm cuminți, șopti el. Dar, cu prima ocazie, încercăm să scăpăm.

CAPITOLUL 7

Șobolanul se întoarse înainte ca Newt sau Minho să-i poată răspunde. Dar, judecând după fețele lor, Thomas era convins că putea conta pe ei. Sută la sută.

Intrară și alți oameni în încăpere, iar Thomas își îndreptă atenția asupra lor. Toți purtau costume verzi dintr-o singură bucată, oarecum largi, pe care scria RĂU, chiar pe piept. Thomas se gândi deodată cât de minuțios fusese gândit acest joc, acest *experiment.* Oare denumirea organizației să fi fost de la bun început una dintre Variabile? Un cuvânt evident amenințător, și totuși lor li se spunea că era vorba despre o entitate bună. Probabil că voiau să vadă cum reacționează creierele lor la asta, ce anume simt.

Totul era o ghicitoare. Fusese o ghicitoare de la bun început.

Fiecare doctor – sau cel puțin asta presupunea Thomas că erau oamenii aceia –, așa cum spusese Șobolanul, se duse lângă un pat. Își făcură apoi de lucru cu măștile care atârnau din tavan: ajustară tuburi, apăsară pe butoane și întrerupătoare pe care Thomas nici măcar nu le putea vedea.

— V-am alocat deja câte un pat fiecăruia, spuse Șobolanul, uitându-se la hârtiile de pe un suport de plastic pe care le adusese cu el. În camera aceasta vor rămâne... rosti câteva nume, inclusiv pe al Sonyei și al lui Aris, dar nu și pe al lui Thomas sau al vreunuia dintre Poienari. Dacă nu v-ați auzit numele, veniți cu mine!

Lucrurile deveniseră puțin cam ciudate, cam prea relaxate și derizorii ținând cont de seriozitatea situației cu care se confruntau. Cei de la RĂU păreau niște gangsteri care făceau apelul nominal înainte să ucidă niște trădători plângăcioși. Thomas se gândi că nu-i rămânea decât să le facă jocul până la momentul potrivit.

El și ceilalți îl urmară tăcuți pe Șobolan și străbătură un alt coridor lung, fără ferestre, oprindu-se în fața altei uși. Ghidul lor citi din nou de pe listă, și de data aceasta Tigaie și Newt își auziră numele.

— Eu nu vreau, spuse Newt. Ai zis că putem alege, așa că am ales.

Schimbă o privire furioasă cu Thomas, parcă spunându-i că ar fi fost bine să facă ceva înainte ca el să-și iasă din pepeni.

— În regulă, îi răspunse Șobolanul. Îți vei schimba părerea destul de repede. Rămâi cu mine până termin cu ceilalți!

— Și tu, Tigaie? întrebă Thomas, încercând să nu pară surprins de cât de ușor se înduplecase Șobolanul.

Bucătarul se rușină brusc.

— Cred că... îi las.

Thomas era consternat.

— Ți-ai pierdut mințile? întrebă Minho.

Tigaie clătină din cap că nu, devenind puțin defensiv.

— Vreau să-mi amintesc. Fiecare alege ce vrea.

— Să mergem mai departe! spuse Șobolanul.

Tigaie dispăru în cameră, grăbit, probabil ca să evite și alte certuri. Thomas știa că trebuia s-o lase baltă: momentan, putea să-și facă griji numai pentru el însuși și cum să găsească o cale de scăpare. Spera ca după aceea să-i poată salva pe toți.

Șobolanul îi numi pe Minho, Teresa și Thomas doar când ajunseră la ultima ușă, împreună cu Harriet și alte două fete din Grupul B. Până atunci, doar Newt refuzase procedura.

— Nu, mulțumesc, spuse Minho când Șobolanul le făcu semn să intre în cameră. Dar apreciez invitația. Sper să vă distrați pe cinste.

Schiță un gest ironic de adio cu mâna.

— Nici eu nu vreau, spuse Thomas.

Începea să simtă fiorul anticipației. Trebuiau să riște curând, să încerce ceva.

Șobolanul se holbă mult timp la el, inexpresiv.

— Te simți bine, domnule Șobolan? întrebă Minho.

— Sunt directorul-adjunct Janson, răspunse el, vorbind încet și încordat, de parcă se chinuia să-și păstreze cumpătul, dar fără să-și ia privirea de la Thomas. Învață să-i respecți pe cei mai în vârstă!

— Când n-o să-i mai tratezi pe oameni ca pe niște animale, poate o să mă gândesc și la asta, spuse Minho. Și de ce te holbezi așa la Thomas?

Șobolanul, adică Janson, îl privi în sfârșit pe Minho.

— Pentru că sunt multe lucruri care trebuie luate în considerare. Se opri și se îndreptă de spate. Dar fie! Am spus că puteți alege și așa va fi. Intrați cu toții, și vom începe cu cei care vor să participe.

Thomas simți încă o dată un fior pe șira spinării. Momentul se apropia. Era sigur de asta. Și, judecând după expresia de pe fața lui Minho, și el o știa prea bine. Încuviințară amândoi scurt și îl urmară pe Șobolan în cameră.

Era exact la fel cu prima: avea șase paturi, măștile care atârnau deasupra lor, tot tacâmul. Mașinăria care evident controla totul era deja pornită, zumzăind și ciripind. Lângă fiecare pat se afla câte o persoană îmbrăcată în aceleași haine verzi ca doctorii din prima cameră.

Thomas privi în jur și icni. Lângă unul dintre paturi, îmbrăcată în verde, o văzu pe Brenda. Părea mult mai tânără ca toți ceilalți; părul castaniu și fața îi erau mai curate decât le văzuse vreodată în Ținutul Pârjolit. Fata dădu scurt din cap spre el, după care îl privi pe Șobolan; apoi, înainte ca Thomas să-și dea seama ce se întâmplă, alergă spre el și-l îmbrățișă. El o îmbrățișă la rândul lui, complet uluit, și nu mai vru să-i mai dea drumul.

— Brenda, ce faci? îi strigă Janson. Treci înapoi la locul tău!

Fata își lipi buzele de urechea lui Thomas și-i șopti atât de încet, că el abia o auzi:

— Să n-ai încredere în ei! Să *nu* ai încredere în ei! Doar în mine și în doamna cancelar Paige, Thomas! Niciodată! În nimeni altcineva.

— Brenda! țipă efectiv Șobolanul.

Fata îi dădu drumul, îndepărtându-se.

— Scuze, mormăi ea. Mă bucur foarte mult că a trecut de Faza a Treia. Mi-am pierdut mințile pentru o clipă.

Se întoarse la postul ei și se răsuci din nou spre nou-veniți, cu un chip inexpresiv.

Janson o mustră:

— N-avem timp de așa ceva.

Thomas nu-și putea lua ochii de la ea, neștiind ce să creadă sau să simtă. Brenda nu avea încredere în RĂU, așa că păreau să fie în aceeași tabără. Dar, atunci, de ce lucra cu ei? Nu era bolnavă? Și cine era această doamnă cancelar Paige? Să fi fost doar un alt test? O altă Variabilă?

Se emoționase puternic când se îmbrățișaseră. Își aminti cum Brenda îi vorbise în minte după ce fusese închis în camera albă. Îl *avertizase* că situația avea să se înrăutățească. Tot nu pricepea cum de reușise s-o facă. Oare chiar era de partea lui?

Teresa, care nu spusese nimic de când ieșiseră din prima cameră, veni lângă el, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Ce caută ea aici? șopti, evident cu ciudă. Pe Thomas îl deranja de acum orice lucru cât de mic pe care îl făcea sau îl spunea fosta lui prietenă. Credeam că e Defectă.

— Nu știu, bombăni Thomas.

Se gândi la timpul petrecut cu Brenda în orașul acela părăsit. În mod ciudat, îi era dor de el. Îi era dor să fie singur cu ea. Poate că… nu era o altă Variabilă.

— Crezi c-a făcut parte din spectacol, c-a fost trimisă în Ținutul Pârjolit pentru ca asta să ajute la programarea lucrurilor?

— Probabil.

Thomas suferea. Era logic ca Brenda să fi făcut parte din RĂU încă de la bun început. Dar asta însemna că îl mințise de nenumărate ori. Își dorea atât de mult ca ea să fie diferită de ceilalți.

— Nu-mi place de ea, spuse Teresa. Pare… o prefăcută.

Thomas se strădui să nu țipe la Teresa. Și nici să nu râdă de ea. Îi spuse în schimb liniștit:

— Du-te tu și lasă-i să se joace cu creierul tău!

Poate tocmai pentru că ea n-avea încredere în Brenda, el *ar fi trebuit* să aibă.

Teresa îi aruncă o privire tăioasă.

— N-ai decât să mă judeci! Pur și simplu mi se pare în regulă.

Și se îndepărtă, așteptând instrucțiunile Șobolanului.

Janson îi trimise pe pacienții benevoli la paturi, în timp ce Thomas, Newt și Minho rămaseră în spate, privind. Thomas se uită la ușă și se întrebă dacă ar fi trebuit s-o ia la fugă. Era pe punctul de a-l înghionti pe Minho, când Șobolanul le spuse, de parcă i-ar fi citit gândurile:

— Voi trei, rebelilor, sunteți supravegheați. Nici să nu vă gândiți să încercați ceva! Câțiva paznici înarmați se îndreaptă încoace chiar acum.

Thomas avu impresia tulburătoare că cineva chiar *îi citise* mintea. Oare îi puteau interpreta *gândurile* după tiparele cerebrale pe care le colectau atât de meticulos?

— Ce tâmpenie! șopti Minho când Janson începu din nou să-i urce pe oameni în paturi. Cred c-ar trebui să ne încercăm norocul, să vedem ce se întâmplă.

Thomas nu-i răspunse, ci se uită la Brenda. Aceasta se uita fix la podea, aparent căzută pe gânduri. Își dădu seama că-i era foarte dor de ea. Simțea între ei o legătură pe care n-o prea pricepea. Voia doar să stea de vorbă ei singuri. Și nu doar din pricina a ceea ce tocmai îi spusese fata.

Pe coridor se auziră pași grăbiți. Trei bărbați și două femei dădură buzna în cameră, toți îmbrăcați în negru, cu armament legat la spate: frânghii, unelte și muniție. Toți țineau în mână câte o armă voluminoasă. Thomas se holbă la armele lor: aproape că-i aminteau de ceva neclar, dar, în același timp, parcă le vedea pentru prima dată. Dispozitivele străluciră, albastre: în mijloc aveau un tub transparent plin de grenade metalice strălucitoare, care trosneau și sfârâiau de electricitate. Paznicii le îndreptară spre Thomas și cei doi prieteni ai lui.

— La naiba, am așteptat prea mult! se răsti Newt încet, pe un ton grav și aspru.

Thomas știa că aveau să apară curând și alte ocazii.

— Ne-ar fi prins oricum afară, răspunse el încet, abia mișcându-și buzele. Ai răbdare!

Janson se duse lângă paznici și arătă spre una dintre arme.

— Se numesc Lansatoare. Oamenii vor trage fără șovăire dacă faceți probleme. Armele nu ucid, dar credeți-mă că veți avea parte de cele mai inconfortabile cinci minute din viața voastră.

— Care-i faza? întrebă Thomas, surprins că nu-i era mai deloc frică. Tocmai ne-ai spus că putem alege. Ce-i cu armata asta de oameni?

— Pentru că nu am încredere în voi. Janson se codi, părând să-și aleagă cu grijă cuvintele. Speram să faceți voluntar anumite lucruri, odată ce v-ați fi recăpătat memoria. Ar fi fost mai ușor. Dar n-am spus că nu mai avem nevoie de voi.

— Ce surpriză! spuse Minho. Ne-ai mințit din nou.

— N-am mințit deloc. Ați ales, așa că veți suporta consecințele. Janson arătă spre ușă. Paznici, duceți-i în camerele lor, ca să-și revadă greșelile înainte să înceapă testele de mâine! Faceți uz de forță, dacă e nevoie.

CAPITOLUL 8

Cele două femei își ridicară armele și mai sus și le îndreptară gurile rotunde și late spre cei trei băieți.

— Nu ne obligați să le folosim! spuse una dintre ele. N-aveți dreptul la nicio eroare. O singură mișcare greșită, și apăsăm pe trăgaci.

Cei trei bărbați își trecură curelele Lansatoarelor peste umeri, apoi se apropiară de Poienarii care-i priveau sfidători, și fiecare îl luă în primire pe unul dintre ei. Thomas se simțea în continuare ciudat de liniștit, probabil datorită, în parte, hotărârii ferme de a lupta până la capăt și era satisfăcut de faptul că RĂU avea nevoie de cinci paznici înarmați ca să păzească trei adolescenți.

Individul care-l prinsese de braț era de două ori cât el, bine făcut. Bărbatul ieși rapid pe coridor, trăgându-l de mână. Thomas se uită în spate și-l văzu pe un alt paznic târându-l pe Minho. Newt era chiar în urma lor, zbătându-se în zadar.

Băieții fură târâți pe mai multe coridoare, pe care se auziră doar mormăiturile, strigătele și înjurăturile lui Minho. Thomas încercă să-i spună să se oprească, pentru că nu făcea decât să înrăutățească lucrurile și probabil că avea să fie împușcat, dar Minho nu-l băgă în seamă și se zbătu cu înverșunare până ce grupul se opri în cele din urmă în fața unei uși.

Unul dintre paznici folosi o cartelă electronică ca s-o descuie. Când o împinse, văzură dincolo de ea un dormitor mic cu două seturi de paturi suprapuse și o bucătărie micuță, cu o masă și scaune, în colțul îndepărtat. Thomas nu se așteptase la asta. Își imaginase mai degrabă că avea să fie ca Beciul din Poiană, cu o podea de pământ și un scaun pe jumătate rupt.

— Înăuntru, spuse femeia. O să v-aducem ceva de mâncare. Bucurați-vă că nu vă înfometăm câteva zile, la cum v-ați purtat! Mâine se fac teste, așa că mai bine dormiți la noapte!

Cei trei bărbați îi împinseră pe Poienari în cameră și închiseră ușa după ei; ecoul încuietorii care se cuplă răsună în toată încăperea.

Thomas se simți din nou prizonier, ca în închisoarea cu ziduri albe din care ieșise de curând. Se duse spre ușă și răsuci de mâner, trăgând și împingând cu toată greutatea. Bătu cu pumnii în ea, țipând cât putu de tare să le dea drumul de-acolo.

— Potolește-te! îi spuse Newt din spatele lui. N-o să vină nimeni să-ți spună noapte bună.

Thomas se răsuci, dar se opri când îl văzu pe Minho în față. Acesta vorbi înainte ca el s-apuce să spună ceva.

— Cred că ne-am ratat ocazia. Se trânti pe unul din paturile de jos. O să îmbătrânim sau o să murim aici, înainte să apară momentul tău magic, Thomas. Doar n-o să dea ăștia sfară-n țară: „Acum ar fi un prilej grozav să scăpați, pentru că o să fim ocupați zece minute”. Trebuie să riscăm puțin.

Thomas nu voia să recunoască, dar prietenii lui aveau dreptate. Ar fi trebuit s-o ia la sănătoasa înainte să apară toți paznicii ăia.

— Îmi pare rău. Pur și simplu am simțit că nu e în regulă. Iar după ce ne-au amenințat cu toate armele alea, mi s-a părut cam inutil să mai încercăm ceva.

— Mda, bine, fu tot ce reuși să îngaime Minho. Apoi continuă: Tu și Brenda ați avut parte de-o revedere frumoasă.

Thomas trase adânc aer în piept.

— Mi-a spus ceva.

Minho se îndreptă spre pat.

— Cum adică ți-a spus ceva?

— Mi-a zis să n-am încredere în ei, ci doar în ea și într-o anume doamnă cancelar Paige.

— Drace, care-i treaba și cu ea? întrebă Newt. Lucrează pentru RĂU? Oare în Ținutul Pârjolit se prefăcea?

— Da, mi se pare că e la fel ca toți ceilalți, adăugă Minho.

Thomas simțea pur și simplu că nu e de-acord. Doar că nu pricepea nici măcar el de ce, darămite să le explice amicilor lui.

— Uite ce-i, și eu am lucrat pentru ei, dar în mine aveți încredere, nu-i așa? Asta nu înseamnă absolut nimic. Poate că n-a avut de ales sau poate că s-a schimbat. Nu știu.

Minho miji ochii, de parcă s-ar fi gândit la ceva, dar nu-i răspunse. Newt se așeză pur și simplu pe podea și-și încrucișă brațele, bosumflându-se ca un copilaș.

Thomas clătină din cap. Era sătul să tot descâlcească lucrurile. Se duse spre frigider și-l deschise: stomacul îi chiorăia

de foame. Găsi niște bețișoare de brânză și struguri și le împărți, apoi își înfulecă porția lui, după care bău o cutie întreagă de suc. Ceilalți doi își mâncară și ei rațiile în tăcere.

Nu peste mult timp apăru o femeie cu farfurii pline cu cotlete de porc și cartofi; le mâncară și pe acestea. După ceasul lui Thomas, era seara devreme, dar se gândi că n-avea nicio șansă să adoarmă. Se așeză pe un scaun, cu fața spre prietenii săi, întrebându-se ce să facă. Încă se simțea puțin rușinat, de parcă ar fi fost vina lui că încă nu încercaseră nimic, dar nu-i veni nicio idee.

Minho vorbi primul.

— Poate c-ar trebui să ne dăm bătuți. Să facem ce vor derbedeii ăia. Într-o zi, o să atârnăm toți pe-aici, grași și fericiți.

Thomas știa că Minho nu vorbește serios.

— Da, poate c-o să găsești o fată drăguță care lucrează pe-aici, o să vă așezați la casa voastră, o să vă căsătoriți și-o să faceți copii. În timp ce toată lumea în jur o ia razna.

Minho nu se dădu bătut:

— Tipii de la RĂU o să-și dea seama cum e cu schița aia, și-o să trăim toți fericiți până la adânci bătrâneți.

— Nu-i nimic de râs, spuse Newt morocănos. Chiar dacă vor găsi un remediu, ați văzut și voi cum era în Ținutul Pârjolit. O să dureze al naibii de mult până când oamenii își vor reveni la normal. Și, chiar presupunând asta, noi n-o să mai apucăm momentul.

Thomas își dădu seama că doar stătea acolo, holbându-se la o pată de pe podea.

— După tot ce ne-au făcut, pur și simplu nu cred nimic din tot ce spun ei.

Nu reușea să se împace cu faptul că Newt, prietenul lui, care ar fi făcut orice pentru altcineva, nu era imun. Fusese condamnat la moarte, la o boală incurabilă, doar ca ei să vadă ce avea să se întâmple.

— Tipul ăla, Janson, are impresia că știe totul, continuă Thomas. Că totul se rezumă la un fel de bine mai amplu. Ori lăsăm omenirea să dea ortul popii, ori facem o grămadă de lucruri groaznice ca s-o salvăm. Chiar și puținii oameni care sunt imuni probabil că n-ar supraviețui mult timp într-o lume în care 99% dintre oameni se transformă în niște monștri psihopați.

— Ce vrei să spui? bombăni Minho.

— Vreau să spun că, înainte să-mi șteargă memoria, credeam și eu toate porcăriile astea. Dar acum nu mai cred.

Și singurul lucru care îl înspăimânta acum era că, dacă avea să-și recapete memoria, era posibil să-și schimbe părerea.

— În cazul ăsta, eu zic să nu irosim și următoarea ocazie, Tommy, spuse Newt.

— Mâine, adăugă Minho. Facem noi cumva.

Thomas îi privi lung pe amândoi.

— În regulă. Facem noi cumva.

Newt căscă, molipsindu-i și pe ceilalți doi.

— Atunci mai bine tăcem naibii din gură acum și ne culcăm.

CAPITOLUL 9

Thomas se holbă mai bine de o oră în întuneric, dar în cele din urmă adormi. Și atunci visă o multitudine de imagini difuze și amintiri.

•

O femeie stă la o masă; îi zâmbește și se uită direct în ochii lui. O vede cum apucă o ceașcă cu un lichid aburind și cum soarbe șovăielnic din ea. Îi zâmbește din nou. Apoi îi spune:

— Haide, mănâncă-ți cerealele! Așa, bravo!

E mama lui; pe chipul ei blând se vede dragostea pe care i-o poartă, de fiecare dată când zâmbește. Îl privește până ia și ultima înghițitură, după care îi duce bolul la chiuvetă, nu înainte să-i ciufulească părul.

În clipa următoare stă pe covor, într-o cămăruță, și se joacă liniștit cu niște cuburi argintii care par să se îmbine într-un castel uriaș. Mama lui șade pe un scaun, în colț, plângând. Thomas își dă imediat seama de ce. Tatăl lui a fost diagnosticat cu Arșiță și prezintă deja simptome. Fără îndoială că mama lui e și ea bolnavă – sau va fi curând. Thomas știe că nu va trece multă vreme până ce doctorii își vor da seama că el însuși, în versiune mai tânără, e infectat, dar imun. Creaseră deja un test pentru asta la vremea aceea.

În următoarea secvență, merge pe bicicletă într-o zi toridă. Căldura se ridică din pavaj; de-o parte și de alta a străzii, acolo unde a fost cândva iarbă, sunt acum doar buruieni. Zâmbește, transpirat tot. Mama lui îl privește din apropiere, și Thomas își dă seama că ea se bucură de fiecare clipă. Se îndreaptă amândoi spre un eleșteu din apropiere. Apa e stătută și urât mirositoare. Mama lui adună niște pietre pe care el le aruncă apoi în apele adânci și întunecoase. La început, le azvârle cât poate de departe; apoi încearcă să le arunce cu salt, așa cum l-a învățat tatăl lui vara trecută. Încă nu reușește. Obosiți, sleiți de aerul sufocant, o pornesc în sfârșit spre casă.

După care lucrurile, amintirile din visul lui, se întunecă.

E din nou înăuntru, iar un bărbat într-un costum închis la culoare stă pe o canapea. Ține niște hârtii în mână, cu o

expresie serioasă pe față. Thomas stă lângă mama lui, o ține de mână. Grupul RĂU s-a format deja, e o organizație mixtă, constituită de toate guvernele lumii – sau cel puțin cele care au supraviețuit exploziilor solare, eveniment care a avut loc cu mult timp înainte ca Thomas să se fi născut. Scopul lui e să studieze așa-numita „zonă letală”, unde Arșița face ravagii. Creierul.

Bărbatul le spune că Thomas e imun. Mai sunt și alții ca el. Mai puțin de un procent din populația lumii, majoritatea tineri sub douăzeci de ani. Iar lumea e periculoasă pentru ei. Oamenii îi urăsc pentru că sunt imuni la acest virus teribil și îi numesc ironic Imuniști. Se poartă cu ei îngrozitor. Bărbatul de la RĂU le spune că organizația îl poate proteja pe Thomas, iar Thomas îi poate ajuta pe ei să găsească un remediu. Spune că e deștept, ba chiar printre cei mai deștepți care au fost testați. Mama lui trebuie să-l lase să meargă cu ei. Doar nu vrea ca băiatul s-o vadă pierzându-și încet-încet mințile.

Mai târziu, mama îi spune lui Thomas că îl iubește și că se bucură mult că el n-o să treacă prin ce-a trecut tatăl lui. Nebunia aceea care l-a golit de personalitate, de umanitate.

Apoi visul păli, iar Thomas căzu într-un somn adânc.

•

Dimineață, îl treziră niște bătăi puternice în ușă. Abia ce se proptise în coate, când ușa se deschise și cei cinci paznici din ziua precedentă intrară în cameră, cu Lansatoarele ridicate. Janson intră și el după ei.

— Trezirea, băieți! spuse Șobolanul. Am hotărât să vă înapoiem amintirile până la urmă. Indiferent că vă place sau nu.

CAPITOLUL 10

Thomas era încă buimac de la somn. Mintea îi era încețoșată de visele pe care le avusese, de amintirile din copilăria lui. Aproape că nu pricepu ce se întâmplă.

— Vezi să nu! răspunse Newt.

Stătea lângă pat, cu brațele întinse pe lângă corp și pumnii încleștați, încruntându-se la Janson.

Thomas nu-și amintea să mai fi văzut vreodată atâta patos în ochii amicului său. Își veni în fire și pricepu ce le spusese Șobolanul.

Se așeză pe marginea patului.

— Ne-ai spus că nu suntem obligați s-o facem.

— Mă tem că nu prea avem de-ales, răspunse Janson. Gata cu minciunile! Lucrurile nu merg dacă voi trei nu aflați totul. Îmi pare rău. Trebuie s-o facem. La urma urmei, Newt, tu vei avea cel mai mult de câștigat de pe urma unui remediu.

— Nu-mi mai pasă de mine, mârâi Newt.

Instinctul lui Thomas prelua controlul. Știa că acesta era momentul pe care îl așteptase. Era picătura care umplea paharul.

Îl privi cu atenție pe Janson. Șobolanul se domoli și trase adânc aer în piept, de parcă ar fi simțit pericolul tot mai mare din cameră și voia să îl neutralizeze.

— Ascultați-mă puțin! Newt, Minho, Thomas! Înțeleg cum vă simțiți. Ați văzut lucruri groaznice. Dar partea cea mai urâtă a trecut deja. Nu putem schimba trecutul, nu putem șterge tot ce-ați îndurat voi și prietenii voștri. Dar ar fi o mare pierdere să nu finalizăm schița.

— Nu-l puteți schimba? țipă Newt. Asta-i tot ce-aveți de spus?

— Ai grijă! îl avertiză unul dintre paznici, îndreptându-i un Lansator spre piept.

Se lăsă tăcerea. Thomas nu-l mai văzuse niciodată așa pe Newt. Atât de furios, fără să păstreze măcar o aparență de calm.

Janson continuă:

— Nu mai avem timp. Să mergem, altfel se va repeta povestea de ieri. Gardienii mei abia așteaptă, de-asta puteți fi siguri.

Minho sări din patul lui, de deasupra patului lui Newt.

— Are dreptate, spuse el pe un ton serios. Dacă te putem salva, Newt, pe tine și pe Dumnezeu știe câți alții, am fi niște proști să mai rămânem aici. Îi aruncă o privire lui Thomas și dădu din cap spre ușă. Să mergem!

Trecu pe lângă Șobolan și pe lângă paznicii de pe coridor fără să se uite înapoi.

Janson ridică din sprâncene spre Thomas, care se sili să nu pară surprins. Minho se purta prea ciudat. Sigur avea un plan. Puteau trage de timp prefăcându-se că erau de acord.

Thomas își întoarse fața de la paznici și-i făcu rapid cu ochiul lui Newt.

— Hai să vedem ce vor de la noi! Încerca să pară degajat și sincer, deși era unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată. Am lucrat pentru ei înainte să ajung în Labirint. Nu se poate să mă fi înșelat chiar atât de amarnic, nu-i așa?

— Hai nu mă-nnebuni!

Newt își dădu ochii peste cap, dar se îndreptă spre ușă, iar Thomas zâmbi în sine de mica lui victorie.

— Veți fi cu toții eroi când se va termina totul, spuse Janson în timp ce Newt și Thomas ieșeau din cameră.

— Mai taci din gură! îi răspunse Thomas.

Îl urmară din nou pe Șobolan pe coridoarele întortocheate. În timpul acesta, Janson le prezenta locul, ca un ghid turistic. Le spuse că nu erau multe ferestre în clădire, din cauza vremii de multe ori aprige și a atacurilor grupurilor itinerare de infectați. Menționă furtuna puternică din noaptea în care Poienarii fuseseră luați din Labirint și de grupul de Defecți care pătrunseseră prin perimetrul exterior când ei se urcau în autobuz.

Thomas își amintea foarte bine noaptea aceea. Încă simțea izbitura autobuzului când trecuse peste femeia care îl acostase înainte să se urce în autobuz, amintindu-și cum șoferul nici măcar nu încetinise. Nu-i venea să creadă că toate astea se întâmplaseră doar cu câteva săptămâni în urmă. I se părea că trecuseră ani întregi de-atunci.

— Tare bine-ar fi să taci naibii din gură! șuieră Newt printre dinți.

Și Șobolanul *tăcu,* dar continuă să zâmbească superior.

Când ajunseră în zona din ziua precedentă, se opri și se întoarse spre ei.

— Sper că veți fi mai cooperanți astăzi. Am așteptări mari de la voi.

— Unde sunt ceilalți? întrebă Thomas.

— Ceilalți subiecți se recuperează…

Înainte ca Șobolanul să apuce să termine fraza, Newt îl atacă brusc, apucându-l de reverele hainei lui albe de costum și-l izbi de cea mai apropiată ușă.

— Dacă le mai zici o singură dată „subiecți”, îți frâng gâtul, nenorocitule!

Doi paznici se năpustiră instantaneu asupra lui, îl traseră de pe Janson și îl trântiră la pământ, îndreptându-și Lansatoarele spre fața lui.

— Stați! strigă Janson. Stați! Își veni în fire și își îndreptă cămașa și haina șifonate. Nu-l dezactivați! Să terminăm odată!

Newt se ridică încet în picioare, cu mâinile sus.

— Nu ne mai spune „subiecți”! Nu suntem niște șoareci disperați după brânză. Și spune-le derbedeilor ăstora, amicii tăi, să se potolească! N-aveam de gând să te rănesc. Nu prea tare, cel puțin.

Îl privi pe Thomas, întrebător.

„Cei de la RĂU sunt buni.”

Asta-i veni în minte lui Thomas, fără să priceapă de ce. Ca și când eul lui dinainte, cel care crezuse că obiectivul celor de la RĂU merita orice gest pervers, încerca să-l convingă că așa stăteau lucrurile. Că, indiferent cât de groaznic părea, trebuiau să facă orice ca să găsească un remediu pentru Arșiță.

Dar ceva se schimbase. Thomas nu înțelegea cum de putuse să fie așa înainte. Cum de putuse să creadă că toate lucrurile de genul ăsta erau în regulă. Se schimbase pentru totdeauna… și totuși trebuia să-l mai joace pentru ultima dată pe Thomas cel dinainte.

— Newt, Minho, spuse el încet, înainte ca Șobolanul să vorbească din nou. Cred că are dreptate. Cred că a venit momentul să facem ce *trebuie* să facem. Am căzut toți trei de-acord cu asta azi-noapte.

Minho zâmbi nervos. Newt își încleștă pumnii.
Acum ori niciodată!

CAPITOLUL 11

Thomas nu șovăi. Îl pocni pe paznicul din spatele lui cu cotul, lovindu-l în același timp în genunchi pe cel din față. Cei doi căzură la pământ, uluiți, dar își veniră rapid în fire. Cu coada ochiului, Thomas îl văzu pe Newt trântindu-l pe unul dintre ceilalți gardieni la pământ; Minho îl pocnea pe un altul. Dar al cincilea, o femeie, nu fusese atinsă și tocmai își ridica Lansatorul.

Thomas se năpusti asupra ei și împinse gura armei înspre tavan înainte ca femeia să apese pe trăgaci, dar posesoarea îl pocni cu Lansatorul în moalele capului. Thomas simți o explozie de durere în obraji și în maxilar. Își pierduse deja echilibrul, și căzu de această dată în genunchi, apoi pe burtă. Se propti în mâini ca să se ridice, dar simți o greutate în spate care îl strivea de podeaua dură acoperită cu gresie și îi tăia respirația. Avea un genunchi pe șira spinării și o senzație de metal dur pe scalp.

— Dați-mi consemnul! strigă femeia. Domnule Janson, dați-mi consemnul și-i prăjesc creierul!

Thomas nu-i vedea pe ceilalți, dar zgomotele încăierării încetaseră deja. Însemna că răscoala lor fusese înăbușită rapid, că toți trei fuseseră învinși în mai puțin de un minut. Îl durea inima și îl cuprinse disperarea.

— Ce dracu' vreți să faceți? urlă Janson din spatele lui. Thomas putea doar să-și imagineze fața lui furioasă, ca de nevăstuică. Chiar credeți că trei… *copii* ar putea înfrânge cinci paznici înarmați? Mă așteptam să fiți genii, nu niște *rebeli* idioți și maniaci. Nu cumva Arșița v-a luat totuși mințile!

— Taci din gură! îl auzi Thomas pe Newt. Taci naibii din…

Ceva îi înăbuși restul cuvintelor. Thomas tremură furios, imaginându-și că unul dintre paznici îl pocnise. Femeia îi apăsă și mai tare arma pe cap.

— Nici să nu te gândești! îi șopti ea.

— Ridicați-i! urlă Janson. Ridicați-i!

Femeia îl trase pe Thomas în picioare de spatele tricoului, apăsându-i capătul Lansatorului în continuare pe cap. Newt și Minho aveau, de asemenea, Lansatoare îndreptate spre ei, iar

cei doi paznici rămași liberi țineau și ei armele îndreptate către Poienari.

Janson era roșu ca para focului.

— Ridicol! Categoric *nu* vom mai permite așa ceva!

Se întoarse spre Thomas.

— Eram doar un copil, spuse Thomas, el însuși surprins.

— Poftim? întrebă Janson.

Thomas se încruntă la el.

— Eram un *copil.* Mi-au spălat creierul ca să fac toate astea, ca să-i ajut.

Gândul acesta îl rodea încă de când începuse să-și aducă aminte. De când începuse să pună lucrurile cap la cap.

— N-am fost aici de la bun început, spuse Janson monoton. Dar chiar tu ai fost de-acord să primesc slujba asta după ce primii fondatorii au fost epurați. Și ar trebui să știi că n-am văzut niciodată pe cineva, fie copil sau adult, mai motivat ca tine.

Zâmbi, și lui Thomas îi veni să-i spargă mutra.

— Nu-mi pasă ce…

— Ajunge! strigă Janson. Începem cu el. Îi făcu semn unuia dintre paznici. Cheamă o asistentă! Brenda e înăuntru; a insistat să ne ajute. Poate o să fie mai maleabil dacă i-o alocăm pe ea ca tehnician. Duceți-i pe ceilalți în sala de așteptare! Mi-ar plăcea să mă ocup de ei în același timp. Mai am ceva de verificat, după care ne vedem acolo.

Thomas era atât de supărat, că nici măcar nu auzise numele Brendei. Un alt paznic se alăturase celui din spatele lui, și fiecare îl apucă de câte un braț.

— Nu vă las! țipă Thomas, devenind isteric. Era îngrozit că avea să afle cine fusese înainte. Nu vă las să-mi puneți chestia aia pe față!

Janson nu-i dădu atenție și li se adresă direct paznicilor:

— Aveți grijă să-l sedeze!

Apoi se îndepărtă.

Cei doi paznici îl târâră pe Thomas spre ușă. Băiatul se zbătu, încercă să-și elibereze brațele din strânsoarea lor de fier, dar în cele din urmă renunță, ca să-și păstreze puterile. Atunci își dădu seama că era posibil să fi pierdut lupta. Acum, singura lui speranță era Brenda.

•

Brenda stătea în picioare lângă un pat, cu chipul ca de piatră. Thomas o privi în ochi, dar nu reuși s-o citească.

Paznicii îl împinseră în față. El nu pricepea ce căuta Brenda acolo, de ce-i ajuta pe cei de la RĂU.

— De ce lucrezi pentru ei? spuse el destul de slab.

Paznicii îl răsuciră.

— Mai bine taci din gură! îi răspunse Brenda. Trebuie să ai încredere în mine, exact ca în Ținutul Pârjolit. E cel mai bine așa.

Thomas nu vedea, dar simți ceva în vocea ei. În pofida celor spuse, i se păruse afectuoasă. Oare chiar era de partea lui?

Paznicii îl traseră spre ultimul pat din șir. După aceea, femeia îi dădu drumul și îndreptă Lansatorul spre el, în timp ce bărbatul îl țintui pe marginea saltelei.

— Întinde-te! îi spuse paznicul.

— Nu, mârâi Thomas.

Paznicul îl plesni peste obraz.

— Întinde-te! Acum!

— Nu!

Bărbatul îl apucă de umeri și-l trânti de saltea.

— Oricum o să iasă cum vrem noi, așa că nu te mai opune!

Masca metalică, cu tuburile și cablurile ei, atârna deasupra lui ca un păianjen uriaș pregătit să-l sufoce.

— Nu vă las să-mi puneți chestia aia pe față!

Thomas își simțea inima bătându-i nebunește, și frica pe care și-o înăbușise până atunci îl copleși și începu să înlăture orice sentiment de calm care l-ar mai fi putut ajuta să găsească o cale de ieșire.

Paznicul îl apucă de încheieturile mâinilor și i le apăsă în saltea, lăsându-se cu toată greutatea pe ele, ca să-l țină locului.

— Sedează-l!

Thomas se sili să se liniștească, să-și păstreze energia pentru un ultim efort ca să scape. Aproape suferea s-o vadă pe Brenda; se apropiase de ea mai mult decât își dăduse seama. Dacă ea îi ajuta forțându-l să facă asta însemna că se număra și ea printre dușmanii lui. Gândul acesta îi frânse inima.

— Te rog, Brenda! spuse el. Nu face așa ceva! Nu-i lăsa!

Ea se apropie și-l atinse ușor pe umăr.

— Totul va fi în regulă. Nu toată lumea vrea să-ți distrugă viața; îmi vei mulțumi mai târziu pentru ce am să-ți fac acum. Nu te mai văita atât și relaxează-te!

Thomas nu reușea nici în ruptul capului să-și dea seama ce intenții avea fata.

— Asta-i tot? După tot ce s-a întâmplat în Ținutul Pârjolit? De câte ori n-am fost la un pas de moarte în orașul ăla? Am trecut prin atâtea, și-acum mă abandonezi pur și simplu?

— Thomas… Brenda se opri, evident frustrată. Toate au făcut parte din misiunea mea.

— Te-am auzit în gând. M-ai avertizat că situația avea să se înrăutățească. Te rog, spune-mi că nu ești de fapt *de partea* lor.

— După Ținutul Pârjolit, când ne-am întors la cartierul general al RĂU, am accesat sistemul telepatic pentru că am vrut să te avertizez. Să-ți dau de știre. Nu m-am așteptat să devenim prieteni în iadul ăla.

Într-un fel, doar auzind că și ea simțea la fel făcea lucrurile oarecum mai suportabile. Thomas își pierdu cu adevărat cumpătul.

— *Ai* Arșița? întrebă el.

Ea-i răspunse repede, scurt.

— M-am prefăcut. Eu și Jorge suntem imuni și știm asta de multă vreme. De-aia s-au folosit de noi. Acum taci!

Îl privi scurt pe paznic.

— Hai odată! țipă acesta.

Brenda se încruntă, dar nu spuse nimic. Apoi se uită la Thomas și-l surprinse făcându-i cu ochiul.

— După ce îți administrez sedativul, vei adormi în câteva secunde. Ai *priceput*?

Accentuă ultimul cuvânt, după care-i făcu din nou cu ochiul. Din fericire, cei doi paznici erau prea concentrați asupra prizonierului ca s-o observe.

Thomas nu pricepu, dar începu să spere. Brenda punea ceva la cale.

Fata se apropie de tejgheaua din spatele ei și începu să-și pregătească ustensilele de care avea nevoie, în timp ce paznicul continua să se apese cu toată greutatea pe încheieturile lui Thomas, întrerupându-i circulația. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte, dar era clar că n-avea de gând să-i dea drumul lui Thomas până nu-l vedea inconștient. Femeia stătea în picioare lângă el, cu Lansatorul îndreptat spre fața lui Thomas.

Brenda reveni, cu o seringă în mâna stângă, cu acul îndreptat în sus, cu degetul pe declanșator. În gemulețul lateral se vedea un lichid gălbui.

— Bine, Thomas. O să ne mișcăm foarte repede. Ești pregătit?

El dădu din cap afirmativ, neînțelegând prea bine la ce se referea ea, dar hotărât să fie pregătit.

— Bine, îi răspunse ea. Ai face bine să fii.

CAPITOLUL 12

Brenda zâmbi și se îndreptă spre Thomas, după care se împiedică de ceva și se împletici în față. Se prinse de pat cu mâna dreaptă, dar în cădere împlântă vârful seringii în antebrațul paznicului care îl ținea pe Thomas de încheieturi. Apăsă imediat declanșatorul, și din seringă se auzi un sâsâit scurt, rapid, înainte ca bărbatul să apuce să se smucească la o parte.

— Ce naiba? strigă acesta, dar ochii îi erau deja încețoșați.

Thomas acționă numaidecât. Acum, că era liber din strânsoarea de fier a bărbatului, își luă avânt din pat și o lovi pe femeie, care tocmai se dezmeticea după un scurt moment de șoc. Cu un picior îi nimeri Lansatorul, cu celălalt umărul. Femeia țipă, după care căzu și se lovi cu capul de pământ.

Thomas se târî de-a bușilea după Lansator, îl apucă înainte să ajungă prea departe și-l îndreptă spre femeie, care acum se ținea cu mâinile de cap. Brenda fugi de partea cealaltă a patului și apucă arma bărbatului, îndreptând-o spre trupul nemișcat al acestuia.

Thomas gâfâia, pieptul i se umflase, iar adrenalina îi curgea valuri prin trup. Nu se mai simțise așa de bine de săptămâni întregi.

— Știam că…

Nici nu termină bine, că Brenda apăsă pe trăgaciul Lansatorului.

Se auzi un sunet ascuțit, care deveni și mai intens preț de-o fracțiune de secundă, înainte ca arma să se descarce și să facă recul, împingând-o pe Brenda în spate. O grenadă lucioasă se împlântă în pieptul femeii și explodă. Mici explozii de electricitate țâșniră în jurul ei. Femeia începu să se zvârcolească incontrolabil.

Thomas făcu ochii mari, uluit de ceea ce putea face Lansatorul și uimit că Brenda trăsese fără urmă de șovăială. Era mai mult decât o dovadă că nu le era devotată celor de la RĂU. El o privi.

Ea îl privi la rândul ei, zâmbindu-i aproape imperceptibil.

— Îmi doream de multă vreme s-o fac. Bine că l-am convins pe Janson să mă lase pe mine să te operez. Se aplecă, luă cartela electronică de la bărbatul inconștient și și-o vârî în buzunar. Cu asta putem intra oriunde.

Lui Thomas îi venea s-o îmbrățișeze.

— Haide! spuse el. Trebuie să-i găsim pe Newt și pe Minho. Apoi pe ceilalți.

•

Străbătură în fugă coridoarele, cu cotiturile și întorsăturile lor. Brenda mergea în față. Thomas își aminti cum îl condusese prin tunelele din Ținutul Pârjolit. O îndemnă să se grăbească. Oricând puteau să apară alți paznici.

Ajunseră în dreptul unei uși, iar Brenda folosi cartela electronică; se auzi un sâsâit scurt, după care ușa de metal se deschise. Thomas dădu buzna înăuntru, iar Brenda îl urmă îndeaproape.

Șobolanul stătea pe un scaun, dar sări în picioare, îngrozit.

— Ce naiba faceți?

Brenda trăsese deja două grenade în paznici. Un bărbat și o femeie căzură la pământ, zvârcolindu-se într-un nor de fum și fulgere micuțe. Newt și Minho îl trântiră la pământ pe cel de-al treilea; Minho îi smulse arma.

Thomas îndreptă Lansatorul spre Janson și puse degetul pe trăgaci.

— Dă-mi cartela, apoi treci la pământ, cu mâinile pe cap!

Vorbise calm, dar inima îi bătea nebunește.

— V-ați pierdut mințile, spuse Janson, dar îi dădu cartela lui Thomas. Apoi vorbi încet, cu un calm aparent incredibil, ținând cont de circumstanțe: Nu aveți absolut nicio șansă să ieșiți din complex. O să vină și alți paznici.

Thomas știa că nu prea aveau șanse, dar ce altceva ar fi putut să facă?

— După toate aventurile prin care am trecut, asta-i nimica toată. Zâmbi, dându-și seama că spusese adevărul. Mulțumim pentru povață. Și-acum, dacă mai scoți un singur cuvânt, o să ai parte de… cum spuneai?… „cele mai groaznice cinci minute din viața ta”.

— Cum…

Thomas apăsă pe trăgaci. Un sunet ascuțit răsună în încăpere, după care fu lansată grenada. Îl nimeri pe Șobolan în

piept, după care explodă în câteva scăpărări electrice. Janson țipă și se prăbuși la podea, zbătându-se. Din păr și din haine îi ieșea fum. Camera se umplu de un miros groaznic, o duhoare care îi aminti lui Thomas de Ținutul Pârjolit, când Minho fusese lovit de fulger.

— Pun pariu că doare, le spuse Thomas prietenilor lui.

Îl deranjă calmul cu care vorbise. Își privi dușmanul de moarte zvârcolindu-se și aproape că se rușină de faptul că nu se simțea deloc vinovat. Aproape deloc.

— În mod normal, n-ar trebui să moară, spuse Brenda.

— Păcat! replică Minho. Se ridică după ce-l legase cu cureaua lui pe paznicul rămas nevătămat. Lumea ar fi fost mai bună fără el.

Thomas se uită în jos.

— Plecăm! Acum!

— De acord, spuse Newt.

— Exact la asta mă gândeam și eu, completă Minho.

Toți trei o priviră pe Brenda. Fata ridică Lansatorul și încuviință. Părea gata de luptă.

— Îi urăsc pe oamenii ăștia la fel de mult ca voi, spuse ea. Mă bag.

Era a doua oară în ultimele câteva zile când Thomas se simțea fericit. Brenda se întorsese. Se uită la Janson. Electricitatea statică începea să cedeze. Bărbatul avea ochii închiși și nu se mai mișca, dar respira încă.

— Nu știu cât durează efectul, spuse Brenda, și sunt sigură c-o să fie furios când își revine. Mai bine o ștergem de-aici.

— Care-i planul? întrebă Newt.

Thomas n-avea nici cea mai vagă idee.

— Îl facem din mers.

— Jorge e pilot, spuse Brenda. Dacă reușim să ajungem cumva la hangar, la Bergul lui…

Înainte să-i poată răspunde vreunul, pe coridor se auziră strigăte și pași.

— Vin! spuse Thomas.

Abia atunci își dădu din nou seama de situația în care se aflau: nimeni n-avea să-i lase să iasă pur și simplu din clădire. Cine știe de câți paznici mai trebuiau să scape.

Minho fugi spre ușă și se postă chiar lângă ea.

— N-au cum să intre decât pe-aici.

Sunetele de pe coridor se înteţiră: paznicii erau aproape.

— Newt, spuse Thomas, du-te de partea cealaltă a uşii! Eu şi Brenda îi împuşcăm pe primii doi care intră. Voi îi prindeţi pe ceilalţi din lateral, după care ieşiţi pe coridor. O să fim chiar în spatele vostru.

Toată lumea se postă pe poziţii.

CAPITOLUL 13

Pe chipul Brendei se citea un amestec ciudat de furie și entuziasm. Thomas se puse lângă ea și apucă strâns Lansatorul. Știa că riscă având încredere în Brenda. Fusese păcălit de aproape toți membrii organizației; nu-i putea subestima pe cei de la RĂU. Dar ajunseseră aici doar mulțumită ei. Și, dacă avea s-o ia cu el, nu-și putea permite să se mai îndoiască de ea.

Sosi primul paznic, un bărbat îmbrăcat în același costum negru precum ceilalți, dar care avea un alt tip de armă, mai mică și mai netedă. Thomas trase și privi cum grenada îl nimerește în piept; omul se apleacă pe spate și trupul începu să i se zvârcolească, plin de convulsii, acoperit de o plasă de fulgere.

Văzu apoi alți doi, un bărbat și o femeie, chiar în spatele primului, cu Lansatoarele ridicate.

Minho i-o luă înainte lui Thomas. O apucă pe femeie de cămașă și o trase spre el, după care o răsuci pe lângă el și o izbi de perete. Femeia reuși să tragă, dar grenada argintie se făcu pulbere de podea, fără să rănească pe cineva, declanșând doar o explozie scurtă de energie sfârâitoare de-a lungul podelei acoperite cu gresie.

Brenda trase spre bărbat și îl nimeri în picioare; lujeri mărunți de electricitate îi crescură pe trup, țipă, căzând pe spate în coridor. Își scăpă arma.

Minho o dezarmase deja pe femeie și-o obliga acum să îngenuncheze. Îndreptă un Lansator spre capul ei.

Un al patrulea bărbat intră pe ușă, dar Newt îl lovi peste armă și-l pocni în față. Gardianul căzu în genunchi și își duse mâna la gura însângerată. Ridică privirea, vrând parcă să spună ceva, dar Newt se dădu un pas în spate, după care îl împușcă în piept. De la distanța aceea atât de scurtă, mingea explodă cu un pocnet îngrozitor. Bărbatul schelălăi jalnic și căzu la podea, zvârcolindu-se într-o plasă de electricitate.

— Gândacul ăla cu lame ne urmărește fiecare mișcare, spuse Newt. Făcu semn înspre ceva din dosul camerei. Trebuie să ieșim de-aici; vor veni și alții.

Thomas se întoarse spre gândacul robotic micuț ghemuit la locul lui, dotat cu o lumină roșie strălucitoare. Apoi se întoarse spre ușa acum liberă. Se uită la femeie. Minho ținea gura armei la doar câțiva centimetri de capul ei.

— Câți sunteți? o întrebă Thomas. Mai vin și alții?

Femeia nu-i răspunse, așa că Minho se aplecă spre ea, atingând-o cu arma pe obraz.

— Sunt cel puțin cincizeci în tură, spuse ea rapid.

— Și unde sunt? întrebă Minho.

— Nu știu.

— Nu minți! urlă Minho.

— Noi… Se întâmplă ceva. Nu știu ce anume. Jur!

Thomas o privi îndeaproape și văzu ceva mai mult decât teamă pe fața ei. Să fi fost deznădejde? Părea să spună adevărul.

— Altceva? Ce anume?

Femeia clătină din cap.

— Știu doar că o parte dintre noi au fost chemați într-o altă secțiune, atâta tot.

— Și nu știi de ce? Thomas încercă să pară cât mai neîncrezător posibil. Mi-e greu să cred.

— Îți jur!

Minho o apucă de partea din spate a cămășii și-o trase în picioare.

— Atunci o luăm pe doamna aceasta drăguță ostatică. Să mergem!

Thomas păși înaintea lui.

— Trebuie s-o lăsăm pe Brenda să ne conducă: ea cunoaște locul. Eu merg în spatele ei, apoi tu și noua ta prietenă, iar Newt, la urmă.

Brenda veni imediat lângă Thomas.

— Încă n-aud pe nimeni, dar nu cred că avem mult timp la dispoziție. Să mergem!

Se uită pe coridor, apoi ieși din cameră.

Thomas își șterse mâinile transpirate de pantaloni, după care apucă Lansatorul și o urmă. Brenda coti la dreapta. Thomas îi auzi pe ceilalți în spatele lui; aruncă rapid o privire îndărăt și văzu că femeia pe care o luase Minho ostatică alerga în rând cu ei, deloc fericită la gândul că ar fi putut face o baie electrică.

Ajunseră la capătul coridorului inițial și cotiră la dreapta, fără să se oprească. Noul lor drum arăta exact ca ultimul: o alee bej care se întindea înaintea lor pe o distanță de cel puțin cincisprezece metri, după care se încheia cu un set de uși duble. Cumva, scena aceasta îi aminti de ultima porțiune din Labirint, chiar înainte de Stâncă, atunci când el, Teresa și Chuck fugiseră spre ieșire, în timp ce toți ceilalți se luptau cu Durerroșii, pentru ca ei să fie în siguranță.

Când se apropiară de uși, Thomas scoase cartela Șobolanului din buzunar.

Ostatica lor îi strigă:

— În locul tău, n-aș face așa ceva. Pun pariu că de partea cealaltă sunt vreo douăzeci de arme gata să vă prăjească de vii.

Dar lui i se păru că auzise o notă de disperare în vocea ei. Oare RĂU deveniseră prea încrezători în ei înșiși și își neglijaseră securitatea? Ținând cont că ei mai rămăseseră doar douăzeci sau treizeci de adolescenți, Thomas nu credea că cei de la RĂU alocaseră mai mult de un paznic per subiect, în cel mai rău caz.

Trebuiau să-i găsească pe Jorge și Bergul, dar și pe ceilalți. Thomas se gândi la Tigaie și la Teresa. Nu avea de gând să-i lase acolo doar pentru că aleseseră să-și recapete amintirile.

Se opri în fața ușilor și se întoarse spre Minho și Newt.

— Avem doar patru Lansatoare și probabil ar trebui să ne așteptăm ca de partea cealaltă să ne întâmpine alți paznici. Suntem gata?

Minho veni spre cititorul de cartele, târând-o pe femeie de cămașă.

— O să deschizi tu ușa asta, pentru ca noi să ne putem ocupa de amicii tăi. Stai cuminte până îți spunem noi! Să nu-ți treacă vreo prostie prin cap! Apoi se întoarse spre Thomas și continuă: Începi să tragi imediat ce se deschide ușa!

Thomas încuviință.

— Mă las pe vine, Minho, stai pe spatele meu, aplecat peste mine! Brenda, treci în stânga! Newt, în dreapta!

Thomas se lăsă la pământ și ținti exact centrul ușilor. Minho stătea deasupra lui, ochind același loc. Newt și Brenda se așezară pe poziții.

— Deschizi când ajung la trei! spuse Minho. Și, doamnă paznic, dacă încerci ceva sau o iei la fugă, îți garantez că unul dintre noi o să te prindă. Thomas, numără tu!

Femeia scoase cartela, dar nu zise nimic.

— Unu, începu Thomas. Doi.

Se opri și trase scurt aer în piept, dar, înainte să spună „trei”, se declanșă o alarmă și luminile se stinseră.

CAPITOLUL 14

Thomas clipi rapid, încercând să se adapteze la întuneric. Sunetul alarmei era ascuțit, asurzitor.

Îl simți pe Minho ridicându-se și-l auzi foindu-se prin jur.

— Femeia a dispărut! îi strigă amicul lui. N-o găsesc!

Nici nu termină bine ce-avea de spus, că se auzi sunetul energiei încărcându-se, printre scâncetele alarmei, urmat de pocnetul unei grenade care explodă pe podea. Fulgere electrice luminară încăperea; Thomas văzu o figură fugind înapoi pe coridor, dispărând în întuneric.

— A fost vina mea, bombăni Minho, de-abia perceptibil.

— Treci înapoi pe poziție! spuse Thomas, temându-se de ce-ar fi putut să însemne alarma. Ținteşte spre crăpătură dacă se deschid ușile! O să folosesc cartela Șobolanului. Fii gata!

Pipăi peretele până găsi fanta, apoi trecu cartela prin ea; se auzi un clic, după care una dintre uși începu să se deschidă spre interior.

— Începeți să trageți! țipă Minho.

Newt, Brenda și Minho începură să lanseze grenade prin cadrul ușii, în întuneric. Thomas se așeză cu grijă pe poziție și li se alătură celorlalți, începând să tragă în îngrămădeala de electricitate care sfârâia acum de partea cealaltă a ușilor. Trecură câteva secunde între rundele de focuri, dar în scurtă vreme reușiră să creeze un spectacol orbitor de lumini și explozii. Nici urmă de alți oameni însă; nu trăgea nimeni în ei.

Thomas își lăsă arma pe lângă corp.

— Opriți-vă! țipă el. Nu mai irosiți muniție!

Minho mai trase o ultimă grenadă, după care se ridicară toți și așteptară ca o parte din energie să se consume, ca să poată intra în siguranță în cameră.

Thomas se întoarse spre Brenda și-i spuse tare, pentru ca ea să-l poată auzi:

— Noi nu stăm prea bine cu amintirile. Știi ceva ce ne-ar fi de folos? De pildă unde e toată lumea? Sau ce-i cu alarma asta?

Ea clătină din cap.

— Să fiu sinceră, ceva mi se pare în neregulă.

— Pun pariu că e tot un test idiot al lor! strigă Newt. Toate lucrurile astea sunt de fapt programate și ne analizează din nou.

Thomas nu reușea nici măcar să gândească de zgomot, iar Newt nu-l ajuta deloc.

Își ridică Lansatorul și trecu pragul ușii. Voia să ajungă undeva mai în siguranță, înainte ca lumina grenadelor să dispară complet. Din puținele amintiri care îi reveniseră, știa că aici crescuse: ar fi vrut să-și amintească însă planul clădirii. Își dădu încă o dată seama cât de importantă era Brenda pentru libertatea lor. Și Jorge, dacă era dispus să-i scoată de acolo cu Bergul.

Alarma se opri.

— Ce...? începu Thomas să spună, dar vocea îi răsună mult prea tare, așa că se domoli. Acum ce-o mai fi?

— Probabil că s-au săturat să le sângereze urechile de-atâta zgomot, răspunse Minho. Nu trebuie să însemne ceva anume.

Strălucirea arcelor electrice dispăruse, dar camera aflată de partea aceasta a ușilor dispunea de lumini de urgență care învăluiau totul într-o ceață roșiatică. Se aflau într-un hol de recepție cu canapele, scaune și câteva birouri. Nu se vedea nimeni prin zonă.

— N-am văzut niciodată nici măcar o singură persoană în sălile astea de așteptare, spuse Thomas. Locul i se părea dintr-odată cunoscut. Locul ăsta e gol și înfiorător.

— Sunt sigură că a trecut ceva vreme de când n-au mai permis accesul vizitatorilor, îi răspunse Brenda.

— Și-acum, Tommy? întrebă Newt. Nu putem sta aici toată ziua.

Thomas se gândi o clipă. Trebuiau să-și găsească prietenii, dar cel mai important era să se asigure că aveau cum să iasă din clădire.

— Bine, spuse el. Brenda, trebuie neapărat să ne-ajuți. Trebuie să ajungem la hangar și să-l găsim pe Jorge, să-i spunem să pregătească un Berg. Newt și Minho, voi puteți rămâne cu el, ca întăriri, iar eu și Brenda o să-i căutăm pe prietenii noștri. Brenda, știi de unde putem face rost de arme?

— Depozitul de armament e în drum spre hangar, spuse Brenda. Dar probabil că e păzit.

— Am avut parte de lucruri mai rele, spuse Minho. Tragem până pică ei sau până picăm noi.

— Îi facem terci pe toți! adăugă Newt, aproape mârâind. Pe toți nenorociții ăștia!

Brenda arătă spre unul dintre cele două coridoare care porneau dinspre recepție.

— Pe-acolo!

•

Brenda îi conduse pe Thomas și pe amicii lui. Luminile roșii de urgență le luminau calea. Nu întâlniră pe nimeni pe drum, deși, din când în când, câte un gândac metalic mai trecea pe lângă ei, lipăind rapid pe podea. Minho încercă să tragă într-unul, dar rată lamentabil și aproape că-l prăji pe Newt, care scânci și, judecând după fața lui, fu pe punctul de-a riposta.

După cincisprezece minute bune de alergat, ajunseră la depozitul de armament. Thomas se opri în hol, surprins să găsească ușa larg deschisă. Din câte își dădea seama, rafturile din interior erau pline.

— M-am lămurit! spuse Minho. E clar!

Thomas îl înțelegea perfect. Trecuseră prin prea multe ca să nu-l înțeleagă.

— Cineva ne întinde o cursă, murmură el.

— Categoric, adăugă Minho. Toată lumea dispare brusc, ușile sunt descuiate, armele ne așteaptă bine mersi. Și clar ne supraveghează prin afurisiții ăia de gândaci cu lame.

— Ceva-i dubios aici, adăugă și Brenda.

Minho se întoarse spre ea:

— De unde știm că nu ești și tu implicată în toate astea? întrebă el.

Fata îi răspunse pe un ton obosit:

— Pot doar să jur că nu sunt. Habar n-am ce se-ntâmplă!

Thomas nu voia să recunoască, dar s-ar fi zis că Newt avusese dreptate: părea tot mai probabil că toată evadarea asta era doar un exercițiu orchestrat. Erau din nou niște șoareci care goneau printr-un alt tip de labirint. Thomas spera din toată inima să nu fie așa.

Newt intrase deja în sala cu armament.

— Ia priviți aici! le strigă el.

Intrând, Thomas îl văzu arătând spre o secțiune cu pereții și rafturile goale.

— Uitați-vă la urmele de praf! E clar că cineva a luat de curând niște chestii de-aici. Poate chiar în ultima oră.

Thomas inspectă zona. Încăperea era destul de prăfuită, suficient cât să-ți vină să strănuți dacă te mișcai prea mult pe-acolo; dar urmele pe care i le arătase Newt erau complet curate. Avea dreptate.

— Și de ce contează? întrebă Minho din spatele lor.

Newt se întoarse spre el:

— Nu poți să-ți dai și singur seama de ceva, măcar o dată în viața ta, găgăuță?

Minho tresări. Părea mai degrabă uluit decât furios.

— Potolește-te, Newt! spuse Thomas. Suntem în pom, așa-i, dar potolește-te! Care-i treaba?

— Îți spun eu care-i treaba. Faci pe durul fără să ai un plan și ne duci pe-aici ca pe niște măgari după zăhărel. Iar Minho nu poate să facă nici măcar un pas fără să întrebe cu ce picior să pornească.

Minho își veni în fire suficient cât să se enerveze.

— Uite ce-i, derbedeule! Tu ești ăla care se crede genial pentru că și-a dat seama că niște paznici au luat niște arme din depozitul cu *arme.* Mă gândeam să-ți acord prezumția de nevinovăție și să mă conving c-ai descoperit ceva mai mult decât. Data viitoare o să te bat frumos pe spate când ne mai spui ceva la mintea cocoșului.

Thomas se uită din nou la Newt, la timp ca să-l vadă schimbându-se la față. Părea îndurerat, pe punctul de-a izbucni în plâns.

— Îmi pare rău, murmură Newt, după care se răsuci pe călcâie și ieși din cameră.

— Ce-a fost *asta*? șopti Minho.

Thomas nu voi să-i spună la ce se gândea: Newt își pierdea încet-încet mințile. Din fericire, nici nu trebui s-o facă, pentru că Brenda i-o luă înainte.

— Băieți, voi chiar *nu* v-ați prins ce voia să spună.

— Adică? întrebă Minho.

— Trebuie să fi fost peste douăzeci sau treizeci de arme și Lansatoare în secțiunea asta, și au dispărut toate. Foarte recent. Poate chiar în ultima oră, cum a spus Newt.

— Da, și? continuă Minho, dar Thomas pricepu.

Brenda își ridică mâinile, de parcă răspunsul ar fi trebuit să fie evident.

— Paznicii vin aici doar când trebuie să-și înlocuiască arma sau când vor să folosească și altceva în loc de Lansatoare. De ce-ar fi avut toți nevoie s-o facă în același timp? *Astăzi*? Și Lansatoarele sunt atât de grele, că nu poți trage cu ele dacă mai cari și alte arme. Și unde sunt armele pe care-ar fi trebuit să le lase în loc?

CAPITOLUL 15

Minho fu primul care încercă să găsească o explicație.

— Poate știau că avea să se întâmple ceva de genul ăsta și nu voiau să ne omoare. Din câte îmi dau seama, dacă nu te nimeresc direct în cap, Lansatoarele alea doar te năucesc o vreme. Așa c-au venit toți să le ia, ca să le folosească pe lângă armele lor obișnuite.

Brenda clătina deja din cap înainte ca Minho să fi terminat ce avea de spus.

— Nu se poate. Gardienii sunt mereu înarmați cu Lansatoare, așa că n-ar avea niciun sens să fi venit toți odată să ia altele. Nu știu ce părere ai tu despre RĂU, dar scopul lor nu e să omoare cât mai mulți oameni. Nici măcar când reușesc să intre Defecți în complex.

— Defecții au reușit *să intre* aici? întrebă Thomas.

Brenda încuviință.

— Cu cât sunt mai infectați, cu cât și-au pierdut mai mult mințile, cu atât devin mai disperați. Chiar nu cred că paznicii…

Minho o întrerupse.

— Poate că *asta* s-a întâmplat de fapt. Toate alarmele alea declanșate – poate că niște Defecți au reușit să intre în complex și și-au luat arme de-aici, i-au paralizat pe oameni, după care au început să-i mănânce. Poate c-am văzut doar câțiva paznici pentru că ăilalți sunt morți!

Thomas își aminti că văzuse Defecți care-și pierduseră mințile. Defecți care trăiseră atât de mult cu Arșița, încât se smintiseră complet. Deveniseră aproape animalici.

Brenda oftă.

— Nu-mi place, dar s-ar putea să ai dreptate. Se gândi o clipă. Pe bune. Așa s-ar explica toate. *Cineva* a intrat aici și-a luat o grămadă de arme.

Pe Thomas îl trecu un fior rece.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci avem probleme mai mari decât credeam.

— Mă bucur să văd că tipul care nu-i imun la Arșiță nu e singurul căruia i-a mai rămas un pic de minte.

Thomas se întoarse și-l văzu pe Newt lângă ușă.

— Data viitoare nu te mai oftica și explică-te! spuse Minho, fără pic de milă în voce. Nu credeam c-o să-ți pierzi mințile atât de repede, dar mă bucur că te-ai întors. Avem nevoie de-un Defect ca să-i adulmece pe ceilalți Defecți, dacă chiar au reușit să intre în complex.

Thomas se înfioră auzindu-l și se uită la Newt, să vadă cum avea să reacționeze.

Era clar că băiatul nu era deloc fericit.

— N-ai știut niciodată când să-ți ții fleanca, nu-i așa, Minho? Tot timpul trebuie să ai tu ultimul cuvânt.

— Taci din gură! i-o întoarse Minho.

Vorbise atât de calm, că Thomas ar fi putut să jure că și Minho o lua razna. Aproape că puteai simți tensiunea din încăpere.

Newt se duse încet spre Minho și se opri în fața lui. Apoi îl pocni rapid în față, ca un șarpe care atacă. Minho se împletici câțiva pași în spate și se izbi de raftul gol. După care se năpusti în față și-l trânti pe Newt la pământ.

Totul se întâmplă atât de repede, că lui Thomas aproape că nu-i veni să creadă. Fugi înspre ei și începu să-l tragă pe Minho de tricou.

— Oprește-te! țipă el, dar cei doi Poienari continuară să se încaiere.

Brenda îi sări în ajutor, și în cele din urmă reușiră să-l tragă pe Minho, care încă lovea sălbatic cu pumnii. Îi dădu din greșeală un cot în bărbie lui Thomas, care se înfurie.

— Chiar nu vă dați seama cât de fraieri sunteți? țipă Thomas și-i prinse brațele lui Minho la spate. Fugim de un dușman, poate chiar de doi, și voi vă luați la bătaie?

— El a început! se răsti Minho, împroșcând-o pe Brenda cu salivă.

Fata se șterse pe față.

— Frate, ai opt ani sau ce? întrebă ea.

Minho nu-i răspunse. Se mai chinui câteva secunde să scape din strânsoarea lor, după care se dădu bătut. Lui Thomas i se făcu silă de toată treaba asta. Nu știa ce era mai rău: faptul că Newt părea să-și piardă deja mințile sau că Minho, cel care cică ar fi trebuit să se poată controla, se purta ca un bezmetic.

Newt se ridică în picioare și-și atinse ușor o pată roșie de pe obraz, unde probabil că-l nimerise Minho.

— E vina mea. Orice mă enervează. Gândiți-vă și voi la ce-avem de făcut! La naiba, eu am nevoie de-o pauză.

Se întoarse și ieși din nou din încăpere.

Thomas trase aer în piept, dezamăgit; îi dădu drumul lui Minho și-și îndreptă tricoul. Nu aveau timp de certuri mărunte. Dacă voiau să iasă de-acolo, trebuiau să-și vină în fire și să lucreze ca o echipă.

— Minho, mai caută niște Lansatoare pe care să le luăm cu noi și-apoi înhață și niște pistoale! Brenda, umple, te rog, o cutie cu cât mai multă muniție! Eu mă duc după Newt.

— Pare o idee bună, îi răspunse ea, și privi deja în jur.

Minho nu spuse nimic, ci începu doar să se uite pe rafturi.

Thomas ieși pe coridor; Newt se așezase pe jos, la vreo șase metri mai încolo, cu spatele sprijinit de perete.

— Să n-aud nimic! mormăi el când Thomas i se alătură.

„Ce început grozav!” se gândi Thomas.

— Uite ce-i, se-ntâmplă ceva ciudat: ori RĂU ne testează, ori locul ăsta e plin de Defecți care omoară oameni la tot pasul. Indiferent cum stau lucrurile, trebuie să ne găsim prietenii și să ieșim de-aici.

— Știu.

Atât. Nu mai spuse nimic altceva.

— Atunci, ridică-te și vino să ne-ajuți! Tu erai ăla frustrat, care ne amintea mereu că n-avem vreme de pierdut. Și-acum vrei să stai aici, pe coridor, bosumflat?

— Știu.

Același răspuns.

Thomas nu-l văzuse niciodată pe Newt așa. Prietenul lui părea de-a dreptul deznădăjduit, ceea ce-l umplu pe Thomas de un sentiment de disperare.

— Toți o luăm puțin raz… Se opri; nici c-ar fi putut să spună ceva mai rău de-atât. Vreau să zic…

— Taci din gură și gata! îi spuse Newt. Știu că se-ntâmplă ceva în creierul meu. Nu mă simt deloc bine. Dar n-ai de ce să-ți faci griji. Am nevoie doar de-o clipă, să-mi revin. Trebuie să ieșiți de-aici și dup-aia văd eu ce fac.

— Cum adică, *să ieșiți*?

— *Să ieșim,* mă rog, cum vrei. Lasă-mă singur un minut!

Poiana părea pierdută în negura timpului. Acolo, Newt fusese mereu cel liniștit, cel stăpân pe sine, iar acum le dezbina grupul.

Thomas avu impresia că băiatul îi spunea că nu mai contează dacă scapă și el, atâta timp cât toți ceilalți reușesc.

— În regulă, îi răspunse Thomas. Își dădu seama că nu-i rămânea decât să-l trateze pe Newt ca de obicei. Dar să știi că n-avem timp de pierdut. Brenda strânge muniție. Trebuie s-o ajuți s-o care până la hangarul unde e Bergul.

— Bine. Newt se ridică rapid în picioare. Dar, mai întâi, trebuie să caut ceva. N-o să dureze mult.

Se îndepărtă de Thomas și se îndreptă înapoi spre recepție.

— Newt! îi strigă Thomas, întrebându-se ce naiba punea prietenul lui la cale. Nu fi prost! Trebuie să plecăm de-aici. Și trebuie să rămânem împreună.

Dar Newt își văzu de drum. Nici măcar nu se întoarse spre Thomas.

— Du-te și ia tu lucrurile alea! O să dureze doar câteva minute.

Thomas clătină din cap. Orice-ar fi făcut sau ar fi spus n-avea să-l aducă înapoi pe băiatul rațional pe care-l cunoscuse cândva. Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre sala cu armament.

•

Thomas, Minho și Brenda strânseră tot ce puteau căra. Thomas avea un Lansator pe fiecare umăr, în plus față de cel pe care îl ținea în mâini. Își vârâse două pistoale încărcate în buzunarele din față și mai multe rezerve de gloanțe în fiecare buzunar de la spate. Minho procedase la fel, iar Brenda căra o cutie de carton plină cu grenade albăstrui, mai multe gloanțe și un Lansator deasupra.

— Pare grea, spuse Thomas, arătând înspre cutie. Vrei să…

Brenda îl întrerupse:

— Mă descurc până se întoarce Newt.

— Cine știe ce pune la cale, spuse Minho. Nu s-a mai purtat niciodată atât de ciudat. Arșița-i ia deja mințile.

— A spus c-o să se întoarcă repede. Thomas era sătul de atitudinea lui Minho: nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Și ai grijă ce spui când e prin preajmă! Mai bine să nu-l scoți iar din pepeni.

— Îți amintești ce ți-am spus în camion, în oraș? îl întrebă Brenda pe Thomas.

Thomas fu surprins că fata schimbase subiectul; îl nedumeri și mai tare faptul că vorbea despre Ținutul Pârjolit. Nu reuși decât să-i aducă aminte că-l mințise.

— Poftim? întrebă el. Adică mi-ai spus și chestii adevărate?

Se simțise atât de aproape de ea în noaptea aceea. Își dădu seama că spera ca ea să spună „da”.

— Îmi pare rău c-am mințit în legătură cu motivele pentru care eram acolo, Thomas. Și că ți-am spus că simt cum Arșița îmi afectează mintea. Dar toate celelalte lucruri pe care ți le-am dezvăluit au fost adevărate. Jur. Se opri și se uită la el, implorându-l cu privirea. Îți amintești, ți-am spus că activitatea cerebrală intensă grăbește ritmul în care e distrus creierul; se numește distrugere cognitivă. De-aceea medicamentul ăla, Extazul, e atât de căutat de cei care și-l permit. Extazul încetinește funcția cerebrală. Durează mai mult până să te sminteşti de tot. Dar e foarte scump.

Lui Thomas i se părea ireal că mai existau oameni pe lume care nu făceau parte dintr-un experiment sau care nu se ascundeau prin clădiri dărăpănate, precum cei pe care-i văzuse în Ținutul Pârjolit.

— Mai există și oameni care funcționează normal, trăiesc, se duc la lucru – sau ce altceva or fi făcând – când sunt drogați?

— Fac tot ce-au de făcut, dar sunt mult mai… relaxați. Dacă ești pompier, de pildă, și salvezi treizeci de copii dintr-un incendiu, poți să nu te stresezi dacă se-ntâmplă să-ți scape câțiva în flăcări, pe drum.

Thomas se îngrozi imaginându-și o astfel de lume.

— E un univers… bolnav.

— Tre’ să fac și eu rost de chestia aia, bombăni Minho.

— Nu cred că înțelegi, spuse Brenda. Gândește-te prin ce iad a trecut Newt… toate deciziile pe care-a trebuit să le ia. Nu-i de mirare că Arșița progresează atât de rapid în cazul lui. A fost suprastimulat, mult mai mult decât un om obișnuit.

Thomas oftă, întristându-se din nou.

— Ei bine, oricum nu putem face nimic în privința asta până nu ajungem într-un loc mai sigur.

— În ce privință?

Thomas se întoarse și-l văzu pe Newt în pragul ușii. Închise puțin ochii, să-și vină în fire.

— Nimic, nu contează. Unde-ai fost?

— Trebuie să vorbesc cu tine, Tommy. Singuri. Doar o clipă.

„Ce-o mai fi?” se întrebă Thomas.

— Ce-i porcăria asta? întrebă Minho.

— Las-o mai moale! Trebuie să-i dau ceva lui Tommy. Numai lui.

— Mă rog. Dă-i și gata! Minho își ajustă curelele Lansatoarelor de pe umeri. Dar trebuie să ne grăbim.

Thomas ieși pe coridor cu Newt, speriat de moarte de ce ar fi putut să-i spună amicul lui, de cât de nebunești aveau să i se pară cuvintele lui. Timpul trecea.

Se depărtară câțiva metri de ușă, după care Newt se opri, se întoarse spre el și îi înmână un mic plic sigilat.

— Bagă asta în buzunar!

— Ce este?

Thomas îl luă și-l întoarse pe-o parte și pe cealaltă. Pe exterior nu scria nimic.

— Bagă-l în buzunar!

Thomas se supuse, buimăcit, dar curios.

— Și-acum uită-te la mine!

Newt pocni din degete.

Thomas simți un nod în stomac când îl văzu cât suferă.

— Ce-i chestia asta?

— Nu trebuie să știi pe moment. *Nu ai voie* să știi. Dar trebuie să-mi promiți ceva, și vezi că nu glumesc!

— Ce anume?

— Promite-mi c-o să citești ce-i înăuntru doar la momentul potrivit.

Thomas n-avea de gând s-aștepte: începu să scoată plicul din buzunar, dar Newt îl prinse de braț și-l opri.

— La momentul potrivit? întrebă Thomas. Cum o să…

— O să știi, fir-ar să fie! îi răspunse Newt, nelăsându-l să termine. Acum jură! Jură!

Newt părea să tremure la fiecare cuvânt rostit.

— S-a făcut! Thomas se simțea copleșit de îngrijorare pentru prietenul lui. Jur că n-o să-l citesc până la momentul potrivit. Jur. Dar de ce…

— Bine, atunci, îl întrerupse Newt. Dacă-ți încalci promisiunea, n-o să te iert niciodată.

Lui Thomas îi venea să-l apuce și să-l zgâlțâie bine sau să trântească un pumn în perete. Dar se stăpâni. Rămase

nemișcat, în timp ce Newt se întoarse cu spatele la el și se îndreptă spre depozitul de armament.

CAPITOLUL 16

Thomas trebuia să aibă încredere în Newt. Trebuia să facă asta pentru prietenul lui, dar curiozitatea îl măcina. Știa totuși că n-avea timp de pierdut. Trebuiau să iasă toți nevătămați din complexul RĂU. Putea vorbi mai mult cu Newt în Berg, dacă reușeau să ajungă în hangar și să-l convingă pe Jorge să-i ajute.

Newt ieși din depozit trăgând de unul singur cutia cu muniție. Era urmat de Minho, apoi de Brenda, care mai căra vreo două Lansatoare și pistoale în buzunare.

— Hai să ne căutăm prietenii! spuse Thomas.

Porni în direcția de unde veniseră, iar ceilalți îl urmară.

•

Căutară vreo oră, dar prietenii lor păreau să fi dispărut. Șobolanul și paznicii pe care-i lăsaseră în urmă dispăruseră și ei, iar sala de mese și dormitoarele, băile și sălile de ședințe erau toate goale. Nici urmă de vreun om sau de vreun Defect. Thomas se gândi îngrozit că sigur se întâmplase ceva oribil și că ei, în curând, aveau să afle ce anume.

În cele din urmă, după ce avură impresia că într-adevăr cercetaseră fiecare colțișor al clădirii, îi veni o idee.

— Cât timp m-au ținut pe mine închis în camera albă, voi ați putut să vă mișcați? întrebă el. Sigur n-am ratat niciun loc?

— Din câte știu eu, nu, îi răspunse Minho. Dar sunt convins că există și ceva camere ascunse.

Thomas era de acord, dar nu mai aveau timp de căutat. Trebuiau să meargă mai departe. Dădu din cap.

— Bine. S-o luăm spre hangar! Ne mai uităm după ei pe drum.

•

Mergeau deja de ceva vreme, când Minho înlemni. Își duse degetul la ureche. Nu vedeau prea bine în jur, deoarece coridorul era luminat doar de luminile roșii de urgență.

Thomas se opri odată cu ceilalți, încercă să respire mai încet și să asculte. Îl auzi imediat. Un geamăt prelung, care îl făcu să se înfioare. Se cutremură. Se auzea la câțiva metri în fața lor, printr-un geam ciudat de pe coridor, care dădea într-o încăpere mare. De acolo de unde stătea Thomas, sala părea cufundată

complet în întuneric. Geamul de la fereastră fusese spart din interior: erau cioburi peste tot pe podea, chiar sub el.

Geamătul se auzi din nou.

Minho își duse un deget la buze, după care încet, cu grijă, puse deoparte cele două Lansatoare în plus. Thomas și Brenda îi urmară imediat exemplul, iar Newt lăsă jos cutia cu muniție. Toți patru își apucară armele, iar Minho îi conduse încet spre locul de unde se auzea sunetul. Părea un om care încerca să se trezească dintr-un coșmar groaznic. Thomas era tot mai neliniștit pe măsură ce înaintau. Se temea de ce aveau să descopere.

Minho se opri, se lipi cu spatele de perete, chiar la marginea tocului ferestrei. Ușa spre încăpere se afla de cealaltă parte a ferestrei, închisă.

— Fiți gata! șopti Minho. Acum!

Pivotă și îndreptă Lansatorul spre camera întunecoasă. Thomas se mută în stânga lui, Brenda, în dreapta, amândoi cu armele pregătite. Newt le păzea spatele.

Thomas era pregătit să apese pe trăgaci, dar nu văzură nicio mișcare. Încercă să deslușească ceva în cameră. Lumina roșie nu le dezvăluia prea multe, dar pe podea zări niște grămăjoare închise la culoare. Ceva care se mișca încet. Treptat, ochii i se obișnuiră cu întunericul și începu să deslușească trupuri umane și haine negre. Apoi văzu frânghii.

— Sunt paznici! spuse Brenda, și vocea ei răsună asurzitor în tăcerea din cameră.

Oamenii icniră înăbușit, iar Thomas văzu în sfârșit fețele câtorva. Aveau călușuri în gură și îi priveau cu ochi mari și îngroziți. Erau legați și culcați pe podea, cu capul înspre picioare, unul lângă celălalt, umplând toată camera. Unii dintre ei nu se mișcau, dar majoritatea se zvârcoleau. Thomas se holbă la ei, încercând să priceapă ce se întâmplase.

— Deci aici erau! rosti Minho.

Newt se apropie să vadă mai bine.

— Drace! Măcar nu atârnă de tavan, cu limbile scoase, ca data trecută.

Thomas era de acord cu el: își amintea mult prea bine scena aceea, indiferent că fusese sau nu reală.

— Trebuie să-i interogăm, să aflăm ce s-a întâmplat, spuse Brenda, îndreptându-se deja spre ușă.

Thomas o apucă de braț fără să se gândească.

— Nu.

— Cum adică nu? De ce nu? Ne-ar putea spune totul.

Își trase brațul din strânsoarea lui, dar așteptă să vadă ce avea de spus.

— S-ar putea să fie o capcană, sau cei care-au făcut asta s-ar putea întoarce curând. Trebuie doar să ieșim de-aici.

— Da, spuse Minho. Nu stăm la taclale. Nu-mi pasă dacă locul ăsta e plin de Defecți, rebeli sau gorile: n-avem timp de paznici.

Brenda ridică din umeri.

— În regulă. Mă gândeam doar să obținem niște informații. Se opri, după care arătă cu degetul. Hambarul e într-acolo.

•

Își strânseră armele și muniția și străbătură în fugă coridor după coridor, uitându-se tot timpul după cei care îi înfrânseseră pe paznici. În cele din urmă, Brenda se opri lângă un alt set de uși duble. Una dintre ele era întredeschisă, lăsând să pătrundă o briză ușoară.

Fără să aștepte vreo indicație, Minho și Newt se poziționară de-o parte și de alta a ușii, cu Lansatoarele pregătite. Brenda apucă mânerul ușii, îndreptând pistolul spre deschizătură. Nu se auzea nimic din interior.

Thomas își apucă mai bine Lansatorul, apăsându-i patul pe umărul Brendei și îndreptându-i gura înainte.

— Deschide-o! spuse el, cu inima bătându-i nebunește.

Brenda deschise larg ușa, iar Thomas dădu năvală înăuntru, îndreptă Lansatorul în stânga și-n dreapta, întorcându-se în cerc pe măsură ce înainta.

Hangarul enorm părea construit pentru trei Berguri enorme, dar numai două dintre ele se aflau la rampele de încărcare. Păreau niște broaște uriașe ghemuite, cu metalul carbonizat și muchiile tocite, de parcă ar fi cărat soldați într-o sută de bătălii încinse. În afară de câteva lăzi de marfă și de ceea ce păreau a fi posturi de mecanici, restul zonei era doar spațiu deschis.

Thomas continuă să cerceteze hangarul. Ceilalți trei se răspândiră în jurul lui. Nicio mișcare.

— Hei! țipă Minho. Aici! Cineva-i pe…

Nu-și termină fraza, dar se oprise lângă o ladă mare și ținea arma îndreptată spre ceva din spatele ei.

Thomas fu primul care ajunse lângă el și văzu, surprins, un bărbat întins pe jos, ascuns de cealaltă parte a lăzii de lemn, gemând și frecându-se la cap. Nu se vedea sânge prin părul lui închis la culoare, dar, judecând după cât de greu îi era să se ridice în picioare, Thomas era convins că fusese lovit destul de tare.

— Ai grijă, amice! îl avertiză Minho. Încet, calm, fără mișcări bruște, altfel o să miroși ca o costiță prăjită cât ai zice pește!

Bărbatul se sprijini într-un cot și, când își luă mâna de pe față, Brenda icni și alergă spre el, îmbrățișându-l.

Jorge. Thomas era ușurat: își găsiseră pilotul și era nevătămat, chiar dacă puțin șifonat.

Brenda însă nu părea să fie chiar de aceeași părere. Îl căută de răni și îl asaltă cu întrebări.

— Ce s-a întâmplat? Cine te-a rănit? Cine-a luat Bergul? Unde e toată lumea?

Jorge gemu din nou și-o împinse ușor la o parte.

— Potolește-te, *hermana*! Am impresia c-am fost călcat în picioare de Defecți. Lasă-mă să mă adun puțin!

Brenda se dădu mai la o parte și se așeză, îmbujorată și neliniștită. Thomas avea la rândul lui un milion de întrebări, dar știa foarte bine cum e să fii pocnit în cap. Îl privi pe Jorge revenindu-și încet și-și aminti că fusese cândva speriat de tipul ăsta, ba chiar îngrozit. N-avea să uite niciodată cum Jorge se luptase cu Minho în clădirea aceea dărăpănată din Ținutul Pârjolit. Dar, în cele din urmă, și el, ca și Brenda, își dăduse seama că Poienarii erau în aceeași echipă.

Jorge strânse tare din ochi și-i deschise de câteva ori, abia apoi vorbi.

— Nu știu cum au reușit, dar au preluat controlul asupra complexului, au scăpat de paznici, au furat un Berg și-au zburat de-aici cu un alt pilot. Am încercat, ca un idiot, să-i fac să mai stea până-mi dădeam seama ce se întâmplă. Și-acum plătesc cu capul pentru asta.

— Cine? întrebă Brenda. Despre cine vorbești? Cine-a plecat de-aici?

Din cine știe ce motiv, Jorge se uită la Thomas când răspunse.

— Tipa aia, Teresa. Ea și restul subiecților. Adică, mai puțin voi, *muchachos.*

CAPITOLUL 17

Thomas se împletici câțiva pași spre stânga, apoi se sprijini de lada grea. Se gândise că poate clădirea fusese atacată până la urmă de Defecți, sau că vreun alt grup se infiltrase în baza RĂU și-i luase pe Teresa și pe ceilalți. Sau că-i salvase.

Când colo, Teresa condusese o *evadare*? Se luptaseră ca să iasă de-acolo, îi învinseseră pe paznici și plecaseră cu un Berg? Fără el, fără ceilalți? O grămadă de elemente din scenariul acesta nu aveau nicio logică în mintea lui.

— Tăceți din gură! țipă Jorge, încercând să acopere larma întrebărilor lui Minho și Newt, în timp ce Thomas își venea în fire. Am impresia că-mi bateți cuie în creier. Tăceți din gură un minut! Ajutați-mă să mă ridic!

Newt îl prinse de mână și-l trase în picioare.

— Ai face bine să ne explici ce s-a întâmplat. De la început.

— Și repede, adăugă Minho.

Jorge se rezemă de lada de lemn și își încrucișă brațele, înfiorându-se la fiecare mișcare.

— Ascultă aici, *hermano,* v-am spus deja că nu știu multe. V-am spus deja ce s-a întâmplat. Îmi simt capul de parcă…

— Da, ne-am prins, se răsti Minho. Te doare capul. Tu spune-ne ce s-a întâmplat, și eu mă duc să-ți caut naibii niște aspirină.

Jorge râse scurt.

— Ce curajos ești, băiete! Dacă-mi amintesc bine, când eram în Ținutul Pârjolit, tu a trebuit să-ți ceri scuze și să mă implori să-ți cruț viața.

Minho se încruntă și se făcu roșu ca para focului.

— Știi ce? E ușor să faci pe durul când ai o grămadă de smintiți de partea ta, înarmați cu cuțite, gata să te apere. Lucrurile stau puțin altfel acum.

— Terminați odată! le spuse Brenda. Suntem toți în aceeași echipă.

— Dă-i drumul! spuse Newt. Vorbește, ca să știm ce-avem de făcut!

Thomas era încă buimăcit. Îi asculta pe Jorge, Newt și Minho, dar avea impresia că se uită la un ecran, de parcă discuția nu se

întâmpla în fața lui. Crezuse că o înțelesese pe Teresa. Și-acum îi făcea una ca asta.

— Uite ce-i! spuse Jorge. Eu îmi petrec timpul mai mult prin hangarul ăsta. Am început să aud tot felul de țipete și avertizări prin sistemul de comunicare, după care a început să clipească alarma silențioasă. M-am dus să văd ce se întâmplă, și ăștia aproape că m-au împușcat în cap.

— Măcar atunci nu te-ar mai fi durut, bombăni Minho.

Jorge fie nu auzi comentariul, fie nu-i dădu atenție pur și simplu.

— Apoi s-au stins luminile, și eu am fugit înapoi să-mi caut arma. După care Teresa și câțiva amici huligani de-ai tăi au dat buzna aici de parcă venea sfârșitul lumii, trăgându-l după ei pe moșu' Tony, ca să piloteze un Berg. Am aruncat pistolul când am văzut vreo șapte sau opt Lansatoare îndreptate spre pieptul meu, după care i-am implorat să aștepte, să-mi explice și mie ce se întâmplă. Dar o tipă cu părul blond mi-a tras una în cap cu patul armei. Am leșinat și, când m-am trezit, am văzut mutrele voastre urâte și Bergul dispărut. Asta-i tot ce știu.

Thomas ascultă totul cu atenție, dar își dădu seama că, de fapt, detaliile nici măcar nu mai contau. Un singur lucru ieșea în evidență, care nu numai că îi era de neînțeles, dar îl durea efectiv.

— Ne-au abandonat aici, spuse el aproape în șoaptă. Nu pot să cred!

— Ce? întrebă Minho.

— Vorbește mai tare! îl îndemnă Newt.

Thomas îi privi lung pe amândoi.

— Ne-au abandonat aici. Noi măcar ne-am întors să-i căutăm. Ei ne-au lăsat aici. Cei de la RĂU puteau să facă orice cu noi.

Ceilalți nu-i răspunseră, dar Thomas își dădu seama că se gândiseră și ei la același lucru.

— Sau poate că *v-au căutat,* spuse Brenda. Și nu v-au găsit. Sau poate că s-a lăsat cu prea multe împușcături și-au trebuit să fugă.

Minho îi spuse batjocoritor:

— Toți paznicii sunt legați în sala aia! Au avut timp berechet să ne caute. E clar. Ne-au lăsat aici.

— Intenționat, spuse Newt încet.

Ceva nu se lega în mintea lui Thomas.

— Ceva nu-i în regulă. În ultima vreme, Teresa s-a purtat de parcă ar fi fost cea mai mare fană a grupului RĂU. De ce-ar fi evadat? Trebuie să fie un soi de șiretlic. Haide, Brenda, tu mi-ai spus să n-am încredere în ei. Trebuie să știi ceva. Vorbește!

Brenda clătină din cap.

— Nu știu nimic despre asta. Dar de ce-i așa de greu să credem că și ceilalți subiecți au avut aceeași idee ca noi, să evadeze? Doar că ei s-au descurcat mai bine.

Minho mârâi ca un animal.

— În locul tău, eu n-aș vorbi așa. Și, dacă mai folosești vreodată cuvântul „subiecți”, te pocnesc. Nu-mi pasă că ești fată.

— Încearcă numai! îl avertiză Jorge. Pocnește-o, și-o să fie ultimul lucru pe care-l faci în viața ta!

— Am putea să lăsăm puțin jocurile astea de macho? Brenda își dădu ochii peste cap. Trebuie să ne gândim la ce avem de făcut.

Thomas nu reușea să scape de sentimentul deranjant că Teresa și ceilalți, ba chiar și Tigaie, plecaseră fără ei. Dacă ei i-ar fi legat pe paznici, nu s-ar fi dus oare să-i caute pe ceilalți până îi găseau? Și de ce *voise* Teresa să plece? Oare își amintise ceva la care nu se așteptase?

— N-avem la ce să ne mai gândim, spuse Newt. Plecăm de-aici și gata!

Arătă spre un Berg.

Thomas era de-acord. Se întoarse spre Jorge.

— Chiar ești pilot?

Bărbatul zâmbi larg.

— Categoric, *muchacho.* Unul dintre cei mai buni.

— Atunci de ce te-au trimis în Ținutul Pârjolit? Nu ești important pentru ei?

Jorge se uită la Brenda.

— Mă duc oriunde se duce Brenda. Și, nu-mi place s-o spun, dar la momentul respectiv mi s-a părut o idee mai bună să mă duc în Ținutul Pârjolit decât să rămân aici. Am zis c-o să fie un fel de vacanță. S-a dovedit a fi puțin mai dur decât mi-am…

În clipa aceea se declanșă o alarmă, cu același sunet plângăcios ca înainte. Thomas tresări: zgomotul se auzea și mai tare în hangar decât pe coridor, datorită ecoului care răsuna din pereții și tavanul înalte.

Brenda căscă ochii la ușile pe care intraseră, iar Thomas se întoarse să vadă ce anume îi captase atenția.

Vreo cinci-șase paznici îmbrăcați în negru intrau chiar în acel moment cu armele ridicate. Începură să tragă.

CAPITOLUL 18

Cineva îl apucă pe Thomas de spatele cămășii și-l trase tare spre stânga; el se împiedică și căzu lângă lada de marfă, și chiar atunci auzi în tot hangarul un sunet de sticlă spartă și sfârâitul electricității. Mai multe fulgere se arcuiră în jurul cutiei și peste ea, pârlind aerul. Nici nu se stinseră bine, că o rafală de gloanțe se împlântară în lemn.

— Cine le-a dat drumul? strigă Minho.

— Nu cred că mai contează! țipă Newt către el.

Se lăsară cu toții în jos, îngrămădiți unul lângă celălalt. Părea imposibil să poată riposta din poziția aceea.

— Ne vor înconjura în câteva secunde! strigă Jorge. Trebuie să începem să ripostăm!

În pofida atacului sălbatic, afirmația aceasta îl uimi pe Thomas.

— Să înțeleg că ești de partea noastră?

Pilotul o privi pe Brenda, apoi ridică din umeri.

— Dacă ea vă ajută, atunci v-ajut și eu. Și, în caz că n-ai observat, tipii ăștia încearcă să mă omoare și pe mine!

Thomas se simți brusc ușurat. Nu mai trebuiau decât să ajungă pe unul dintre Berguri.

Atacul se oprise pentru moment, și Thomas auzi sunet de pași și comenzi lătrate scurt. Dacă voiau să câștige un avantaj, trebuiau să acționeze rapid.

— Ce facem? îl întrebă pe Minho. De data asta, tu ești la comandă.

Prietenul lui îi aruncă o privire tăioasă, dar încuviință scurt.

— Bine, eu trag spre dreapta, Newt spre stânga. Thomas, Brenda, voi trageți peste cutie! Jorge, tu încearcă să ajungi la Bergul ăla nenorocit! Trage în orice mișcă sau e îmbrăcat în negru! Fiți gata!

Thomas îngenunche cu fața spre cutie, gata să sară în picioare la semnalul lui Minho. Brenda era chiar lângă el, cu două pistoale în loc de Lansator. Ochii îi ardeau.

— Ai de gând să omori pe cineva? întrebă Thomas.

— Nu. O să țintesc la picioare. Dar nu se știe niciodată: poate nimeresc mai sus, din greșeală.

Îi zâmbi larg; Thomas o plăcea tot mai mult.

— Bine! țipă Minho. Acum!

Se puseră în mișcare. Thomas se ridică și-și săltă Lansatorul deasupra lăzii. Trase aiurea și, după ce auzi grenada explodând, se sculă în picioare și căută o țintă anume. Un bărbat se furișa spre ei din partea cealaltă a camerei și Thomas ținti spre el, apoi trase. Grenada îl lovi în piept și explodă în fulgere, trântindu-l pe paznic la pământ, cu tot corpul scuturat de convulsii.

În hangar se auzeau focuri de armă și țipete, precum și sunetul electricității statice. Gardienii căzură pe rând, ducându-și automat mâna la răni: majoritatea la picioare, așa cum promisese Brenda. Alții se adăpostiră.

— I-am pus pe fugă! strigă Minho. Dar n-o să dureze prea mult: probabil nu credeau că avem arme. Jorge, care-i Bergul tău?

— Cel de-acolo. Jorge arătă înspre colțul stâng îndepărtat al hangarului. Puiuțul meu! N-o să dureze mult ca să-l pregătim de zbor.

Thomas se uită în direcția indicată de Jorge. Bocaportul enorm al Bergului, pe care și-l amintea de când grupul scăpase din Ținutul Pârjolit, era deschis și se sprijinea pe sol, așteptând ca pasagerii să urce în fugă panta metalică. O priveliște foarte atrăgătoare.

Minho mai trase o grenadă.

— Bine. În primul rând, reîncărcați-vă Lansatoarele! Eu și Newt vă acoperim, iar voi fugiți spre Berg. Jorge, pornește nava, iar Thomas și Brenda o să ne protejeze de după bocaportul ăla. Vi se pare un plan bun?

— Lansatoarele pot avaria Bergul? întrebă Thomas.

Toată lumea își vâra muniție în arme și în buzunare.

Jorge clătină din cap.

— Nu prea tare. Bestiile astea sunt mai rezistente ca o cămilă din Ținutul Pârjolit. Dacă ne ratează pe noi și nimeresc nava, cu-atât mai bine. Haideți, *muchachos*!

— Atunci, mișcați-vă! țipă Minho fără să-i avertizeze.

El și Newt începură să lanseze nebunește grenade în toată zona deschisă din fața Bergului care îi aștepta.

Thomas simți un val de adrenalină. El și Brenda se puseră unul în stânga, altul în dreapta lui Jorge și o luară la fugă de lângă lada de marfă care-i protejase până atunci. Se auziră mai multe focuri de armă, dar hangarul era atât de plin de electricitate și fum, că părea imposibil să ținteşti în cineva anume. Thomas trăgea cât putea de precis cu arma în timp ce alerga. La fel și Brenda. El ar fi putut jura că simțise mai multe gloanțe trecându-i pe la ureche, abia ratându-l. Grenadele trimise de Lansatoare explodau în stânga și-n dreapta lor, în sunet de sticlă spartă și în scântei de lumină.

— Fugiți! strigă Jorge.

Thomas se sili să alerge mai repede. Picioarele îl dureau. Podeaua era izbită de fulgere micuțe ca niște pumnale; gloanțele șuierau în contact cu pereții metalici ai hangarului; pe alocuri se ridicau rotocoale de fum. Totul se încețoșă, iar Thomas își concentră atenția asupra Bergului, aflat acum la câțiva metri de ei.

Aproape că reușiseră, când o grenadă de Lansator o nimeri pe Brenda în spate; fata țipă și căzu la pământ, cu fața pe podeaua de beton, înconjurată de o plasă de electricitate.

Thomas se opri și-o strigă pe nume, după care se lăsă în jos, ca să nu fie chiar în vizorul paznicilor. Lujeri de electricitate se încolăceau în jurul Brendei, apoi se stinseră ca niște funii fumegânde și se scurseră de-a lungul podelei. Thomas se lăsă pe burtă, la câțiva metri de ea, ferindu-se de fâșiile incandescente rătăcitoare, căutând o modalitate de-a se apropia de Brenda.

Evident, Newt și Minho văzuseră ce întorsătură dezastruoasă luau lucrurile și renunțaseră la planul inițial. Alergau acum spre el, continuând să tragă. Jorge ajunsese deja la Berg și urcase în bocaport, dar apăru din nou, trăgând cu un alt tip de Lansator; grenadele acestuia explodară în șuvoaie aprige de foc. Mai mulți paznici țipară când luară foc, iar ceilalți se traseră în spate din cauza noii amenințări.

Thomas așteptă neliniștit, ghemuit lângă Brenda, furios că nu putea s-o ajute. Știa că trebuia să aștepte ca electricitatea să se stingă înainte s-o apuce și s-o târască la Berg, dar nu știa dacă aveau suficient timp la dispoziție. Fața fetei era albă ca varul; din nas îi curgea sânge, iar din gură salivă, în timp ce membrele

i se zvârcoleau, iar trunchiul părea să-i tresalte pe loc. Avea ochii larg deschiși, plini de șoc și groază.

Newt și Minho ajunseră până la el și se lăsară în jos.

— Nu! strigă Thomas. Duceți-vă la Berg! Adăpostiți-vă după bocaport! Așteptați până începem să ne mișcăm, apoi acoperiți-ne! Trageți tare până ajungem și noi!

— Haide odată! îi țipă Minho.

O apucă pe Brenda de umeri, iar Thomas simți că i se oprește inima în loc când îl văzu pe amicul lui înfiorându-se: fulgere mărunte îi cuprinseră brațele. Energia slăbise însă destul de mult, așa că Minho reuși să se ridice în picioare și începu s-o tragă și pe fată.

Thomas își împreună mâinile sub umerii Brendei, iar Newt o apucă de picioare. O luară spre Berg. Hangarul era plin de zgomote, fum și lumini strălucitoare. Un glonț îi juli lui Thomas piciorul. Simți o durere încinsă, apoi sânge. Dacă s-ar fi aflat doi centimetri mai încolo, ar fi putut rămâne șchiop pe viață sau poate chiar ar fi sângerat de moarte. Răcni furios și-și imagină că-l împușcaseră toți paznicii în negru.

Îi aruncă o privire fugitivă lui Minho; fața acestuia era schimonosită, din pricina efortului pe care îl depunea ca să o târască pe Brenda. Thomas își stăpâni valul de adrenalină și furie și riscă, ridicându-și Lansatorul de la spate cu o mână și trăgând în toate direcțiile, ajutându-i în același timp pe ceilalți să o târască pe Brenda.

Ajunseră la baza bocaportului. Jorge își aruncă imediat arma uriașă pe podea și alunecă pe rampă s-o apuce pe Brenda de-un braț. Thomas dădu drumul tricoului fetei și-i lăsă pe Minho și Jorge să o tragă pe navă. Călcâiele fetei se loviră de rampă.

Newt începu din nou să tragă, lansând grenade în stânga și-n dreapta, până rămase fără muniție. Thomas mai trase o dată și rămase și el fără muniție.

Era evident că paznicii din hangar știau că nu mai e timp, așa că o parte dintre ei o luară la fugă spre navă și începură din nou să tragă.

— Nu mai reîncărcăm! țipă Thomas. Să mergem!

Newt se răsuci și se cățără pe rampă. Thomas era chiar în urma lui. Tocmai trecuse de prag, când ceva îl izbi în spate. Într-o singură clipă, simți puterea încinsă a o mie de fulgere lovindu-l toate odată; căzu pe spate și se rostogoli pe podeaua

hangarului; corpul îi fu cuprins de convulsii și privirea i se întunecă.

CAPITOLUL 19

Thomas avea ochii deschiși, dar nu vedea nimic. Ba nu. Vedea arce de lumină strălucitoare care îl orbeau. Nu putea clipi, nu-și putea închide pleoapele, ca să nu le mai vadă. Îl durea tot corpul; avea impresia că i se topește carnea de pe mușchi și oase. Încercă să țipe, dar parcă nu-și mai controla trupul: brațele, picioarele și trunchiul îi tremurau, oricât de tare s-ar fi chinuit să le oprească.

Sfârâitul și pocnetele curentului electric îi răsunau în urechi, dar, nu peste mult timp, auzi un alt zgomot. Un bâzâit profund, ca un zdrăngănit, care îi vibra în urechi și îi huruia în cap. Era aproape inconștient și avea impresia că intra și ieșea dintr-un abis care încerca să-l înghită. Dar, cumva, cunoștea sunetul. Motoarele Bergului porniseră, propulsoarele lui împroșcau flăcări albastre.

Se gândi imediat că fusese abandonat. Mai întâi Teresa și ceilalți, acum cei mai apropiați prieteni ai lui și Jorge. Nu mai suporta atâta trădare. Îi venea să țipe, în timp ce ace de durere îi ciupeau fiecare centimetru din corp, iar mirosul de ars îl copleșea. Nu, n-aveau să-l lase în urmă. Era sigur de asta.

Vederea i se limpezi, iar înțepăturile de căldură incandescentă scăzură în intensitate și număr. Clipi. Două, apoi trei siluete îmbrăcate în negru veniră deasupra lui, cu armele îndreptate spre el. Paznici. Oare aveau să-l ucidă? Sau aveau să-l târască înapoi la Șobolan, pentru alte teste? Unul dintre ei vorbi, dar Thomas nu desluși nimic din cauza bâzâitului de electricitate statică pe care îl auzea în urechi.

Paznicii dispărură dintr-odată, trântiți la pământ de două siluete care parcă apărură de nicăieri. Prietenii lui; ei trebuie să fi fost. Printr-o perdea de fum, Thomas văzu tavanul hambarului deasupra lui. Durerea aproape că-i dispăruse, înlocuită de o amorțeală care îl făcu să se întrebe dacă nu cumva se putea mișca. Se roti ușor spre dreapta, apoi se rostogoli spre stânga, după care se sprijini într-un cot, amețit și slăbit. Ultimele fluxuri de electricitate îi străbătură corpul și dispărură în ciment. Partea cea mai rea trecuse. Sau cel puțin așa spera.

Se mișcă din nou și se uită peste umăr. Minho și Newt erau fiecare călare pe câte un paznic, snopindu-i în bătaie. Jorge stătea între ei, împroșcând foc din Lansatorul lui în toate părțile. Probabil că majoritatea paznicilor se dăduseră bătuți sau fuseseră dezactivați, altminteri Thomas și ceilalți n-ar fi reușit să ajungă atât de departe. Sau poate, se gândi el, paznicii se prefăceau, ca toți ceilalți din încercările prin care trecuse.

Nu-i păsa. Voia doar să plece de-acolo. Și scăparea se afla chiar în fața lui.

Gemu și se întoarse pe burtă, apoi se ridică pe mâini și în genunchi. Văzduhul răsuna de sunetul de sticlă spartă, bubuitul armelor și șuieratul gloanțelor care scrijeleau metalul. Dacă l-ar fi împușcat cineva acum, n-ar mai fi putut să se apere. Nu putea decât să se târască spre Berg. Propulsoarele navei bâzâiau în timp ce se încărcau; vehiculul vibra, cutremurând pământul de sub el. Bocaportul se afla la doar câțiva metri. Trebuiau să ajungă la bord.

Încercă să le strige ceva lui Minho și celorlalți, dar reuși doar să bolborosească un geamăt stins. Se târî pe mâini și pe genunchi, ca un câine rănit, cât putea de repede, chinuindu-se să-și stoarcă și ultimul strop de putere. Ajunse la marginea rampei, se târî peste ea și urcă încet. Mușchii îl dureau, i se făcu greață. Zgomotele luptei îi răsunau în urechi, întinzându-i nervii la maximum; îl puteau nimeri în orice clipă.

Era la jumătatea rampei. Se întoarse spre prietenii lui. Veneau cu spatele spre el; acum trăgeau toți trei. Minho trebui să se oprească să reîncarce, și Thomas fu convins că avea să fie nimerit de-un glonț sau de-o grenadă. Dar prietenul lui reuși să-și încarce arma și începu din nou să tragă. Toți trei ajunseră la baza bocaportului. Erau aproape.

Thomas încercă din nou să vorbească, dar *se simțea* ca un câine rănit.

— Haide! țipă Jorge. Prindeți-l de fund și trageți-l înăuntru!

Jorge urcă în fugă rampa, trecând de Thomas, și dispăru înăuntrul navei. Se auzi un clic puternic, și rampa începu să se ridice; balamalele scârțâiră. Thomas își dădu seama că se prăbușise, cu fața pe plăcile de tracțiune metalice de sub el, dar nu-și amintea când anume. Simți niște mâini trăgându-l de tricou și ridicându-l. Apoi se trânti din nou pe podea, chiar lângă ușa care se închise și se blocă în spatele lui.

— Scuze, Tommy! îi murmură Newt. Am fi putut fi puțin mai blânzi.

Chiar dacă era aproape inconștient, pe Thomas îl cuprinse o bucurie de nedescris: evadau din baza RĂU. Mârâi slab, încercând să îi transmită această stare și prietenului său. După care închise ochii și leșină.

CAPITOLUL 20

Thomas se trezi și-o văzu pe Brenda holbându-se la el. Părea îngrijorată. Arăta palidă și era mânjită de sânge uscat; pe frunte avea pete de cenușă neagră, iar pe obraz începea să i se contureze o vânătaie. Ca și când rănile ei i-ar fi adus aminte de-ale lui, pe Thomas îl duru brusc tot corpul. Nu știuse cum funcționează Lansatoarele, dar acum se bucura că fusese nimerit o singură dată.

— Și eu abia mi-am revenit, spuse Brenda. Cum te simți?

Thomas se propti în cot și se înfioră simțind o durere ascuțită în picior, acolo unde fusese julit de glonț.

— Ca o găleată cu lături.

Era întins pe un pat jos, într-o cală enormă în care se vedeau niște articole de mobilier. Minho și Newt dormeau pe niște canapele urâte, acoperiți cu pături până sub bărbie. Thomas bănui că Brenda îi învelise. Păreau niște copilași ghemuiți la căldurică.

Ea îngenunchease lângă patul lui; acum se ridică și se așeză pe un fotoliu ponosit, nu foarte departe.

— Am dormit aproape zece ore.

— Pe bune?

Lui Thomas nu-i venea să creadă; i se părea că abia ațipise. Sau *leșinase,* de fapt.

Brenda încuviință.

— Zburăm de-atâta timp? Unde mergem? Pe lună?

Thomas se ridică în șezut pe marginea patului.

— Nu. Jorge ne-a dus la vreo 160 de kilometri depărtare, după care am aterizat într-o zonă defrișată. De fapt, și el doarme. N-avem ce face cu un pilot obosit.

— Nu pot să cred că ne-au nimerit pe amândoi cu Lansatoarele alea. Îmi plăceau mai mult când apăsam eu pe trăgaci. Thomas se frecă pe față și căscă larg, apoi se uită la arsurile de pe brațele lui. Crezi c-o să ne rămână cicatrici?

Brenda râse.

— Cu asta îți bați tu capul?

Thomas zâmbi. Avea dreptate.

— Așadar, începu el, apoi continuă mai încet. Când eram în baza aia, părea o idee grozavă să evadăm, dar acum... Nici măcar nu știu cum e lumea reală... Nu e ca în Ținutul Pârjolit, nu-i așa?

— Nu, răspunse ea. Doar regiunile dintre Tropice sunt pustii; celelalte trec prin schimbări climatice extreme. Sunt câteva orașe sigure în care am putea merge. Ținând cont că suntem imuni, probabil că ne-am găsi foarte ușor de lucru.

— De lucru, repetă Thomas, de parcă era cel mai ciudat lucru pe care-l auzise. Deja te gândești să-ți găsești de lucru?

— Păi, bănuiesc că vrei să mănânci, nu-i așa?

Thomas nu-i răspunse. Se simțea apăsat de realitate. Dacă aveau de gând să fugă în lumea reală, trebuiau să înceapă să trăiască precum ceilalți oameni reali. Oare era posibil într-o lume cotropită de Arșiță? Se gândi la prietenii lui.

— Teresa, spuse el.

Brenda se trase în spate, surprinsă.

— Ce-i cu ea?

— Putem afla cumva unde s-au dus ceilalți?

— Jorge a aflat deja, prin sistemul de urmărire al Bergului. S-au dus într-un oraș numit Denver.

Thomas se alarmă.

— Asta înseamnă că și RĂU ne pot găsi?

— Nu-l știi pe Jorge. Brenda zâmbi șmecherește. Poate manipula sistemul ăla cum vrea el. O să avem un avantaj, cel puțin pentru o vreme.

— Denver, spuse Thomas după o clipă. Numele i se părea ciudat. Unde vine asta?

— Lângă Munții Stâncoși. E pe teren înalt. Una dintre alegerile evidente pentru o zonă de carantină, pentru că vremea și-a revenit destul de repede acolo după exploziile solare. E-un loc foarte bun.

Lui Thomas nu-i păsa atât de mult de loc. Știa doar că trebuia să-i găsească pe Teresa și pe ceilalți, să fie din nou împreună. Încă nu știa exact *de ce* și cu siguranță nu avea de gând să discute despre asta cu Brenda. Așa că trase de timp.

— Cum e acolo? întrebă el într-un final.

— Ei bine, ca în majoritatea orașelor mari, oamenii sunt destul de nemiloși când vine vorba să-i țină pe Defecți la distanță, iar locuitorii sunt testați aleatoriu și des. De fapt, au un alt oraș, de

partea cealaltă a văii, unde-i trimit pe cei care se infectează. Imunii sunt plătiți foarte bine să aibă grijă de ei, chiar dacă e foarte periculos. Peste tot e pază.

Chiar dacă își recăpătase unele amintiri, Thomas nu știa prea multe despre populația imună la Arșiță. Dar își aminti ceva ce-i spusese Șobolanul.

— Janson zicea că oamenii îi urăsc de fapt pe imuni, că-i numesc Imuniști. Ce voia să spună cu asta?

— Când ai Arșița, știi c-o să-ți pierzi mințile și-o să mori într-un final. Nu se mai pune problema *dacă,* ci *când.* Și, în ciuda eforturilor oamenilor, virusul reușește să pătrundă și în zonele de carantină. Imaginează-ți cum e să știi asta și-apoi să fii conștient că Imunii n-o să pățească nimic. Arșița nu-i afectează deloc; nici măcar nu transmit virusul. Nu i-ai urî și *tu* pe cei sănătoși?

— Ba probabil că da, spuse Thomas, bucuros că se număra printre imuni. Dar nu le-ar fi mai util să-i aibă prin preajmă? Ținând cont că nu pot fi infectați?

Brenda ridică din umeri.

— Se folosesc de ei, asta-i clar, mai ales în roluri guvernamentale și de securitate, dar ceilalți îi tratează ca pe niște gunoaie. Și cei care nu sunt imuni sunt mult mai mulți. De-aia sunt plătiți Imuniștii atât de bine ca să fie paznici, altminteri n-ar face-o. Mulți dintre ei încearcă chiar să ascundă faptul că sunt imuni. Sau se duc să lucreze pentru RĂU, cum am făcut eu și Jorge.

— Deci voi vă știați dinainte?

— Ne-am cunoscut în Alaska, după ce-am aflat că suntem imuni. Cei ca noi se strângeau la un loc, într-un fel de tabără secretă. Jorge mi-a devenit un fel de unchi și-a jurat că o să mă apere. Tatăl meu fusese deja ucis, iar mama m-a abandonat după ce-a luat Arșița.

Thomas se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi.

— Mi-ai spus că cei din RĂU l-au ucis pe tatăl tău. Și totuși tu te-ai dus să lucrezi pentru ei?

— E vorba de supraviețuire, Thomas. Chipul Brendei se întunecă o clipă. Nici nu știi ce noroc ai avut că ai crescut sub aripa celor de la RĂU. Afară, în lumea reală, majoritatea oamenilor ar face orice ca să mai supraviețuiască măcar o zi. Defecții și Imunii au fiecare problemele lor, e adevărat, dar, la

urma urmei, tot la supraviețuire se rezumă totul. Toată lumea vrea să trăiască.

Thomas nu-i răspunse, neștiind ce să spună. Tot ce știa el despre viață se rezuma la Labirint și la Ținutul Pârjolit, plus câteva amintiri spălăcite despre copilăria lui în cadrul organizației RĂU. Se simțea gol și pierdut, de parcă nu-și găsea locul.

Simți brusc un junghi de suferință.

— Mă-ntreb ce s-a întâmplat cu mama mea, spuse el, uimit că se gândise la ea.

— Mama ta? întrebă Brenda. Ți-o amintești?

— Am visat-o de câteva ori. Cred că erau amintiri.

— Ce ți-ai adus aminte? Cum era?

— Era… ca o mamă. Îți dai seama: m-a iubit, a avut grijă de mine, și-a făcut griji… Thomas se opri. Nu cred că a mai fost cineva care să se poarte așa cu mine de când m-au luat de lângă ea. Mă doare când mă gândesc c-a luat-o razna, când mă gândesc la ce i s-o fi întâmplat. A ajuns vreo Defectă însetată de sânge, care…

— Ajunge, Thomas! Oprește-te! Brenda îl apucă de mână și i-o strânse, iar el se simți încurajat. Gândește-te ce fericită ar fi să știe că ești în viață, că nu te-ai dat bătut! A murit știind că ești imun și că vei putea să crești mare, oricât de oribilă ar fi lumea asta. În plus, te înșeli amarnic.

Thomas își ridică privirea spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Minho, Newt, Tigaie – toți prietenii tăi țin la tine și le pasă de tine. Chiar și Teresa; a făcut tot ce-a putut în Ținutul Pârjolit pentru că era convinsă că n-are de ales. Brenda se opri, apoi adăugă încet: Chuck.

Durerea pe care Thomas o simțea în piept se înteți.

— Chuck. El… el e…

Trebui să se oprească o clipă, să-și vină în fire. La urma urmei, Chuck era cel mai puternic motiv pentru care îi disprețuia pe cei de la RĂU. Ce putea să fie bine în faptul că-l omorâseră pe un copil ca Chuck?

Continuă, în cele din urmă:

— L-am văzut murind. În ultimele secunde de viață a fost fericit. Nu poți face așa ceva! Nu-i poți face așa ceva cuiva! Nu-mi pasă ce-mi spune toată lumea, nu-mi pasă câți oameni o iau

razna și mor, nu-mi pasă dacă dispare întreaga rasă umană. Dacă moartea lui ar fi singurul lucru de care e nevoie ca să găsim remediul, tot aș fi împotrivă.

— Thomas, liniștește-te! O să-ți rupi degetele.

El nu-și amintea când îi dăduse drumul la mână. Coborî privirea și văzu că-și împreunase atât de strâns mâinile, încât pielea i se albise. Se relaxă și își simți sângele începând să circule din nou.

Brenda încuviință solemn.

— Chiar m-am schimbat în orașul ăla din Ținutul Pârjolit. Îmi pare rău pentru tot.

Thomas clătină din cap.

— Ai tot atâtea motive să-ți ceri scuze pe cât am eu. Totul e pe dos.

Gemu și se lăsă din nou pe pat, holbându-se la grilajul metalic al plafonului.

După o pauză lungă, Brenda vorbi din nou.

— Știi ce? Poate că-i vom găsi pe Teresa și pe ceilalți. Să fim din nou împreună. Au evadat, ceea ce înseamnă că suntem în aceeași echipă. Cred c-ar trebui să le acordăm prezumția de nevinovăție; poate că n-au avut de ales și au fost nevoiți să plece fără noi. Și nu mă miră deloc că s-au dus la Denver.

Thomas se întoarse și-o privi, sperând că avea dreptate.

— Deci crezi c-ar trebui să mergem la…

— Denver.

Thomas încuviință, deodată sigur pe sine. Era un sentiment plăcut.

— Da, la Denver.

— Dar prietenii tăi nu sunt singurul motiv pentru care am putea merge acolo. Brenda îi zâmbi. E ceva și mai important în Denver.

CAPITOLUL 21

Thomas se holbă la Brenda, nerăbdător să audă ce avea de spus.

— Știi deja ce dispozitive ai în creier, spuse ea. Deci, care-i cea mai mare grijă a noastră?

Thomas se gândi puțin.

— Că RĂU ne pot urmări și controla.

— Exact, spuse Brenda.

— *Și*?

Era din nou nerăbdător.

Brenda se așeză la loc și se aplecă în față, sprijinindu-se pe genunchi, frecându-și cu entuziasm mâinile.

— Îl știu pe un tip, Hans, care s-a mutat în Denver; e imun ca noi. E doctor. A lucrat pentru RĂU, până s-a certat cu cineva sus-pus în legătură cu protocolul aferent implanturilor cerebrale. I se părea că ceea ce făceau ei era prea riscant. Că depășeau anumite limite; că erau inumani. N-au vrut să-l lase să plece, dar el a reușit să scape.

— Tipii ăia mai au mult de lucru la capitolul securitate, bombăni Thomas.

— Din fericire pentru noi, zâmbi larg Brenda. Oricum, Hans e un geniu. Știe toate detaliile despre implanturile pe care le aveți în cap. Știu că s-a dus la Denver, pentru că mi-a trimis un mesaj prin Netblock chiar înainte să plec în Ținutul Pârjolit. Dacă reușim să ajungem la el, ar putea să vă scoată chestiile alea din cap. Sau cel puțin să le dezactiveze. Nu știu sigur cum stau lucrurile, dar sunt convinsă că poate. Și-o va face bucuros. Îi urăște pe cei de la RĂU la fel de mult ca noi.

Thomas se gândi câteva secunde.

— Și, dacă ajung să ne controleze, s-a zis cu noi! Am văzut chestia asta de cel puțin trei ori.

Alby, care se luptase cu o forță invizibilă în Cartierul General; Gally, care fusese silit să arunce cuțitul în Chuck; și Teresa, care se chinuise să-i vorbească lângă baraca din Ținutul Pârjolit. Toți trei se numărau printre cele mai tulburătoare amintiri ale lui Thomas.

— Exact. Ar putea să vă manipuleze, să vă oblige să faceți anumite lucruri. Nu pot vedea ce vedeți voi, nu vă pot auzi sau chestii din astea, dar trebuie să vă scăpăm de implanturile alea. Dacă sunt suficient de-aproape ca să vă supravegheze și dacă decid că merită să riște, vor încerca să vă controleze. Și chiar n-avem nevoie de asta.

Erau prea multe lucruri de pus cap la cap.

— Ei bine, se pare că avem o grămadă de motive ca să mergem la Denver. Să vedem ce părere au Newt și Minho când se trezesc.

Brenda încuviință.

— Mi se pare o idee bună. Se ridică, se apropie de Thomas și îl sărută pe obraz. Thomas își simți pielea ca de găină pe piept și brațe. Știi, în cea mai mare parte a timpului *nu* m-am prefăcut când eram în tuneluri. Se ridică și se uită o clipă la el, în tăcere. Mă duc să-l trezesc pe Jorge; doarme în cabina căpitanului.

Brenda se întoarse și plecă, iar Thomas rămase acolo, sperând că nu se făcuse roșu ca racul când își amintise cât de aproape fusese de ea în Dedesubt. Își puse mâinile sub cap și se lăsă pe spate în pat, încercând să digere tot ce auzise. În sfârșit, se îndreptau într-o direcție. Zâmbi, și nu doar pentru că fusese sărutat.

•

Minho numi ședința lor Adunare, de dragul vremurilor trecute.

Spre sfârșitul ei, pe Thomas îl durea capul atât de tare, că avea impresia că o să-i iasă ochii din orbite. Minho se împotrivise la fiecare chestiune și, din cine știe ce motiv, se uitase tot timpul urât la Brenda. Thomas știa că trebuiau să analizeze lucrurile din toate unghiurile, dar ar fi vrut ca Minho s-o lase în pace pe Brenda.

În cele din urmă, după vreo oră de certuri, în care analizaseră de zeci de ori situația, hotărâră, în unanimitate, să meargă la Denver. Planul era să aterizeze pe un aeroport privat, sub pretextul că erau Imuni care căutau de lucru în domeniul transportului guvernamental. Din fericire, Bergul nu era însemnat: se părea că RĂU nu-și făcea reclamă când ieșea în lume. Aveau să fie testați și însemnați drept imuni la Arșiță, urmând să poată căpăta astfel acces în oraș. Toți, cu excepția lui Newt, care, fiind infectat, trebuia să rămână pe Berg până reușeau să găsească o soluție.

Mâncară rapid, apoi Jorge se duse în cabina pilotului. Le spuse că el era odihnit, dar voia ca toți ceilalți să mai doarmă puțin, ținând cont că avea să mai dureze câteva ore până să ajungă în oraș. Iar apoi cine știe cât avea să dureze până să găsească un loc de cazare peste noapte.

Thomas voia să fie singur, așa că, sub pretextul durerii de cap, găsi un fotoliu rabatabil într-un colț mai retras și se ghemui în el, cu spatele spre spațiul deschis dindărăt. Avea o pătură, așa că se înveli cu ea. Nu se mai simțise de mult timp atât de bine. Chiar dacă era speriat când se gândea la viitor, încerca totodată un sentiment de pace. Poate că în sfârșit erau pe punctul de-a scăpa pentru totdeauna de RĂU.

Se gândi la evadarea lor și la tot ce se întâmplase de-atunci. Cu cât se gândea mai mult, cu-atât se îndoia mai tare că fusese orchestrată de RĂU. Prea multe lucruri fuseseră hotărâte pe moment, iar paznicii se luptaseră din răsputeri să nu-i lase să plece.

În cele din urmă, somnul puse stăpânire pe el, și visă.

•

Are doar doisprezece ani, stă într-un scaun, față în față cu un bărbat care nu pare prea fericit să se afle acolo. Sunt într-o cameră cu un geam de observare.

— Thomas, începe bărbatul trist. În ultima vreme, ai fost puțin… distant. Vreau să-ți amintești lucrurile importante. Tu și Teresa vă descurcați bine în privința telepatiei, iar lucrurile progresează frumos, din câte ne dăm noi seama. E timpul să ne concentrăm din nou.

Thomas se simte rușinat, după care îi e rușine că se simte rușinat. E nedumerit și vrea să fugă de-acolo, înapoi în dormitor. Bărbatul îi citește gândurile.

— N-o să plecăm de-aici până nu-ți iei un angajament în fața mea. Cuvintele i se par lui Thomas o condamnare la moarte dată de un judecător nemilos. Ai să-mi răspunzi la întrebări, și-ai face bine să răspunzi cât mai sincer cu putință. Înțelegi?

Thomas dă din cap afirmativ.

— De ce suntem aici? întreabă bărbatul.

— Din cauza Arșiței.

— Vreau s-aud mai mult de-atât. Dezvoltă!

Thomas se codește. În ultima vreme s-a simțit puțin rebel, dar știe că sentimentul va dispărea imediat ce va spune tot ce vrea

să audă bărbatul. Atunci va face din nou ce-i cer ei și va învăța din nou ce vor ei.

— Continuă! insistă bărbatul.

Thomas spune totul dintr-o răsuflare, cuvânt cu cuvânt, așa cum a memorat cu mult timp în urmă.

— Exploziile solare au lovit Pământul. În multe clădiri guvernamentale, securitatea a fost compromisă. Un virus creat de oameni pentru război biologic s-a scurs dintr-un centru militar de control al bolilor. Virusul a afectat centrele majore de populație și s-a răspândit rapid. A devenit cunoscut sub numele de Arșița. Guvernele care au supraviețuit și-au investit toate resursele în RĂU, care i-a găsit pe cei mai buni și mai inteligenți dintre imuni. Au început să stimuleze și să cartografieze tiparele cerebrale ale tuturor emoțiilor umane cunoscute și să studieze modul în care funcționăm în pofida faptului că Arșița s-a infiltrat adânc în creierele noastre. Cercetarea va duce la…

Continuă fără să se oprească, respirând sacadat în timp ce rostește cuvintele pe care le urăște atât de mult.

Thomas cel din vis se întoarce și o ia la fugă, spre întuneric.

CAPITOLUL 22

Thomas hotărî că trebuie să le spună tuturor despre visele lui. Despre care bănuia că erau amintiri.

Când se strânseră pentru a doua Adunare pe ziua aceea, îi puse pe toți să jure că nu vor spune nimic până nu termină el ce are de zis. Grupară scaunele lângă carlinga Bergului, ca să audă și Jorge. Thomas începu să le spună despre fiecare vis pe care îl avusese: amintiri din copilăria lui, cum fusese luat de cei de la RĂU când descoperiseră că era imun, cum se antrenase împreună cu Teresa, totul. După ce le povesti tot ce-și amintea, așteptă reacția.

— Nu văd ce legătură are asta cu tot ce se întâmplă acum, spuse Minho. Poate doar că mă face să-i urăsc și mai mult pe tipii de la RĂU. Bine c-am plecat, și sper să n-o mai văd niciodată pe Teresa.

Newt, care fusese irascibil și distant, vorbi pentru prima dată de când se așezaseră pentru Adunare.

— Brenda e de milioane în comparație cu înfumurata aia.

— Ăăă… mulțumesc, răspunse Brenda, și-și dădu ochii peste cap.

— Când ți-ai schimbat părerea? bombăni Minho.

— Adică? îi răspunse Brenda.

— Când te-ai întors atât de tare împotriva celor de la RĂU? Doar ai lucrat pentru ei, ai făcut tot ce ți-au spus ei în Ținutul Pârjolit. Erai gata să-i ajuți să ne pună masca aia pe față și să se joace din nou cu creierele noastre. Când și cum ai trecut atât de tare de partea noastră?

Brenda oftă; părea obosită, dar vorbi pe un ton ușor mânios:

— N-am fost *niciodată* de partea lor. Niciodată. N-am fost niciodată de acord cu modul în care operează, dar ce-aș fi putut să fac pe cont propriu? Sau numai eu cu Jorge? Am făcut ce-a trebuit ca să supraviețuiesc. Dar după aceea am trecut prin Ținutul Pârjolit cu voi și-am înțeles… ei bine, am înțeles că avem șanse de reușită.

Thomas vru să schimbe subiectul.

— Brenda, crezi că cei de la RĂU ne vor obliga să facem anumite lucruri? Că vor fi dispuși să se joace cu noi, că ne vor manipula sau mai știu eu ce?

— De-asta trebuie să-l găsim pe Hans. Fata ridică din umeri. Nu pot decât să-mi dau cu presupusul. De câte ori i-am văzut controlând pe cineva prin dispozitivul implantat în creier, persoana respectivă se afla în apropiere și era sub observație strictă. Din moment ce voi sunteți pe fugă și n-au cum să vadă ce faceți, s-ar putea să nu riște.

— De ce nu? întrebă Newt. De ce nu ne fac pur și simplu să ne înjunghiem în picior sau să ne legăm singuri de-un scaun până ne găsesc?

— Cum am spus, nu sunt destul de-aproape, îi răspunse Brenda. Și, evident, *au nevoie* de voi. Nu pot risca să fiți răniți sau să muriți. Pun pariu c-au trimis o grămadă de oameni după voi. După ce se vor apropia de voi suficient ca să vă observe, atunci s-ar putea să înceapă să se joace cu mintea voastră. Și sunt destul de sigură c-o vor face, de-aceea trebuie neapărat să ajungem la Denver.

Thomas se hotărâse deja.

— Mergem, și cu asta basta! Și propun ca următoarea Adunare s-o ținem peste vreo sută de ani.

— Bine zis! spuse Minho. Sunt de-acord cu tine.

Asta însemna doi din trei. Toată lumea se întoarse spre Newt.

— Sunt un Defect, spuse băiatul. Părerea mea nu contează.

— Te putem strecura în oraș, spuse Brenda fără să-l bage în seamă. Cel puțin cât să se ocupe Hans de creierul tău. Trebuie doar să fim foarte atenți să nu dăm de…

Newt se ridică valvârtej și izbi cu pumnul în peretele din spatele lui.

— În primul rând, nu contează dacă am chestia aia sau nu în creier! Oricum nu mai am mult până o iau razna de tot. Și nu vreau să mor știind că am dat iama într-un oraș plin de oameni sănătoși și i-am infectat și pe ei.

Thomas își aminti de plicul din buzunarul lui, de care aproape că uitase. Voia să-l scoată și să-l citească chiar atunci.

Nimeni nu spuse nimic.

Newt se posomorî.

— Nu vă chinuiți să mă convingeți! mârâi el în cele din urmă. Știm cu toții că remediul ăla fandosit al lui RĂU n-o să

funcționeze, și oricum nu l-aș vrea. N-am prea multe motive să trăiesc pe planeta asta de rahat. O să rămân pe Berg cât timp mergeți în oraș.

Se răsuci și se îndepărtă cu pași mari și grei, cotind spre zona comună.

— A mers bine, n-am ce zice! bombăni Minho. Cred că Adunarea s-a încheiat.

Se ridică și o porni după prietenul lui.

Brenda se încruntă, după care își concentră atenția asupra lui Thomas.

— Faci… adică *facem*… ce trebuie.

— Nu cred că se mai pune problema dacă e corect sau greșit, spuse Thomas, oarecum amorțit. Ținea morțiș să doarmă. Există doar lucruri groaznice și mai puțin groaznice.

Se ridică și o porni spre ceilalți doi Poienari, pipăind biletul din buzunar. Oare ce scria în el? se întrebă el. Și cum avea să știe când era momentul potrivit ca să-l deschidă?

CAPITOLUL 23

Thomas nu prea apucase până acum să se gândească la lumea care nu se afla sub controlul organizației RĂU. Dar acum, că aveau să se confrunte cu ea, simțea cum nervii îi vibrează de nerăbdare și îl treceau fiori pe șira spinării. Intra pe un teren necunoscut.

— Sunteți gata? întrebă Brenda.

Se aflau lângă Berg, la piciorul ușii rabatabile, la vreo treizeci de metri de un zid din ciment prevăzut cu niște porți de fier enorme.

Jorge pufni.

— Am uitat ce primitori sunt oamenii pe-aici.

— Sigur vrei să faci asta? îl întrebă Thomas.

— Tu ține-ți gura, *hermano,* și lasă totul în seama mea! Ne vom folosi prenumele reale și nume de familie false. La urma urmei, o să le pese doar de faptul că suntem imuni; abia așteaptă să ne treacă în registre. În cel mult două zile o să ne caute ca să ne ofere de lucru pentru guvern. Suntem valoroși. Și, ca să fim înțeleși, Thomas: trebuie să-ți ții gura!

— Și tu, Minho, adăugă Brenda. Ai priceput? Jorge ne-a făcut tuturor niște acte false și minte ca un maestru.

— Serios? bombăni Minho.

Jorge și Brenda se îndreptară spre porți, urmați de Minho. Thomas șovăi. Se uită la zid: îi amintea de Labirint și de tot ceea ce se petrecuse acolo, mai ales de noaptea în care îl legase pe Alby cu iedera groasă de pe ziduri ca să-l ascundă de Durerosi. Se bucura că zidurile pe care le vedea acum nu erau acoperite de plante.

I se păru o veșnicie până ajunseră la ieșire.

Zidul și porțile deveneau tot mai înalte pe măsură ce se apropiau de ele. Când ajunseră în sfârșit lângă porțile acelea imense, se auzi un bâzâit electronic, venit parcă de nicăieri, apoi o voce de femeie:

— Spuneți-vă numele și scopul!

Jorge răspunse foarte tare:

— Mă numesc Jorge Gallaraga și aceștia sunt asociații mei: Brenda Despain, Thomas Murphy și Minho Park. Am venit să strângem informații și să facem teste pe teren. Sunt pilot autorizat de Berg. Am toate actele necesare la mine, dar puteți verifica.

Scoase câteva cartele cu date din buzunarul de la spate și le îndreptă spre camera din zid.

— Așteptați, vă rog! le spuse vocea.

Thomas transpirase tot: era convins că doamna aceea avea să declanșeze alarma din clipă-n clipă. Mai mulți paznici aveau să iasă în fugă și să-l trimită înapoi la RĂU, în camera albă sau poate într-un loc și mai crâncen.

Așteptă câteva minute bune, cu mintea învălmășită într-un noian de gânduri, după care auzi câteva pârâituri, apoi o bufnitură puternică. Una dintre porțile de fier se deschise spre exterior. Thomas se uită prin crăpătura tot mai mare și respiră ușurat când văzu că aleea îngustă de cealaltă parte era goală. La capătul ei se afla un alt zid uriaș, cu un alt set de porți enorme. Doar că acestea păreau mai moderne, iar peretele de ciment din dreapta lor era prevăzut cu câteva ecrane și panouri.

— Haide! spuse Jorge.

Intră pe ușă, de parcă pentru el ar fi fost un gest obișnuit. Thomas, Minho și Brenda veniră după el pe alee și se îndreptară toți spre următorul zid, unde Jorge se opri. Ecranele și panourile pe care Thomas le văzuse din cealaltă parte erau mult mai complexe de aproape. Jorge apăsă un buton, pe cel mai mare dintre ele, și începu să introducă numele lor false și numerele de identificare. Tastă și alte informații, după care introduse cartelele de date într-o fantă mare.

Grupul așteptă câteva minute în tăcere, iar Thomas deveni tot mai neliniștit. Încercă să nu se trădeze, dar îl copleși brusc sentimentul că făcuseră o greșeală uriașă. Ar fi trebuit să se ducă într-un loc mai puțin păzit sau să fi încercat să intre pe altă cale în oraș. Oamenii aceștia aveau să-și dea seama de jocul lor. Poate cei de la RĂU îi anunțaseră deja să fie cu ochii în patru după evadați.

„Liniștește-te, Thomas!” își spuse în gând, și pentru o clipă se temu să n-o fi rostit cumva cu voce tare.

Se auzi din nou vocea femeii.

— Actele sunt în regulă. Vă rog să mergeți în cabina de testare virală!

Jorge păși spre dreapta, după care unul dintre panourile de pe perete se deschise. Thomas privi la brațul mecanic ce ieși de acolo. Era un dispozitiv ciudat, care părea prevăzut cu niște orbite. Jorge se aplecă și își puse fața în mașinărie. Imediat ce își potrivi ochii în orbite, un fir micuț îl înțepă în gât. Se auziră câteva sfârâituri și pocnituri, apoi firul se retrase în dispozitiv, și Jorge se îndepărtă de lângă el.

Panoul se roti și se retrase în zid, împreună cu dispozitivul pe care îl folosise Jorge și pe care îl înlocui cu unul nou, identic.

— Următorul! anunță femeia.

Brenda îl privi neliniștită pe Thomas, apoi se apropie de mașinărie și se aplecă peste aceasta. Firul o înțepă și pe ea, iar dispozitivul sfârâi și pocni ca mai înainte. Fata se îndepărtă, răsuflând evident ușurată.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai folosit drăcoveniile alea, îi șopti ea lui Thomas. Mă neliniștesc, ca și cum brusc n-o să mai fiu imună.

Femeia spuse din nou:

— Următorul!

Minho urmă și el procedura. Apoi veni rândul lui Thomas.

Păși spre panoul de testare, care se roti din nou, și, imediat ce mașinăria apăru și se fixă în poziție, se aplecă înainte și-și lipi ochii de orbitele artificiale. Se aștepta să-l doară, dar abia dacă simți înțepătura în gât. În mașinărie văzu doar câteva străfulgerări de lumină și diverse culori. Apoi simți un puf de aer care îl făcu să închidă ochii; când îi deschise din nou, văzu doar întuneric.

După câteva secunde, se dădu în spate și așteptă să vadă ce avea să se întâmple.

În cele din urmă, femeia vorbi din nou:

— Nu sunteți AVC și vi s-a confirmat imunitatea. Sper că vă dați seama câte oportunități au cei ca voi în Denver. Dar nu vă lăudați prea mult pe străzi! Toți locuitorii orașului sunt sănătoși și nu sunt infectați, dar mulți dintre ei nu-i prea au la inimă pe Imuniști.

— Avem câteva lucruri simple de rezolvat, după care plecăm iarăși. Probabil într-o săptămână, spuse Jorge. Sperăm ca până atunci să putem păstra secretul nostru… secret.

— Ce-i aia AVC? îi șopti Thomas lui Minho.

— Crezi că eu știu?

— Amenințare Virală Contagioasă, îi răspunse Brenda înainte ca Thomas s-o întrebe. Dar vorbește mai încet! Dacă nu știi nici măcar atâta lucru, o să atragi suspiciuni.

Thomas deschise gura să spună ceva, dar se sperie de țiuitul puternic al ușilor care începeau să se deschidă. Văzură un alt coridor cu pereți din metal. La capătul lui era un alt set de uși închise. Thomas se întrebă câte avea să mai vadă.

— Treceți pe rând prin detector! le ordonă femeia. Vocea ei părea să-i fi urmărit până acolo. Mai întâi domnul Gallaraga!

Jorge intră în spațiul acela micuț, iar ușile se închiseră îndărătul lui.

— Ce-i aia un detector? întrebă Thomas.

— Detectează chestii, îi răspunse Brenda scurt.

Thomas se încruntă la ea. Mai repede decât se așteptase, se auzi din nou o alarmă, iar ușile se deschiseră. Jorge nu mai era acolo.

— Acum domnișoara Despain! anunță femeia pe un ton plictisit.

Brenda dădu din cap spre Thomas și intră în detector. După aproximativ un minut, veni rândul lui Minho.

Minho se uită la Thomas, serios.

— Dacă nu ne mai vedem pe partea cealaltă, spuse el pe un ton dulceag, să nu uiți că te iubesc.

Râse pe înfundate văzându-l pe Thomas că își dă ochii peste cap, și trecu prin ușile care se închiseră în urma lui.

Nu peste mult timp, femeia îl îndemnă și pe Thomas să intre.

El trecu prin uși și rămase în întuneric. Simți un curent de aer și auzi câteva bipuri joase; apoi ușile din fața lui se deschiseră și văzu oameni peste tot. Inima începu să-i bată rapid, dar în clipa următoare își zări prietenii și se relaxă. Li se alătură, privind uimit la toată activitatea din jur. O mulțime de bărbați și femei, mulți ținând niște cârpe la gură, umpleau un atriu enorm cu un tavan de sticlă luminat de soare. Printr-un colț al acestuia Thomas zări acoperișurile unor zgârie-nori, deși nu semănau deloc cu cei pe care îi văzuseră în Ținutul Pârjolit. Acestea străluceau în lumina soarelui. Thomas fu atât de uimit de tot ce vedea în jurul lui, încât aproape uită cât de neliniștit se simțise cu doar câteva clipe în urmă.

— N-a fost chiar atât de rău, nu-i așa, *muchacho*? întrebă Jorge.

— Mie mi-a cam plăcut, spuse Minho.

Thomas era de-a dreptul uluit; se tot uita în jur, la clădirea enormă în care intraseră.

— Ce-i asta? reuși să îngâne într-un final. Cine sunt toți oamenii ăștia?

Se uită înspre cei trei parteneri ai lui, așteptând un răspuns. Jorge și Brenda păreau jenați de faptul că erau cu el. După care Brenda se schimbă brusc la față și păru mai degrabă tristă.

— Uit mereu că ți-ai pierdut amintirile, murmură ea, apoi își deschise brațele și făcu semn spre tot ce o înconjura. Se numește mall. Practic, se întinde de-a lungul zidului care înconjoară orașul. În mare, sunt magazine și tot felul de companii.

— N-am mai văzut niciodată atât de mulți…

Nu mai spuse nimic. Un bărbat îmbrăcat cu o jachetă albastru-închis se apropia de ei, holbându-se la Thomas. Și nu părea prea fericit.

— Băieți, șopti Thomas, dând din cap spre străinul care se apropia.

Bărbatul ajunse lângă ei înainte ca vreunul dintre amicii lui să-i poată răspunde. Îi salută scurt din cap, apoi le spuse:

— Știm că au evadat niște oameni din complexul RĂU. Și, judecând după Bergul în care ați venit, bănuiesc că vă numărați printre ei. Vă recomand să-mi ascultați sfatul. N-aveți de ce să vă temeți: vrem doar să ne ajutați, iar în schimb, noi vă vom proteja la sosire.

Îi înmână o bucată de hârtie lui Thomas, se răsuci pe călcâie, după care plecă fără alte cuvinte.

— Ce-a fost asta? întrebă Minho. Ce scrie pe bilet?

Thomas îl citi.

— Scrie: „Trebuie să ne vedem imediat; fac parte dintr-un grup numit Brațul Drept. Intersecția străzilor Kenwood și Brookshire, apartamentul 2792”.

Lui Thomas i se puse un nod în gât când văzu semnătura în partea de jos a bucății de hârtie. Se uită la Minho, convins că se făcuse alb ca varul.

— E de la Gally.

CAPITOLUL 24

Până la urmă, Thomas nu fu nevoit să dea vreo explicație. Brenda și Jorge lucrau pentru RĂU de suficient timp ca să știe cine era Gally și că fusese un fel de paria în Poiană. Știau că el și Thomas deveniseră rivali din pricina amintirilor pe care Gally și le recăpătase după ce trecuse prin Transformare. Dar Thomas nu se putea gândi decât la băiatul acela furios care aruncase cuțitul ucigaș spre Chuck, care sângerase de moarte în brațele lui.

După aceea Thomas își pierduse cumpătul: îl snopise pe Gally în bătaie, până crezuse că-l omorâse de-a dreptul. Se simți surprinzător de ușurat să afle că poate totuși nu fusese așa, *dacă* biletul era într-adevăr de la Gally. Oricât de mult l-ar fi urât, Thomas nu voia să fie un ucigaș.

— N-are cum să fie el, spuse Brenda.

— De ce nu? întrebă Thomas; sentimentul de ușurare începu să-i pălească. Ce s-a întâmplat cu el după ce-am fost luați de-acolo? A...

— ... murit? Nu. A stat cam o săptămână la infirmerie, cu maxilarul rupt. Dar asta a fost nimic față de trauma psihică. Cei de la RĂU l-au *folosit* ca să-l ucidă pe Chuck, deoarece Psihanaliștii considerau că tiparele respective aveau să fie valoroase. Totul a fost planificat. L-au obligat pe Chuck să se pună în fața ta.

Sentimentul de furie pe care Thomas îl simțise față de Gally se transferă acum asupra celor din RĂU și deveni tot mai intens. Ce-i drept, tipul se purtase ca un dobitoc, dar, dacă Brenda avea dreptate, nu fusese decât un instrument în mâinile celor de la RĂU. Thomas era și mai furios dându-și seama că Chuck nu fusese ucis în locul lui din greșeală, ci că totul fusese planificat.

Brenda continuă:

— Am auzit că unul dintre Psihanaliști a proiectat interacțiunea aceea ca o Variabilă nu doar pentru tine și Poienarii care au fost martori, ci și... pentru Chuck, în ultimele lui clipe.

Pentru o clipă scurtă, dar înfricoșătoare, Thomas avu impresia c-o să-și piardă mințile de furie, că avea să pună mâna pe cineva oarecare din mulțime și avea să-l snopească în bătaie, așa cum făcuse cu Gally.

Trase scurt aer în piept și își trecu o mână tremurândă prin păr.

— Nu mă mai surprinde nimic, se opinti el să spună, încleștând dinții.

— Gally n-a putut suporta gândul la ceea ce făcuse, îi zise Brenda. A luat-o razna rău de tot, așa că a fost izgonit. Sunt sigură că s-au gândit că oricum n-avea să-l creadă nimeni.

— Atunci de ce crezi că n-ar putea fi el? întrebă Thomas. Poate că s-a însănătoșit, poate că a reușit să ajungă aici.

Brenda clătină din cap.

— Evident, orice e posibil. Dar eu îți spun că l-am văzut: ai fi zis că avea Arșița. Încerca să mănânce scaune, scuipa tot, țipa și-și smulgea părul din cap.

— Și eu l-am văzut, adăugă Jorge. A reușit să treacă de paznici într-o zi. Fugea pe coridoare gol, țipând din toți rărunchii că îi mișunau cărăbuși prin vene.

Thomas încercă să-și pună ordine în gânduri.

— Mă întreb ce înseamnă Brațul Drept.

Jorge îi răspunse.

— Circulă zvonuri despre ei peste tot. Cică sunt un fel de grup ilegal care vrea să distrugă RĂU.

— Un motiv în plus ca să facem ce scrie în bilet, spuse Thomas.

Brenda nu era prea convinsă.

— Eu cred c-ar trebui să-l găsim mai întâi pe Hans.

Thomas flutură biletul.

— Mergem la Gally. Avem nevoie de cineva care cunoaște orașul.

În plus, se gândi el, instinctul îi spunea că era cel mai bun punct de pornire pentru ei.

— Și dacă e o capcană?

— Așa e, spuse Minho. Ar trebui să ne gândim puțin la asta.

— Nu. Thomas clătină din cap. N-are sens să ne tot chinuim să le anticipăm mișcările. Uneori fac anumite lucruri doar ca să mă convingă să acționez exact invers decât își închipuie ei că aș crede eu că ei cred că aș vrea să acționez.

— Ce? întrebară toți trei în același timp, evident nedumeriți.

— De-acum înainte am să fac doar ceea ce cred eu c-ar trebui să fac, le explică Thomas. Și ceva îmi spune că trebuie să mergem să ne întâlnim cu Gally; măcar ca să aflăm dacă e într-adevăr el sau nu. E legătura noastră cu Poiana și are toate motivele să fie de partea noastră.

Ceilalți se holbară la el, cu fețele inexpresive, de parcă încercau să se gândească și la alte argumente.

— Bun atunci, spuse Thomas. O să iau asta ca pe un „da”. Mă bucur să văd că sunteți de acord cu mine. Deci, cum ajungem acolo?

Brenda oftă exasperată.

— Ai auzit de taxiuri?

•

După ce mâncară rapid ceva în mall, luară un taxi până în oraș. Când Jorge îi plăti șoferului cu o cartelă, Thomas se temu din nou că RĂU îi putea urmări. Imediat ce se așezară în scaune, îl întrebă despre asta în șoaptă, să nu-l audă șoferul.

Jorge îl privi doar, neliniștit.

— Te îngrijorează faptul că Gally știa că venim, nu-i așa? ghici Thomas.

Jorge încuviință din cap.

— Puțin. Și felul în care s-a prezentat tipul ăla care ne-a întâmpinat. Sper doar că s-a dus zvonul despre o evadare și că grupul ăsta, Brațul Drept, ne-a tot căutat de-atunci. Am auzit că au sediul aici.

— Sau poate are vreo legătură cu faptul că grupul Teresei a ajuns aici înaintea noastră, spuse Brenda.

Thomas se simțea deja foarte neliniștit.

— Sigur știi ce faci? îl întrebă el pe Jorge.

— O să fie bine, *muchacho.* Acum, că suntem aici, o să fie foarte greu pentru cei de la RĂU să ne prindă din urmă. Nu e deloc complicat să te pierzi într-un oraș. Liniștește-te!

Thomas nu era prea convins, dar se lăsă oricum pe spate în scaun și privi pe geam.

Îl ului călătoria prin Denver. Își amintea de vehiculele zburătoare din copilăria lui: vehicule de poliție pe pilot automat, dotate cu arme, pe care toată lumea le numea „mașinării de poliție”. Dar erau o grămadă de alte lucruri pe care nu le mai văzuse până atunci: zgârie-nori enormi, reclame holografice

strălucitoare, nenumărați oameni. Îi venea greu să creadă că toate acestea erau reale. O părticică din el se întreba dacă nervii lui optici nu erau manipulați cumva de RĂU, dacă nu cumva era totul doar o simulare. Se întrebă dacă mai locuise într-un astfel de oraș înainte și, dacă da, cum de uitase toată această splendoare?

În timp ce străbăteau străzile aglomerate, se gândi că poate lumea nu era chiar așa de rea. Uite că exista o comunitate întreagă, mii de oameni care își vedeau de viețile lor obișnuite. Dar, pe măsură ce își continuau drumul, începu să observe și alte detalii. Și cu cât mergeau mai departe, cu atât se neliniștea mai tare. Aproape toți oamenii pe care-i vedea păreau agitați. Păreau să se evite reciproc, și nu doar din motive de politețe. Păreau să stea intenționat la distanță unul de celălalt. Ca în mall, mulți dintre ei purtau măști sau țineau în mână bucăți de pânză cu care își acopereau gura și nasul.

Zidurile clădirilor erau pline de afișe și indicatoare, majoritatea rupte sau mânjite cu vopsea. Unele dintre ele erau avertismente cu privire la Arșiță și enumerau mai multe măsuri de precauție; altele menționau pericolele cu care te puteai confrunta dacă ieșeai din oraș sau ce să faci în cazul în care te întâlneai cu o persoană infectată. Câteva înfățișau imagini înfricoșătoare ale unor Defecți care o luaseră razna de tot. Thomas văzu pe un afiș o fotografie a unei femei în prim-plan, cu părul dat pe spate, iar mai jos sloganul DOAMNA CANCELAR PAIGE VĂ IUBEȘTE.

„Doamna cancelar Paige”. Thomas recunoscu imediat numele. Brenda îi spusese că poate avea încredere în ea. Doar în ea. Se întoarse s-o întrebe despre asta, dar se opri. Se gândi că mai bine aștepta până aveau să fie singuri. În timp ce mergeau, observă mai multe afișe identice, dar majoritatea erau acoperite de graffiti. Era greu să-și dea seama cum arăta de fapt femeia sub toate coarnele de diavol și mustățile prostești desenate peste ea.

Pe străzi patrulau sute de agenți de securitate, toți purtând cămăși roșii și măști de gaz. Într-o mână își țineau arma din dotare, în cealaltă o versiune mai mică a dispozitivului de testare virală la care fuseseră conectați Thomas și prietenii lui înainte să intre în oraș. Cu cât se îndepărtau mai mult de zidul care înconjura orașul, cu atât străzile deveneau mai mizerabile.

Peste tot erau gunoaie, ferestre sparte și graffiti aproape pe fiecare zid. Și, chiar dacă soarele strălucea pe ferestrele înalte, un fel de întuneric se lăsase peste oraș.

Taxiul intră pe o alee și Thomas fu surprins să vadă că era părăsită. Opri lângă o clădire de ciment de vreo douăzeci de etaje, șoferul scoase cartela lui Jorge din dispozitiv și i-o înapoie, iar Thomas bănui că era semnalul să se dea jos din mașină.

După ce coborâră toți și taxiul plecă, Jorge le făcu semn spre cea mai apropiată intrare.

— Numărul 2792 e chiar acolo, la etajul al doilea.

Minho fluieră, apoi spuse ironic:

— Pare foarte primitor.

Thomas era de-acord cu el. Locul nu era deloc îmbietor, iar cărămizile gri mohorâte, acoperite de graffiti îi dădeau un sentiment de disconfort. N-avea niciun chef să urce scările și să afle ce îl aștepta înăuntru.

Brenda îl împinse din spate.

— A fost ideea ta, așa că ia-o înainte.

Thomas înghiți în sec, dar nu spuse nimic, ci se duse spre scări și le urcă încet. Ceilalți trei îl urmară îndeaproape. Ușa plină de crăpături și denivelări a apartamentului 2792 părea să fi fost instalată acolo cu o mie de ani în urmă. Se mai vedeau câteva urme pale de vopsea verde.

— Asta e curată nebunie, șopti Jorge. E clar!

Minho pufni.

— Thomas l-a bătut măr o dată, așa că poate s-o facă din nou.

— Doar dacă tipul nu iese de-acolo trăgând ca nebunu’ cu pistoalele, contracară Jorge.

— Vreți să tăceți odată din gură? îi mustră Thomas, cu nervii întinși la maximum.

Fără multă vorbă, bătu la ușă. După câteva secunde de agonie, aceasta se deschise.

Thomas își dădu numaidecât seama că băiatul brunet care-i deschisese era Gally, cel din Poiană. N-avea nicio îndoială. Dar fața îi era plină de cicatrici, toată acoperită de dâre albe. Ochiul drept părea permanent inflamat, iar nasul, care fusese oricum mare și ușor deformat *înainte* de incidentul cu Chuck, era acum vizibil încovoiat.

— Mă bucur c-ați venit, spuse Gally, cu vocea lui răgușită. Nu mai e mult și va veni sfârșitul lumii.

CAPITOLUL 25

Gally se dădu câțiva pași în spate și deschise larg ușa.

— Intrați!

Thomas se simți brusc vinovat când își dădu seama ce-i făcuse lui Gally. Nu știa cum să se poarte sau ce să spună. Dădu doar scurt din cap și intră fără chef în apartament.

Era o cameră întunecoasă, dar ordonată, care mirosea a șuncă. O pătură galbenă atârna la fereastră, dând locului un aspect sinistru.

— Luați loc! spuse Gally.

Thomas voia doar să afle cum de cei din Brațul Drept știau că era în Denver și ce doreau de la el, dar instinctul îi spunea că trebuie să joace după regulile lor ca să obțină răspunsurile. Se așezară pe podeaua goală, el și prietenii lui, toți în linie, iar Gally stătu în fața lor, ca un judecător. Fața lui arăta îngrozitor în lumina aceea slabă, iar ochiul drept inflamat îi era injectat cu sânge.

— Îl știi pe Minho, spuse Thomas oarecum stânjenit. Minho și Gally dădură scurt din cap. Ei sunt Brenda și Jorge. Lucrează pentru RĂU, dar…

— Știu cine sunt, îl întrerupse Gally. Nu părea nebun, ci doar ușor amorțit. Cretinii ăia de la RĂU mi-au redat amintirile. Ba chiar fără să mă întrebe dacă le vreau sau nu. Își concentră atenția asupra lui Minho. Hei, te-ai purtat foarte drăguț cu mine la ultima noastră Adunare. Mulțumesc!

Fusese o remarcă mai mult decât sarcastică.

Thomas se înfioră când își aminti episodul: Minho îl trântise pe Gally la pământ și îl amenințase. Uitase complet de asta.

— Avusesem o zi proastă, îi răspunse Minho, fără ca vreunul dintre ei să-și poată da seama dacă vorbea serios sau dacă îi părea măcar puțin rău.

— Da, asta e, spuse Gally. Ce-a fost a fost, nu-i așa?

Chicotitul lui însă trăda exact opusul.

Poate că Minho nu regreta nimic, însă lui Thomas chiar îi părea rău.

— Îmi pare rău de ce-am făcut, Gally. Thomas îl privi în ochi. Voia ca Gally să-l creadă, să înțeleagă că RĂU era dușmanul lor comun.

— *Ție* îți pare rău? Eu l-am ucis pe Chuck. E mort. Din cauza mea.

Thomas se întristă și nu se simți deloc ușurat.

— N-a fost vina ta, spuse Brenda pe un ton liniștitor.

— Baliverne! se rățoi Gally la ea. Dacă aș fi avut un strop de tupeu în mine, i-aș fi putut împiedica să mă controleze. Dar i-am lăsat pentru că am crezut că-l voi omorî pe Thomas, nu pe Chuck. Nici în ruptul capului n-aș fi putut să-l ucid pe bietul copil.

— Câtă generozitate din partea ta! spuse Minho.

— Deci ai vrut să mă omori? întrebă Thomas, surprins de onestitatea băiatului.

Gally îi răspunse disprețuitor:

— Nu-ți mai plânge atâta de milă! Te uram de moarte. Dar trecutul nu mai contează nici cât negru sub unghie. Trebuie să vorbim despre viitor. Despre sfârșitul lumii.

— Stai puțin, *muchacho*! spuse Jorge. În primul rând, o să ne spui tot ce s-a întâmplat de când ai fost izgonit din RĂU.

— Iar eu vreau să știu de unde știai că venim, adăugă Minho. Și când ai aflat. Și cine era tipul ăla ciudat care ne-a adus mesajul?

Gally pufni din nou, ceea ce-l făcu să pară încă mai înspăimântător.

— Am impresia că nu sunteți prea încrezători în alții de când aveți de-a face cu RĂU.

— Și pe bună dreptate, replică Thomas. Trebuie să ne spui ce se întâmplă. Mai ales dacă vrei să te ajutăm.

— Să mă *ajutați*? întrebă Gally. Nu știu dacă aș spune asta, dar sunt convins că avem aceleași obiective.

— Uite ce e! zise Thomas. Ne trebuie un motiv ca să avem încredere în tine. Așa că vorbește!

După o pauză lungă, Gally începu:

— Tipul care v-a dat biletul se numește Richard. Face parte dintr-un grup numit Brațul Drept. Au oameni infiltrați în toate orașele și orășelele care au mai rămas pe planeta asta nenorocită. Misiunea lor este să-i distrugă pe vechii noștri prieteni și să se folosească de banii și de influența de care

dispune RĂU pentru a face ceea ce contează cu adevărat. Doar că nu au resursele necesare ca să anihileze o organizație atât de mare și de puternică. Vor să acționeze, dar le lipsesc încă anumite informații.

— Am auzit despre ei, spuse Brenda. Dar tu cum ai ajuns să ai de-a face cu ei?

— Au câțiva spioni infiltrați în baza RĂU și au venit până la mine. Mi-au explicat că, dacă mă prefăceam că am luat-o razna, aveau să mă izgonească de-acolo. Iar eu aș fi făcut orice ca să scap. Oricum, Brațul Drept avea nevoie de un om din interior, care să știe cum funcționează complexul, sistemele de securitate, toate aiurelile de genul ăsta. Așa că au atacat mașina care mă escorta și m-au răpit. M-au adus aici. Cât despre voi, am aflat că veniți printr-un mesaj anonim de pe Netblock. Am presupus că voi l-ați trimis.

Thomas se uită la Brenda, așteptând o explicație, dar fata nu făcu decât să ridice din umeri.

— Deci nu voi l-ați trimis, spuse Gally. Atunci poate că l-a expediat cineva de la cartierul general al RĂU, care voia să emită o alertă pentru vânătorii de recompense, sau ceva de genul ăsta. Ideea e că, odată ce-am aflat, n-a trebuit decât să accesăm sistemul aeroportului ca să vedem pe unde apăruse vreun Berg.

— Și ne-ai adus aici ca să discutăm despre cum să distrugem RĂU? întrebă Thomas.

Chiar și cea mai mică posibilitate în acest sens îl umplea de speranță.

Gally încuviință încet din cap înainte de a vorbi.

— Pare ușor când o spui așa. Dar într-adevăr, cam asta e ideea. Avem însă două probleme mari de rezolvat.

Brenda era evident nerăbdătoare:

— Ce anume? Spune odată!

— Potolește-te, fată!

— Ce probleme? insistă Thomas.

Gally se încruntă la Brenda, apoi îl privi din nou pe Thomas.

— În primul rând, circulă zvonuri cum că Arșița face ravagii prin orașul ăsta împuțit și că au loc tot felul de acte de corupție pentru ca situația să fie mușamalizată, întrucât unii dintre cei bolnavi sunt sus-puși în guvern. Ascund virusul cu ajutorul Extazului, care încetinește Arșița, pentru ca bolnavii să se poată

amesteca printre ceilalți, dar virusul continuă să se răspândească. Bănuiesc că e la fel peste tot în lume. Pur și simplu n-au cum să controleze fiara asta.

Thomas se înspăimântă. Îl îngrozea ideea unei lumi invadate de Defecți. Nici măcar nu putea să-și imagineze grozăvia unei asemenea vieți, iar faptul că ei erau imuni n-avea să le folosească prea mult.

— Și care e cealaltă problemă? întrebă Minho.

De parcă prima n-ar fi fost suficient de rea.

— Cei ca noi.

— Cei ca noi? repetă Brenda, puțin nedumerită. Te referi la Imuni?

— Da. Gally se aplecă în față. Dispar. Sunt răpiți sau fug ei, dar, în orice caz, dispar fără urmă. Nimeni nu știe exact ce se întâmplă. O păsărică mi-a șoptit că sunt strânși și vânduți tipilor de la RĂU, pentru ca aceștia să își poată continua încercările. S-o ia de la început, dacă e cazul. Indiferent că e sau nu adevărat, populația imună din orașul ăsta și din altele s-a înjumătățit în ultimele șase luni, iar majoritatea oamenilor dispar fără urmă. Asta ne dă mare bătaie de cap. Orașul are nevoie de ei mai mult decât își dau seama oamenii.

Thomas devenea tot mai neliniștit.

— Credeam că majoritatea oamenilor îi urăsc pe Imuniști. Parcă așa ne-au poreclit, nu-i așa? Poate că sunt uciși sau mai știu eu ce.

Nu-i plăcea deloc cealaltă posibilitate la care se gândea, și anume că RĂU îi răpea ca să-i treacă prin exact aceleași chinuri cu care se confruntaseră ei.

— Mă-ndoiesc, spuse Gally. Păsărica mea e o sursă demnă de încredere, și, oricum, toată situația asta-mi pute a RĂU cât încape. În orice caz, sunt două probleme grave. Arșița e peste tot în oraș, chiar dacă guvernul pretinde că nu-i așa. Iar Imunii dispar. Indiferent de ce se-ntâmplă aici, în curând n-o să mai rămână nimeni în Denver. Nici nu mai vorbesc de alte orașe.

— Și ce legătură au toate astea cu noi? întrebă Jorge.

Gally păru surprins.

— Adică nu vă pasă că civilizația e pe punctul să se sfârșească? Orașele se prăbușesc. N-o să mai dureze mult până ce lumea va fi cotropită de nebuni gata să te mănânce la cină.

— Bineînțeles că ne pasă, îi răspunse Thomas. Dar ce vrei să facem noi?

— Uite ce-i, tot ce știu eu e că RĂU urmărește un singur lucru: să găsească un remediu. Și e destul de evident că asta n-o să se întâmple. Dacă am avea banii și resursele lor, am putea să le folosim ca să-i ajutăm *cu adevărat* pe oameni. Să-i protejăm pe cei sănătoși. Mă gândeam că și voi vreți același lucru.

Thomas voia, bineînțeles. Cu disperare.

Gally ridică din umeri, pentru că nu-i răspunsese nimeni.

— Oricum n-avem prea multe de pierdut. Am putea măcar să încercăm.

— Gally, spuse Thomas, știi ceva despre Teresa și ceilalți care au evadat tot azi?

Gally încuviință.

— Da, i-am găsit și pe ei. Le-am spus același lucru pe care vi-l spun și vouă. Cine crezi c-a fost păsărica mea?

— Teresa, șopti Thomas.

Avu o licărire de speranță: probabil că își amintise totul despre RĂU după ce îi îndepărtaseră Sustragerea. Oare să-și fi schimbat părerea după operație? Oare acum nu mai credea că „cei de la RĂU sunt buni”?

— Exact. Mi-a zis că nu mai e de-acord ca RĂU să reînceapă ciclul. A zis că speră să te găsească. Și încă un lucru.

Thomas mârâi.

— Nu sună prea bine.

Gally ridică din umeri.

— Nimic nu mai sună bine acum. Unul dintre oamenii noștri care vă căuta a auzit un zvon mai ciudat. Spunea că are legătură, se pare, cu toți cei care evadează din baza RĂU. Nu știu dacă vă pot monitoriza sau nu, dar probabil au bănuit oricum că veți veni la Denver.

— De ce? întrebă Thomas. Despre ce zvon e vorba?

— S-a pus o recompensă imensă pe capul unui tip pe nume Hans, care a lucrat pentru RĂU, iar acum locuiește aici. Cei de la RĂU cred că ați venit aici să-l căutați și vor să-l ucidă.

CAPITOLUL 26

Brenda se ridică.

— Plecăm! Chiar acum! Haide!

Jorge și Minho se ridicară. Thomas îi urmă și își dădu seama că Brenda avusese dreptate mai devreme. Trebuiau neapărat să-l găsească pe acest Hans. Trebuiau să scape de dispozitivele de localizare și, dacă RĂU chiar voia să-l prindă pe Hans, trebuiau să ajungă la el primii.

— Gally, jură că tot ce ne-ai spus e adevărat.

— Fiecare cuvințel. Poienarul nu se mișcase din locul lui de pe podea. Brațul Drept vrea să acționeze. Pun ceva la cale chiar acum. Dar au nevoie de informații despre RĂU – și cine altcineva îi poate ajuta mai bine ca voi? Ar fi și mai bine dacă am reuși să-i găsim pe Teresa și pe ceilalți. Avem nevoie de cât mai mulți oameni.

Thomas se hotărî să aibă încredere în Gally. Poate că nu se plăcuseră niciodată, dar aveau un dușman comun, ceea ce însemna că făceau parte din aceeași echipă.

— Ce trebuie să facem dacă vrem să ne implicăm? întrebă el în cele din urmă. Ne întoarcem aici? Mergem altundeva?

Gally zâmbi.

— Întoarceți-vă aici! Oricând înainte de nouă dimineața, încă o săptămână. Ar trebui să fiu prin zonă. Nu cred că vom face vreo mișcare până atunci.

— Vreo mișcare?

Thomas era foarte curios.

— V-am spus destule. Dacă vreți să știți mai multe, va trebui să vă întoarceți. Mă găsiți aici.

Thomas încuviință, apoi îi întinse mâna. Gally i-o strânse.

— Nu te învinovățesc de nimic, îi spuse Thomas. Ai văzut chiar tu ce-am făcut pentru RĂU când ai trecut prin Transformare. Nici eu n-aș fi avut încredere în mine. Și știu că n-ai vrut să-l ucizi pe Chuck. Doar să nu te-aștepți la îmbrățișări de fiecare dată când ne întâlnim.

— Sentimentul e reciproc.

Brenda era deja lângă ușă, așteptându-l, așa că Thomas se răsuci și dădu să plece. Dar Gally îl strânse de cot.

— Nu mai avem mult timp. Dar putem face ceva.

— Ne vom întoarce, spuse Thomas și ieși după prietenii lui.

Nu-i mai era teamă de necunoscut. Speranța reușise cumva să pătrundă în sufletul lui și să se înrădăcineze acolo.

•

Îl găsiră pe Hans abia în ziua următoare.

Jorge alese un motel ieftin în care să se cazeze, după ce își cumpăraseră haine și mâncare, iar Thomas și Minho folosiră computerul din cameră ca să caute pe Netblock, în timp ce Jorge și Brenda sunară zeci de oameni de care Thomas nu auzise niciodată. După câteva ore, făcură în sfârșit rost de o adresă, prin cineva pe care Jorge îl descrise drept „prietenul unui prieten de-al unui dușman de-al unui dușman”. Dar era deja târziu, așa că se culcară; Thomas și Minho dormiră pe podea, iar ceilalți doi în paturile lipite.

În dimineața următoare, făcură duș, mâncară și îmbrăcară hainele noi. Luară un taxi și se duseră direct la adresa unde li se spusese că locuia Hans: o clădire de apartamente aflată într-o stare puțin mai bună decât cea în care locuia Gally. Urcară până la etajul al patrulea și bătură la o ușă din metal gri. Doamna care le răspunse repetă că nu auzise niciodată de vreun Hans, dar Jorge insistă. Apoi apăru un bărbat grizonant, cu un maxilar pătrățos, care aruncă o privire peste umărul femeii.

— Lasă-i să intre! spuse el cu o voce răgușită.

După un minut, Thomas și cei trei amici ai lui stăteau în jurul unei mese șubrede din bucătărie și se uitau atenți la bărbatul distant și țâfnos pe nume Hans.

— Mă bucur că ești bine, Brenda, spuse el. Și tu, Jorge. Dar nu prea am chef de povestit. Ce-ar fi să-mi spuneți direct ce vreți?

— Cred că știi principalul motiv pentru care suntem aici, îi răspunse Brenda, după care dădu din cap înspre Thomas și Minho. Dar am auzit și că RĂU a pus o recompensă pe capul tău. Trebuie să ne ocupăm rapid de ei doi, după care trebuie să pleci de-aici.

Lui Hans păru să nu-i pese de ultima parte. Continua să se uite la cei doi potențiali clienți.

— Încă aveți implanturile?

Thomas încuviință neliniștit, dar hotărât să termine odată cu toată treaba aceea.

— Vreau să scoți doar dispozitivul de control. Nu-mi vreau amintirile înapoi. Dar, mai întâi, vreau să știu cum decurge operația.

Hans se încruntă, dezgustat.

— Ce-i cu prostia asta? Ce pămpălău mi-ai adus în casă, Brenda?

— Nu sunt pămpălău, spuse Thomas înainte ca Brenda să poată răspunde. Doar că s-au jucat prea mulți cu mintea mea.

Hans își ridică mâinile a disperare, după care le plesni de masă.

— Cine spune c-o să-ți fac ceva la creier? Cine spune că îmi ești suficient de simpatic ca s-o fac?

— Or fi existând oare și oameni drăguți în Denver? bombăni Minho.

— Dragilor, în aproximativ trei secunde vă dau afară din apartament.

— Tăceți toți din gură! strigă Brenda. Se aplecă spre Hans și spuse cu voce scăzută: Uite ce-i, e foarte important. *Thomas* e important, iar RĂU va face aproape orice ca să pună mâna pe el. Nu putem risca să-i lăsăm să se apropie atât de mult încât să înceapă să controleze pe el sau pe Minho.

Hans se încruntă la Thomas, măsurându-l din priviri, ca un om de știință care examinează un specimen.

— Mie nu-mi pare prea important. Clătină din cap și se ridică. Așteaptă cinci minute să pregătesc totul! spuse el, după care dispăru printr-o ușă laterală, fără să le mai dea vreo explicație.

Thomas se întrebă dacă bărbatul îl recunoscuse cumva, dacă știa ce făcuse pentru RĂU înainte de Labirint.

Brenda se lăsă pe spate în scaun și oftă.

— N-a fost chiar așa de rău.

„Da”, se gândi Thomas, „partea rea de-abia acum urmează.” Se simțea ușurat pentru că Hans avea să-i ajute, dar, privind în jur, devenea din ce în ce mai nervos. Era pe punctul de a lăsa un străin să se joace cu creierul lui într-un apartament vechi și murdar.

Minho chicoti.

— Pari speriat, Tommy.

— Nu uita, *muchacho,* spuse Jorge, că și tu o să treci prin asta! Moșu' ăla grizonant a spus că durează cinci minute, așa c-ai face bine să te pregătești.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, îi răspunse Minho.

Thomas își puse coatele pe masă și capul, care începuse să-l doară, în mâini.

— Thomas? șopti Brenda. Ești bine?

Thomas își ridică privirea.

— Trebuie doar să...

Se opri brusc, căci o durere ascuțită îi străbătu șira spinării. Dispăru însă la fel de repede. Thomas se îndreptă în scaun, speriat; un spasm neașteptat îl făcu să-și întindă brusc brațele și picioarele, răsucindu-i trupul. Alunecă de pe scaun și se prăbuși pe podea, tremurând. Țipă când se izbi cu spatele de gresia dură și încercă din răsputeri să-și controleze membrele care îi tremurau incontrolabil. Dar nu putea. Picioarele i se loveau de podea; izbea cu coapsele în picioarele mesei.

— Thomas! țipă Brenda. Ce se-ntâmplă?

Chiar dacă nu-și putea controla trupul, mintea lui Thomas era foarte limpede. Îl văzu cu coada ochiului pe Minho lângă el încercând să-l liniștească, și pe Jorge, înmărmurit, cu ochii cât cepele.

Încercă să vorbească, dar reuși doar să saliveze.

— Mă auzi? țipă Brenda, aplecată spre el. Thomas, ce se-ntâmplă?

Apoi membrele i se potoliră brusc, picioarele i se îndreptară și i se liniștiră, iar brațele îi căzură grele pe lângă corp. Acum nu mai reușea să le facă să se miște. Se strădui din răsputeri, dar nu se întâmplă nimic. Încercă să vorbească din nou, dar nu reuși să pronunțe niciun cuvânt.

Brenda era de-a dreptul îngrozită.

— Thomas?

Thomas nu pricepu cum, dar corpul începu să i se miște din nou, chiar dacă el nu îi dădu vreo comandă. Brațele și picioarele i se îndoiră; se ridica în picioare. Se simțea ca o marionetă. Încercă să țipe, dar nu putu.

— Ești bine? întrebă Minho.

Panica puse stăpânire pe Thomas în timp ce continua să facă lucruri împotriva voinței sale. Capul îi zvâcni, după care se întoarse spre ușa prin care dispăruse gazda lor. Începu să

bolborosească o grămadă de cuvinte, dar nu știa de unde îi veneau.

— Nu pot… să vă las… să faceți asta.

CAPITOLUL 27

Thomas se lupta cu disperare, se străduia din răsputeri să-și recapete controlul asupra mușchilor. Dar era ca și cum o forță străină pusese stăpânire pe corpul lui.

— Thomas, te-au prins! țipă Brenda. Împotrivește-te!

Thomas privi neajutorat cum propria lui mână o împinge de lângă el și-o trântește la pământ.

Jorge sări în apărarea fetei, dar Thomas îl pocni rapid în bărbie. Jorge dădu violent capul pe spate și buza începu să-i sângereze.

Thomas fu din nou silit să spună:

— Nu pot... să vă las... să faceți asta!

Țipa deja, și gâtul îl durea din cauza efortului. Era ca și cum creierul lui fusese programat să spună doar fraza aceea și nu putea rosti nimic altceva.

Brenda se ridicase deja în picioare. Minho îl privea uluit, confuz. Jorge își ștergea sângele de pe bărbie, privindu-l furios.

Thomas își aminti vag ceva. Un fel de măsură de siguranță programată în implant, ca să nu poată fi îndepărtat. Voia să le strige prietenilor săi să-l sedeze. Dar nu putea. Se îndreptă clătinându-se spre ușă. Ajunse împleticindu-se lângă tejgheaua din bucătărie și apucă un cuțit de lângă chiuvetă. Strânse tare mânerul și, cu cât se chinuia să-i dea drumul, cu atât degetele i se încleștau pe el.

— Thomas! strigă Minho, venindu-și în sfârșit în fire. Nu te lăsa, omule! Scoate-i pe nenorociții ăia din mintea ta!

Thomas se întoarse spre el, cu cuțitul ridicat. Se ura pe sine pentru că era atât de slab, pentru că nu-și putea controla propriul trup. Încercă din nou să vorbească, dar nu reuși. Corpul lui avea să facă doar lucrurile pe care trebuia să le facă pentru ca implantul să nu fie îndepărtat.

— O să mă omori, dobitocule? întrebă Minho. O să arunci cuțitul ăla în mine, așa cum Gally l-a aruncat în Chuck? Atunci, dă-i drumul! Aruncă-l!

Pentru o clipă, Thomas fu îngrozit că exact asta avea să facă, dar trupul lui se întoarse în cealaltă direcție. Chiar atunci, Hans

intră pe ușă și făcu ochii mari. Thomas bănuia că Hans era ținta principală, că programul acela de siguranță avea să-l atace pe cel care încerca să îndepărteze implantul.

— Ce naiba-i asta? întrebă Hans.

— Nu pot… să vă las… să faceți asta, îi răspunse Thomas.

— Mă temeam că așa va fi, murmură Hans. Se întoarse spre grup: Treceți aici și ajutați-mă!

Thomas își imagină că mecanismul din creierul lui era format din niște instrumente miniaturale operate de păienjeni minusculi. Se luptă împotriva lor, încleștând din dinți. Dar brațul începu să i se ridice, și degetele apucară strâns cuțitul.

— Nu pot…

Înainte să termine fraza, cineva se izbi de el din spate, zburându-i cuțitul din mână. Thomas căzu la pământ, apoi se întoarse și îl văzu pe Minho.

— Nu te las să omori pe nimeni! îi spuse amicul lui.

— Dă-te jos de pe mine! îi strigă Thomas, nesigur dacă cuvintele îi aparțineau lui sau celor de la RĂU.

Dar Minho îl țintuise la podea. Stătea acum deasupra lui și trăgea adânc aer în piept.

— Nu mă dau jos de pe tine până nu te lasă în pace!

Thomas vru să zâmbească, dar fața lui nu îndeplinea nici cea mai simplă comandă. Își simți fiecare mușchi încordat.

— Se va opri doar după ce-l repară Hans, spuse Brenda. Hans?

Bărbatul îngenunche lângă Thomas și Minho.

— Nu-mi vine să cred că am lucrat pentru oamenii ăștia. Pentru *tine.*

Aproape că scuipă ultimul cuvânt și îl privi pe Thomas drept în ochi.

Thomas privea toată scena neputincios. Voia cu disperare să se liniștească, să-l ajute pe Hans să facă ce-avea de făcut. Simți ca și când ceva îi ardea măruntaiele, și mijlocul i se arcui. Corpul i se încovoie, și el încercă să-și elibereze brațele. Minho se lăsă cu toată greutatea pe ele și încercă să se așeze pe spatele lui Thomas. Dar forța care îl controla pe Thomas părea să pompeze adrenalină în el, așa că reuși să îl azvârle pe Minho la o parte.

Thomas se ridică în picioare într-o clipă. Înhăță cuțitul de pe podea și se năpusti asupra lui Hans. Bărbatul pară lovitura cu antebrațul, pe care apăru o crestătură roșie. Cei doi se prăbușiră

pe podea, luptându-se. Thomas se străduia din răsputeri să se oprească, dar cuțitul continua să se repeadă spre Hans, iar acesta continua să se ferească.

— Prinde-l! strigă Brenda.

Thomas văzu niște mâini care apărură de nicăieri, le simți când îl apucară de brațe. Cineva îl prinse de păr și-l trase în spate. Thomas țipă din toți rărunchii și începu să lovească în toate părțile cu cuțitul. Începu să se simtă mai ușurat când Jorge și Minho reușiră să pună stăpânire pe el, să-l tragă de pe Hans. Se prăbuși pe spate, și cineva îi lovi cuțitul din mână; îl auzi zăngănind pe podea, și imediat cineva îl împinse spre capătul îndepărtat al bucătăriei.

— Nu pot să vă las să faceți asta! strigă Thomas.

Se ura pe sine, chiar dacă știa că nu se putea controla.

— Taci din gură! îi strigă Minho, care stătea acum în fața lui, și se chinuia împreună cu Jorge să nu-i dea drumul. Te-ai țicnit, omule! Nenorociții ăia te fac să-ți pierzi mințile!

Thomas își dorea cu disperare să-i spună lui Minho că așa era, că el nu credea cu adevărat ce spunea.

Minho se întoarse spre Hans și-i strigă:

— Să-i scoatem chestia aia din cap!

— Nu! țipă Thomas. Nu!

Se răsuci și dădu din brațe; se luptă cu ei ca un animal. Dar patru oameni se dovediră prea mulți. Ajunseră să îl prindă fiecare de câte un membru. Îl ridicară de pe podea și străbătură apoi un hol scurt, în timp ce Thomas se zbătea și se zvârcolea, dărâmând câteva fotografii înrămate de pe pereți. Auzi în urmă sunet de sticlă spartă.

Țipă o dată, apoi din nou, încontinuu. Nu se mai putea opune forțelor care puseseră stăpânire pe el: trupul lui se lupta cu Minho și cu ceilalți; spunea orice voia RĂU să spună. Se dăduse bătut.

— Pe-aici! le strigă Hans.

Intrară într-un laborator mic, înghesuit, cu două mese pline cu instrumente și un pat. O versiune mai rudimentară a măștii pe care o văzuseră la RĂU atârna deasupra saltelei goale.

— Puneți-l pe pat! strigă Hans. Îl trântiră pe Thomas pe spate, deși acesta continua să se zbată. Prindeți-l de piciorul ăsta! Trebuie să-l adorm.

Minho, care îl ținea de celălalt picior, le apucă acum pe amândouă și se lăsă pe ele. Thomas își aminti cum el și Newt făcuseră același lucru cu Alby, după ce acesta se trezise din Transformare, în Cartierul General din Poiană.

Auzi niște zăngănituri. Hans căută ceva printr-un sertar, apoi se întoarse.

— Țineți-l să nu se miște!

Thomas se zbătu o ultimă dată, furios, și încercă să se elibereze, țipând din toți rărunchii. Reuși să-și elibereze brațul pe care i-l ținea Brenda și-l pocni pe Jorge în față.

— Încetează! îi strigă Brenda și încercă să-l apuce din nou de braț.

Thomas se arcui încă o dată.

— Nu pot… să vă las… să faceți asta!

Nu simțise nicicând atâta frustrare.

— Țineți-l locului, fir-ar să fie! strigă Hans.

Brenda reuși cumva să-l prindă din nou de braț și se lăsă peste el cu partea superioară a corpului.

Thomas simți o împunsătură în picior. Ce ciudat era să se împotrivească atât de violent unui lucru, dar să își dorească în același timp ca acel lucru să se întâmple.

Când întunericul începu să se lase peste el și trupul i se liniști, își recăpătă în sfârșit controlul asupra propriei persoane. Chiar în ultima clipă de luciditate spuse:

— Îi urăsc pe dobitocii ăia!

Apoi adormi.

CAPITOLUL 28

Pierdut în negura medicamentelor, Thomas visează.

•

Are cincisprezece ani; stă pe pat. Camera e cufundată în întuneric, nu vede decât lumina chihlimbarie emanată de o lampă de birou. Teresa e acolo: își trage un scaun și se așază lângă el. Pare îngrozită; nenorocită.

— A trebuit s-o facem, spune ea încet.

Thomas e în cameră, dar de fapt nu e prezent. Nu își amintește exact ce s-a întâmplat, dar știe că se simte putred și murdar pe dinăuntru. El și Teresa au făcut ceva groaznic, dar Thomas cel care visează nu-și amintește bine ce anume. Un lucru oribil, care nu e cu nimic mai puțin respingător doar pentru că acelora cărora li l-au făcut le ceruseră să-l facă.

— A trebuit, repetă ea.

— Știu, răspunde Thomas mecanic.

Și atunci își amintește: *Epurarea.* Zidul care stă între el și amintirile lui se subțiază pentru o clipă, iar de partea cealaltă zărește o faptă îngrozitoare.

Teresa vorbește din nou.

— Ei au vrut ca lucrurile să se sfârșească așa, Tom. Mai bine să mori decât să-ți pierzi tot mai rău mințile. Acum nu mai sunt. N-am avut de ales și nu aveam nicio variantă mai bună. Am făcut-o, și cu asta basta! Trebuie să-i instruim pe noii recruți și să continuăm încercările. Am ajuns prea departe ca să lăsăm lucrurile să se ducă de râpă.

Pentru o clipă, Thomas o urăște. Știe că fata încearcă să se țină tare.

— Asta nu înseamnă că trebuie să-mi și placă.

Și nu-i place. Se urăște pe sine mai mult ca niciodată.

Teresa încuviințează, dar nu spune nimic.

Thomas cel care visează încearcă să intre în mintea lui Thomas cel din vis, să-i exploreze amintirile din locul acela încătușat. Primii Creatori, infectați cu Arșița, epurați și morți. O mulțime de voluntari care se oferă să le ia locul. Cele două încercări prin Labirint sunt în curs de desfășurare, rulează de

mai bine de un an și aduc tot mai multe rezultate în fiecare zi. Schița se conturează lent, dar sigur. Înlocuitorii sunt instruiți.

Toate aceste amintiri sunt la îndemâna lui. Și le *amintește.* Dar apoi se răzgândește, le întoarce spatele. Trecutul e trecut. Acum contează doar viitorul.

Se cufundă în uitare.

•

Thomas se trezi, amețit și cu o durere surdă în spatele ochilor. Visul încă îi pulsa în creier, chiar dacă nu-și amintea foarte clar detaliile. Știa câte ceva despre Epurare, că așa trecuseră de la primii Creatori la înlocuitorii acestora. El și Teresa fuseseră nevoiți să extermine întregul personal din cauza unei epidemii. Nu avuseseră de ales, fuseseră singurii imuni rămași. Își jură să nu se mai gândească niciodată la asta.

Minho stătea pe un scaun, lângă el, cu capul atârnându-i pe spate, și sforăia spasmodic.

— Minho, șopti Thomas. Hei, Minho! Trezește-te!

— Ce? Minho deschise încet ochii și tuși. Ce? Ce se-ntâmplă?

— Nimic. Voiam doar să știu ce s-a întâmplat. A reușit Hans să deconecteze chestia aia? Ne-a reparat?

Minho încuviință din cap, căscând mai să-l înghită.

— Da, pe amândoi. Cel puțin, așa spune el. Omule, ai luat-o razna rău de tot! Îți amintești?

— Bineînțeles. Thomas se făcu roșu ca para focului. Dar parcă eram paralizat, sau ceva de genul. Am tot încercat, dar n-am reușit să mă împotrivesc forței care mă controla.

— Frate, ai încercat să-mi retezi știi tu ce!

Thomas râse, lucru pe care nu-l mai făcuse de multă vreme. Se simți bine.

— Păcat că n-am făcut-o. Aș fi salvat lumea de viitori mici Minho.

— Nu uita că mi-ești dator.

— Bun.

Le era dator tuturor.

Brenda, Jorge și Hans intrară în cameră, toți foarte serioși, așa că lui Thomas îi pieri zâmbetul de pe buze.

— Nu-mi spuneți că Gally a trecut pe-aici pentru o altă discuție de lămurire, zise Thomas, încercând să fie vesel. Arătați de-a dreptul deprimați.

— Iar tu cum de te-ai înveselit așa dintr-odată, *muchacho*? Acum câteva ore încercai să ne înjunghii pe toți.

Thomas vru să-și ceară scuze, să le explice, dar Hans îi făcu semn să tacă. Se aplecă peste pat și-i lumină ochii cu o lanternă micuță.

— Se pare că-ți revii destul de bine. Durerea ar trebui să dispară cât de curând. Operația ta a fost puțin mai dură din cauza programului împotriva dezimplantării.

Thomas se întoarse spre Brenda.

— E dezactivat?

— A reușit, spuse și ea. Dacă ne luăm după faptul că nu mai încerci să ne înjunghii, înseamnă că e dezactivat. Și…

— Și ce?

— Ei bine, ar trebui să nu mai poți vorbi și să nu-i mai auzi pe Teresa sau pe Aris.

Cu o zi înainte, lucrul acesta l-ar fi întristat poate puțin, dar acum Thomas nu simțea decât ușurare.

— Perfect, din partea mea. Avem necazuri?

Brenda clătină din cap.

— Nu, dar ei nu pot risca: Hans și soția lui trebuie să plece. Hans voia să-ți spună ceva mai întâi.

Acesta se trăsese lângă perete, probabil ca să le acorde puțină intimitate. Acum păși înainte, cu privirea plecată.

— Aș vrea să vin cu voi și să vă ajut, dar am o soție și n-o pot abandona. Ea e prioritatea mea acum. Voiam să vă urez succes. Sper să reușiți să faceți ceea ce eu nu am avut curaj să încerc.

Thomas încuviință. Schimbarea de atitudine a bărbatului era evidentă; poate că incidentul prin care trecuseră îi amintise de ce erau capabili cei de la RĂU.

— Mulțumesc. Și, dacă reușim să-i oprim pe cei de la RĂU, ne-ntoarcem după tine.

— Asta rămâne de văzut, murmură Hans. Multe lucruri rămân de văzut.

Se întoarse și se retrase din nou spre perete. Thomas fu sigur că îl bântuiau amintiri sumbre.

— Și-acum ce facem? întrebă Brenda.

Thomas știa că n-aveau timp de pierdut. Și știa ce trebuiau să facă.

— Ne găsim prietenii și îi convingem să vină cu noi. După care ne întoarcem la Gally. Până acum, în viață, n-am făcut decât să

pun la cale un experiment care a dat greș și care n-a reușit decât să chinuiască niște copii. A venit timpul să adaug și altceva pe listă. Vom opri operațiunea înainte ca RĂU s-o ia de la capăt și să-i silească și pe alți Imuni să treacă prin același calvar.

Jorge, care nu mai vorbise de ceva vreme, spuse:

— „Noi”? Ce vrei să spui, *hermano*?

Thomas îl privi hotărât.

— Trebuie să-i ajutăm pe cei din Brațul Drept.

Nimeni nu spuse nimic.

— Bine, zise Minho în cele din urmă. Dar mai întâi mergem să mâncăm ceva.

CAPITOLUL 29

Se duseră la o cafenea din zonă, pe care le-o recomandaseră Hans și soția lui.

Thomas nu mai fusese niciodată într-un astfel de loc. Sau cel puțin nu-și amintea să fi fost. Clienții stăteau la coadă la tejghea, își comandau cafea și ceva de ronțăit, după care se îndreptau spre o masă sau ieșeau din cafenea. Văzu o bătrânică agitată, care își tot ridica masca chirurgicală de pe față ca să soarbă din băutura fierbinte. Un paznic în cămașă roșie stătea la ușă, testând oamenii aleatoriu, regulat la câteva minute, cu dispozitivul lui portabil; gura și nasul îi erau acoperite de un aparat metalic ciudat.

Thomas, Minho și Brenda se așezară la o masă în colțul îndepărtat al localului, iar Jorge se duse după mâncare și băutură. Thomas se tot uita la un bărbat de treizeci și cinci-patruzeci de ani așezat pe o bancă din apropiere, în fața unei ferestre mari care dădea spre stradă. Nu se atinsese de cafeaua lui de când ajunseseră ei acolo, iar din ceașcă nu se mai ridicau aburi. Omul stătea doar aplecat în față, cu coatele pe genunchi, cu mâinile lejer împreunate, țintind cu privirea un punct fix din partea cealaltă a localului.

Expresia avea ceva tulburător. Era goală. Ochii aproape că-i pluteau în orbite, dar se putea detecta în ei o urmă de plăcere. Thomas i-l arătă Brendei, iar aceasta îi șopti că individul probabil lua Extaz. Ar fi ajuns la închisoare dacă era prins. Lui Thomas i se făcu pielea ca de găină. Spera ca bărbatul să plece de-acolo curând.

Jorge se întoarse cu sendvișuri și cești cu cafea aburindă, după care mâncară și băură în tăcere. Thomas știa că își dădeau cu toții seama cât de urgentă era situația în care se aflau, dar se bucura că se putea odihni și reface puțin.

Terminară de mâncat și se pregătiră de plecare, dar Brenda rămase pe scaun.

— Vă deranjează dacă așteptați puțin afară? întrebă ea.

Era evident că se referise la Jorge și Minho.

— Poftim? îi răspunse Minho, pe un ton exasperat. Alte secrete?

— *Nu.* Promit că nu e nimic de genul ăsta. Vreau doar să-i spun ceva lui Thomas.

Thomas era surprins, dar curios. Se așeză din nou pe scaun.

— Du-te și gata! îi spuse el lui Minho. Știi că oricum îți spun totul. Și știe și ea.

Prietenul lui mormăi, dar plecă în cele din urmă cu Jorge. Ieșiră din cafenea și se puseră pe așteptat în picioare pe trotuar, lângă cea mai apropiată fereastră. Minho îi zâmbi prostește lui Thomas și-i făcu sarcastic cu mâna, dându-i de înțeles într-un mod destul de evident că nu era prea fericit. Thomas îi făcu la rândul lui cu mâna, după care își concentră atenția asupra Brendei.

— Așadar? Care-i treaba? întrebă el.

— Știu că trebuie să ne grăbim, așa c-o să termin repede. N-am avut timp să fim singuri și voiam doar să-ți spun că tot ceea ce s-a întâmplat în Ținutul Pârjolit n-a fost o prefăcătorie. Da, eram acolo cu o misiune, să dau o mână de ajutor la desfășurarea lucrurilor, dar *chiar* m-am apropiat de tine și *chiar* m-am schimbat. Și cred că sunt câteva lucruri pe care merită să le știi. Despre mine, despre doamna cancelar Paige, despre…

Thomas o întrerupse:

— Oprește-te, te rog!

Ea se trase înapoi, surprinsă.

— Cum? De ce?

— Nu *vreau* să știu nimic. Nici măcar un singur lucru. Îmi pasă doar de ceea ce vom face de-acum înainte, nu de lucruri care s-au întâmplat în trecutul meu sau al tău, sau al celor de la RĂU. Nimic. Și trebuie să plecăm.

— Dar…

— Nu, Brenda! Vorbesc serios. Suntem aici cu un scop și trebuie să ne concentrăm asupra lui. Gata cu vorba!

Brenda se uită la el și nu spuse nimic, după care își privi mâinile pe care le ținea pe masă.

— Atunci o să-ți mai spun doar atât: știu că faci ceea ce trebuie, că ai ales drumul cel bun. Și-o să te ajut în continuare cât pot.

Thomas spera că nu-i rănise sentimentele, dar chiar vorbise serios. Era timpul să lase totul în urmă, chiar dacă era evident

că fata ținea morțiș să-i spună ceva. Se gândi ce să-i răspundă și privirea îi rătăci din nou spre bărbatul ciudat de pe bancă. Acesta scosese ceva din buzunar, pe care îl apăsa acum în îndoitura cotului drept. Închise ochii câteva clipe, iar când îi deschise din nou păru ușor amețit. Își lăsă încet capul pe spate, până se sprijini de geam.

Bărbatul în cămașă roșie cu dispozitivul de testare intră în cafenea, iar Thomas se aplecă să-l vadă mai bine. Omul se apropie de banca pe care individul drogat se odihnea în pace. O femeie scundă veni lângă el și-i șopti ceva la ureche, neliniștită.

— Thomas? întrebă Brenda.

Acesta își duse un deget la buze, după care făcu un semn din cap spre cei doi. Brenda se răsuci să vadă despre ce e vorba.

Bărbatul în cămașă roșie îl lovi pe tipul de pe bancă peste picior, iar acesta tresări și se uită la el. Cei doi începură să vorbească, dar Thomas nu îi putea auzi din cauza zgomotului și a zarvei din cafeneaua aglomerată. Bărbatul de pe bancă păru dintr-odată speriat.

Brenda se întoarse spre Thomas.

— Trebuie să plecăm de-aici. Acum!

— De ce?

Atmosfera din cafenea părea mai tensionată. Thomas voia totuși să vadă ce avea să se mai întâmple.

Brenda era deja în picioare.

— Haide odată!

Se răsuci și-o luă rapid spre ieșire, iar Thomas se hotărî în cele din urmă să meargă după ea. Tocmai se ridicase de pe scaun, când bărbatul în cămașă roșie scoase un pistol și-l îndreptă spre individul de pe bancă, apoi se aplecă să-l testeze. Dar cel care stătuse până atunci așezat îi dădu peste armă și se năpusti asupra lui. Thomas se holbă la ei, uluit, și la pistolul care alunecă și dispăru sub tejghea. Cei doi se izbiră de o masă, apoi căzură pe podea.

Bărbatul în cămașă roșie începu să țipe; vocea lui părea aproape robotică prin masca metalică de protecție ce-i acoperea gura și nasul.

— E infectat! Evacuați clădirea!

În cafenea se dezlănțui iadul: oamenii țipau îngroziți și alergau spre singura ieșire existentă.

CAPITOLUL 30

Thomas își dori să nu fi șovăit. Ar fi trebuit să fugă când avusese ocazia. O mulțime de oameni se împingeau acum în față, blocând ieșirea. Brenda n-avea cum să intre în cafenea. Thomas rămăsese blocat la masă, privindu-i uluit pe cei doi care se luptau pe podea, pocnindu-se și înșfăcându-se, încercând fiecare să câștige teren.

Își dădu seama că, deși existau șanse să fie rănit de mulțimea de oameni care se îmbulzeau să iasă din local, n-avea de ce să-și facă griji. Era imun. Clienții din cafenea își pierduseră parcă mințile când aflaseră că erau expuși virusului. Lucru perfect de înțeles, din moment ce existau șanse mari ca măcar unul dintre ei să se fi molipsit. Dar, atât timp cât se putea feri din calea lor, Thomas era probabil în siguranță acolo unde se afla.

Cineva bătu în geam, și Thomas o văzu pe Brenda stând lângă Minho și Jorge, pe trotuar. Fata îi făcea semne disperate să iasă. Dar Thomas voia să vadă ce-avea să se mai întâmple.

Bărbatul în cămașă roșie reușise în cele din urmă să-l țintuiască pe celălalt la pământ.

— S-a terminat! Sunt pe drum! strigă el cu aceeași voce metalică înfiorătoare.

Clientul infectat nu se mai zbătu și începu să plângă în hohote. Abia atunci Thomas își dădu seama că toată lumea ieșise și că în cafenea mai erau doar el și cei doi bărbați. O tăcere stranie se lăsă peste local.

Omul cu testerul se uită la el:

— Ce mai cauți aici, puștiule? Vrei să mori? Nu-l lăsă însă să-i răspundă. Dacă tot ești aici, fă-te și tu util! Găsește-mi pistolul!

Apoi își concentră din nou atenția asupra individului pe care-l imobilizase.

Lui Thomas i se părea totul un vis. Văzuse multă violență, dar, cumva, ceea ce vedea acum era diferit. Se duse să caute pistolul sub tejghea.

— Sunt… sunt imun, se bâlbâi el.

Se puse în genunchi și se întinse până apucă pistolul rece. Îl scoase de sub tejghea, apoi se îndreptă spre proprietarul lui.

Omul nu-i mulțumi. Luă pistolul și sări în picioare, îndreptându-l spre fața individului infectat.

— E de rău, frate, e teroare! Văd chestia asta tot mai des: îmi dau seama imediat când cineva ia Extaz.

— Deci chiar *era* Extaz, murmură Thomas.

— Știai? întrebă bărbatul în cămașă roșie.

— Păi, mi s-a părut că se purta cam ciudat încă de când am venit.

— Și n-ai zis nimic? Pielea din jurul măștii paznicului se făcu aproape de aceeași culoare ca și bluza. Te-ai prostit la cap?

Thomas fu surprins de accesul de mânie al bărbatului.

— Îmi… îmi pare rău. Nu prea mi-am dat seama ce se întâmplă.

Bărbatul infectat se făcuse covrig pe podea și plângea în hohote. În cele din urmă, celălalt se depărtă și îl privi sever pe Thomas.

— N-ai *știut*? Ce mă-sa… De unde ești?

Acum Thomas *chiar* că își dori s-o fi luat la sănătoasa.

— Sunt… numele meu e Thomas. Sunt un nimeni. Eu doar… încercă să spună ceva, să îi explice. Nu sunt de pe-aici. Îmi pare rău.

Bărbatul în cămașă roșie îndreptă pistolul spre el.

— Stai jos! Stai jos acolo!

Îi făcu semn cu pistolul spre un scaun din apropiere.

— Așteaptă! Jur că sunt imun! Inima lui Thomas bătea nebunește. De-aia…

— Așază-te odată! Acum!

Lui Thomas i se tăiară genunchii și se trânti în scaun. Se uită la ușă și se mai liniști puțin când îi văzu pe Minho, Brenda și Jorge afară. Nu voia însă să-i implice și pe prietenii lui. Nu putea risca să fie răniți. Le făcu semn rapid din cap să nu se bage.

Bărbatul în cămașă roșie nu le dădu nicio atenție celor din pragul ușii, concentrându-se doar asupra lui Thomas.

— Dacă ești așa de convins că ești Imunist, n-o să te deranjeze dacă te testez, nu-i așa? Ca să mă conving.

— În regulă. De fapt, Thomas se simțea acum puțin mai ușurat: poate că bărbatul avea să-i dea drumul după ce se lămurea că spune adevărul. Hai, dă-i drumul! Testează-mă!

Celălalt își băgă pistolul în teacă și se apropie de el. Scoase dispozitivul, se aplecă înainte și i-l puse lui Thomas pe față.

— Uită-te în el, cu ochii deschiși! îi spuse. Durează câteva secunde.

Thomas făcu întocmai, vrând să termine cât mai repede. Văzu aceleași străfulgerări colorate ca atunci când intrase în oraș, simți același puf de aer și aceeași înțepătură în gât.

Bărbatul în cămașă roșie retrase dispozitivul și se uită la rezultate.

— Ca să vezi! Chiar ești Imunist, la urma urmei. Poate vrei să-mi explici și mie cum ai ajuns în Denver și cum se face că nu știi nimic despre Extaz sau despre cum se depistează un utilizator?

— Lucrez pentru RĂU, spuse Thomas fără să se gândească prea bine la asta.

Nu voia decât să plece de-acolo.

— Te cred exact atât cât îl cred pe tipul ăsta care îmi tot îndrugă că drogurile lui n-au nimic de-a face cu Arșița. Stai cuminte acolo sau încep să trag!

Thomas înghiți în sec. Nu era atât speriat, cât supărat pe el însuși că reușise să intre într-o încurcătură atât de ridicolă.

— În regulă, spuse el.

Dar bărbatul în cămașă roșie se întorsese deja cu spatele la el. Ajutoarele lui sosiseră: patru oameni acoperiți din cap până în picioare cu un costum din plastic verde gros, care le lăsa libere doar fețele. Purtau ochelari de protecție mari și o mască exact la fel cu cea pe care o avea omul cu testerul. O mulțime de imagini i se derulară în minte lui Thomas, dar una anume ieși în evidență: episodul în care fusese luat din Ținutul Pârjolit, după ce rana provocată de glonț se infectase. Toată lumea de pe Bergul acela purtase același tip de echipament.

— Ce mama mă-sii? spuse unul dintre ei, tot cu o voce mecanizată. Ai prins doi?

— Nu chiar, îi răspunse bărbatul în cămașă roșie. Ne-am ales cu un Imunist, care s-a gândit să rămână la spectacol.

— Un Imunist?

Celuilalt parcă nu-i venea să creadă.

— Un Imunist, da. A stat locului când toată lumea a luat-o la sănătoasa din cafenea. Zice că voia să vadă ce se întâmplă. Ba, mai rău, zice că bănuia că viitorul Defect de-aici lua Extaz, dar n-a catadicsit să spună nimănui, ci a continuat să-și bea liniștit cafeaua, de parcă totul mergea strună pe lumea asta.

Toți se întoarseră spre Thomas, dar acesta nu spuse nimic. Pur și simplu ridică din umeri.

Omul cu testerul se dădu la o parte, iar cei patru lucrători în echipament de protecție îl înconjurară pe individul infectat, care continua să plângă în hohote, ghemuit pe-o parte, pe podea. Unul dintre nou-veniți ținea în mâini un obiect din plastic gros, albastru, cu o duză ciudată la capăt, pe care individul o îndreptă spre bărbatul de pe podea ca pe o armă. Părea de rău augur, iar Thomas încercă în zadar să-și amintească ce-ar fi putut să fie.

— Vă rog să vă întindeți picioarele, domnule, spuse coordonatorul grupului. Nu vă mișcați și încercați să vă relaxați!

— N-am știut! scânci bărbatul. De unde era să știu?

— Ba ai știut! îi strigă bărbatul în cămașă roșie. Nimeni nu ia Extaz doar ca să se simtă bine.

— Mie îmi place cum mă face să mă simt.

Auzindu-i tonul implorator, Thomas simți că i se face milă de el.

— Sunt o grămadă de droguri mai ieftine ca ăsta. Nu mai minți atâta și taci din gură! Bărbatul în cămașă roșie făcu un semn cu mâna. De fapt, ce contează? Luați-l de-aici, e un tăntălău!

Thomas îl privi pe bolnav ghemuindu-se și mai tare, ținându-și picioarele la piept cu ambele brațe.

— Nu-i corect! N-am știut! Izgoniți-mă din oraș! Jur că n-o să mă-ntorc! Jur! Jur!

Izbucni din nou în hohote de plâns agonizante.

— Stai tu liniștit, că sigur te izgonesc! spuse bărbatul în cămașă roșie și, din cine știe ce motiv, îi aruncă o privire lui Thomas. Acestuia i se păru că omul zâmbește în spatele măștii: ochii îi străluciră cu un fel de încântare. Tu continuă să te uiți, Imunistule! O să-ți placă asta.

Brusc, Thomas simți că îl urăște. Își mută privirea de la el spre cei patru oameni în costume de protecție, care se ghemuiau acum lângă sărmanul individ culcat pe podea.

— Întinde-ți picioarele! îi repetă unul dintre ei. Altfel, o să te doară rău. Întinde-le! Acum!

— Nu pot! Vă rog, lăsați-mă pur și simplu să plec!

Cel care îl testase se apropie de el cu pași apăsați, împingându-l pe unul dintre lucrători din calea lui, apoi se aplecă și îi puse pistolul la cap celui bolnav.

— Întinde-ți picioarele sau îți trag un glonț în cap și le ușurez tuturor treaba! Haide!

Pe Thomas îl uimea lipsa de compasiune a paznicului.

Smiorcăindu-se, cu ochii plini de groază, cel infectat își întinse încet picioarele, tremurând din tot corpul. Omul în cămașă roșie se dădu la o parte și-și vârî pistolul înapoi în teacă.

Persoana care ținea obiectul acela straniu albastru trecu imediat în spatele celui întins pe podea și i-l așeză pe cap, apăsându-i-l în păr.

— Încearcă să nu te miști! spuse o femeie. Lui Thomas, vocea ei filtrată prin mască i se păru și mai înfiorătoare decât a bărbaților. Altfel riști să-ți pierzi vreo bucățică din corp.

Thomas abia dacă avu timp să se întrebe ce putea să însemne asta, că femeia apăsă pe un buton, și o substanță gelatinoasă se scurse din aparat. Era albastră și vâscoasă, dar se mișca rapid. Acoperi capul bolnavului, apoi urechile și fața. Omul țipă, dar sunetul se înecă atunci când gelul îi trecu peste gură. Substanța i se scurse pe gât și umeri, întărindu-se pe măsură ce înainta, formând un fel de înveliș transparent. În doar câteva secunde, jumătate din corpul bărbatului infectat era deja rigid, învelit într-o folie densă din materialul acela, care i se scursese prin fiecare crăpătură a pielii și în fiecare cută a hainelor.

Thomas observă că bărbatul în cămașă roșie îl privea și făcu și el la fel.

— Ce-i? întrebă Thomas.

— E un spectacol pe cinste, nu-i așa? răspunse celălalt. Bucură-te cât mai poți! Când se termină, vii cu mine.

CAPITOLUL 31

Thomas se înfioră. Privirea bărbatului în cămașă roșie avea ceva sadic, așa că își mută privirea de la el și își concentră din nou atenția asupra bolnavului, chiar în timp ce gelul albastru ajunse la picioarele acestuia și se solidifică în jurul lor. Individul stătea acum complet nemișcat, învelit în căptușeala dură, ca de plastic. Femeia care ținuse arma cu gel se ridică, iar Thomas văzu că aceasta era acum doar un sac gol. Ea îl împături și-l vârî într-un buzunar al costumului ei verde.

— Să-l luăm de-aici! spuse ea.

În timp ce lucrătorii se aplecară să-l ridice pe bărbatul infectat, Thomas își întoarse privirea spre omul cu testerul, care stătea și se uita la ceilalți. Cum adică avea să meargă cu el? Unde? De ce? Dacă individul n-ar fi fost înarmat, Thomas ar fi luat-o la sănătoasa.

Când ceilalți ajunseseră deja la ușă, Thomas îl văzu din nou pe Minho. Era pe punctul de-a intra în cafenea, dar bărbatul în cămașă roșie își scoase arma.

— Stop! strigă bărbatul. Afară!

— Dar suntem cu el. Minho arătă spre Thomas. Și trebuie să plecăm.

— Nu pleacă nicăieri. Omul se opri, de parcă tocmai își dăduse seama de ceva. Îl privi pe Thomas, apoi din nou pe Minho. Stai așa. Și voi sunteți Imuniști?

Thomas intră în panică, dar Minho se mișcă rapid. Nu pregetă deloc, ci își luă picioarele la spinare.

— Stai! strigă bărbatul în cămașă roșie, fugind spre ușă.

Thomas se împletici spre fereastră. Îi văzu pe Minho, Brenda și Jorge traversând strada și dispărând după un colț. Urmăritorul se opri în fața cafenelei, renunță să mai alerge după ceilalți și se întoarse în local. Ținea arma îndreptată spre Thomas.

— Ar trebui să te împușc în gât și să te las să sângerezi până mori pentru ce-a făcut amicul tău. Mulțumește-i lui Dumnezeu că Imuniștii sunt atât de valoroși, altfel aș fi făcut-o doar ca să mă simt mai bine. Am avut o zi mizerabilă.

Lui Thomas nu-i venea să creadă că, după tot ce fusese silit să îndure, era prins într-o conversație atât de stupidă. Nu era speriat, ci doar frustrat.

— Hm, nu pot să zic c-a fost o zi prea grozavă nici pentru mine, bombăni el.

— O să iau bani grei pe tine. La asta se rezumă totul. Și, ca să știi și tu, nu-mi placi deloc. Mi-am dat seama numai uitându-mă la tine.

Thomas zâmbi.

— Da? Ei bine, să știi că sentimentul e reciproc.

— Ce amuzant ești! Mă prăpădesc de râs, nu alta! Să vedem cum o să te simți până la apusul soarelui. Mișcă! Omul făcu semn cu arma înspre ușă. Și crede-mă că nu stau bine cu răbdarea! Dacă încerci ceva, îți trag un glonț în ceafă și le spun polițiștilor că te-ai purtat exact ca un infectat și-ai luat-o la fugă. Nu sunt deloc toleranți. Nici măcar n-o să-mi pună întrebări. N-or să fie surprinși câtuși de puțin.

Thomas rămase o clipă locului, gândindu-se ce opțiuni avea. Situația i se părea de-a dreptul ironică. Evadase din RĂU ca să sfârșească prin a fi amenințat cu arma de un lucrător obișnuit.

— Nu mă face să ți-o spun de două ori! îl avertiză bărbatul în cămașă roșie.

— Unde mergem?

— O să afli într-un final. Iar eu o să fiu un tip bogat. Mișcă!

Thomas fusese împușcat deja de două ori și știa cât de tare doare. Se părea că singura lui opțiune, dacă nu voia să mai treacă o dată prin asta, era să plece cu individul acesta. Se încruntă la el, apoi se îndreptă spre ușă. Când ajunse la ea, se opri.

— În ce parte o iau? întrebă.

— La stânga. O să mergem frumușel vreo trei străzi, după care facem din nou stânga. Acolo ne așteaptă o mașină. Trebuie să-ți amintesc ce-o să se întâmple dacă încerci ceva?

— O să împuști un pici neînarmat în ceafă. Am priceput, chiar foarte bine.

— Frate, cât vă urăsc, Imuniștilor! Mișcă!

Îi apăsă vârful pistolului pe coloana vertebrală, iar Thomas o luă din loc.

•

Ajunseră la capătul celei de-a treia străzi și cotiră la stânga fără să-și vorbească. Aerul era sufocant, iar Thomas transpirase din cap până-n picioare. Ridică mâna să-și șteargă fruntea, iar însoțitorul lui îl pocni în cap cu patul pistolului.

— Nu face chestii de-astea! îi spuse el. S-ar putea să mă enervez și să-ți găuresc creierii.

Thomas se strădui din răsputeri să nu spună nimic.

Strada era părăsită și plină de gunoaie. Partea de jos a clădirilor era toată acoperită cu afișe. Unele conțineau avertismente în legătură cu Arșița, altele imagini ale doamnei cancelar Paige. Toate erau vopsite cu mai multe straturi de graffiti. Ajunseră la o intersecție și se opriră ca să treacă niște mașini, așa că Thomas își concentră atenția asupra unui afiș de lângă el. Mai mult ca sigur era nou, se gândi el, ținând cont că nu fusese încă acoperit de graffiti. Citi avertismentul.

Anunț public

!!!*Nu lăsați Arșița să se răspândească*!!!

Ajutați-ne să nu lăsăm Arșița să se răspândească. Aflați care sunt simptomele înainte să-i infectați pe vecinii voștri și pe cei dragi vouă.

Arșița este virusul Arșițavirus (*VC321 xb47*), *o boală infecțioasă creată de om, foarte contagioasă, eliberată accidental în timpul catastrofei provocate de exploziile solare. Arșița provoacă o boală cerebrală degenerativă, care duce la mișcări necontrolate, tulburări emoționale și deteriorare mintală. Toate acestea au generat pandemia de Arșiță.*

Oamenii de știință efectuează studii clinice aflate în stadiu final, dar momentan nu există un tratament standard pentru Arșiță. În general, virusul este fatal și se poate răspândi prin aer.

Acum este momentul să fim uniți, ca să prevenim răspândirea acestei pandemii. Învățând cum puteți recunoaște dacă dvs. sau alții din jurul dvs. sunteți Amenințări Virale Contagioase (*AVC*), *veți face primul pas în lupta împotriva Arșiței.**

**Orice subiecți suspecți trebuie raportați numaidecât autorităților.*

Afișul mai menționa ceva despre o perioadă de incubație de cinci până la șapte zile și despre simptomele Arșiței: lucruri precum irascibilitatea și problemele de echilibru erau semnale de avertizare timpurii, urmate ulterior de demență, paranoia și agresiune severă. Thomas le trăise pe toate pe propria piele, deoarece avusese de-a face de mai multe ori cu Defecți.

Bărbatul în cămașă roșie îl îmbrânci. Mergând, Thomas nu se mai putu gândi decât la mesajul groaznic de pe afiș. Partea aceea care spunea că Arșița fusese creată de om îl bântuia și, în același timp, îi declanșă o amintire vagă. Chiar dacă afișul nu o spunea pe șleau, era convins că mai exista ceva nemărturisit acolo și, pentru prima oară de ceva vreme, își dori să-și poată aminti măcar pentru o clipă trecutul.

— Pe-aici!

Se trezi din visare când auzi vocea însoțitorului său. O mașină albă mică aștepta la capătul străzii, la câțiva metri distanță. Thomas încercă din răsputeri să se gândească la o modalitate de-a ieși din situația în care se afla. Dacă se urca în vehicul, era foarte posibil să nu mai aibă nicio șansă. Dar oare merita să riște să fie împușcat?

— O să te urci frumușel pe bancheta din spate, îi spuse omul cu arma. Am niște cătușe acolo pe care o să ți le pui singur. Crezi că poți să faci ce ți se spune fără să încerci prostii?

Thomas nu-i răspunse. Spera cu disperare că Minho și ceilalți erau prin apropiere, ticluind un plan. Avea nevoie de cineva sau ceva care să distragă atenția bărbatului.

Ajunseră la mașină, și însoțitorul lui înarmat scoase o cartelă și o lipi de geamul din față în partea dreaptă. Încuietorile mașinii pocniră, și omul deschise ușa din spate, cu arma îndreptată în tot acest timp spre Thomas.

— Urcă! Încet!

Thomas se codi, uitându-se în jur, sperând să vadă pe cineva sau ceva. Zona era pustie, dar cu coada ochiului surprinse mișcare.

O mașinărie zburătoare, cam de mărimea unui automobil. Se întoarse și o văzu virând pe strada lor, îndreptându-se spre ei. Zumzăitul motoarelor se auzea tot mai tare, pe măsură ce se apropia.

— Ți-am zis să urci în mașină! îi repetă bărbatul în cămașă roșie. Cătușele sunt în consola din mijloc.

— Se apropie o mașinărie de poliție, spuse Thomas.

— Și ce dacă? Patrulează doar și văd asemenea chestii tot timpul. Cei care o conduc sunt de partea mea, nu a ta. Ghinionul tău, amice!

Thomas oftă. Măcar încercase. Unde erau oare prietenii lui?

Se mai uită o dată în jur, după care păși spre ușa deschisă a mașinii și intră. Își ridică privirea spre bărbatul în cămașă roșie, și chiar în clipa aceea văzduhul răsună de vâjâitul gloanțelor. Omul se împletici în spate, zvârcolindu-se și zvâcnind. Gloanțele îi sfâșiară pieptul; scântei zburară în toate părțile, ricoșând din masca lui de metal. Scăpă pistolul din mână, și masca îi căzu când se lovi de zid. Thomas îl privi îngrozit cum se prăbușește pe-o parte.

Apoi zgomotul se opri. Thomas înlemni, întrebându-se dacă el avea să urmeze. Auzi bâzâitul mașinăriei chiar lângă ușa deschisă și își dădu seama că de acolo pornise atacul. Mașinăriile erau conduse de un pilot automat, dar înarmate la greu. De pe acoperișul vehiculului auzi o voce cunoscută:

— Ieși din mașină, Thomas!

Se înfioră. Ar fi putut recunoaște vocea asta oricând și oriunde.

Era Janson. Șobolanul.

CAPITOLUL 32

Thomas era uluit. Șovăi la început, după care coborî rapid din automobil. Mașinăria de poliție plana la doar câțiva metri de el. Se deschise un panou lateral, și el văzu un ecran de pe care îl privea Janson.

Thomas fu ușurat. *Era* într-adevăr Șobolanul, dar nu se afla efectiv în mașinăria de poliție, ci era doar o imagine proiectată. Thomas presupuse că și celălalt îl putea vedea pe el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, încă uimit, încercând să nu se uite la bărbatul întins pe stradă. Cum m-ai găsit?

Janson părea mai feroce ca oricând.

— Crede-mă că a fost nevoie de mult efort și noroc. Apropo, cu plăcere. Tocmai te-am salvat de vânătorul de recompense.

Thomas râse.

— Oricum lucrează pentru voi. Ce vrei?

— Thomas, o să fiu sincer cu tine. Singurul motiv pentru care nu am venit chiar noi la Denver să te luăm de-acolo e faptul că rata de infecție în oraș e astronomică. Ăsta a fost cel mai sigur mod de-a te contacta. Te sfătuiesc să vii la bază să finalizezi testele.

Thomas vru să țipe la el. De ce s-ar fi întors la RĂU? Își aminti însă clar cum fusese atacat bărbatul în cămașă roșie, îi văzu cadavrul la doar câțiva metri de el. Trebuia să-și joace bine cărțile.

— De ce m-aș întoarce?

Janson nu schiță nicio emoție.

— Am folosit datele de care dispunem pentru a selecta un Candidat Final. Și acela ești tu. Avem nevoie de tine, Thomas. Totul stă în mâinile tale.

„Nici gând!” își spuse Thomas. Dar nu avea să scape de Șobolan dacă-i spunea și lui același lucru. Așa că își înălță capul prefăcându-se că reflectează:

— Mă mai gândesc.

— Sunt convins că te vei mai gândi. Șobolanul făcu o pauză. Mă simt obligat să-ți spun ceva. În mare parte, deoarece

consider că îți va influența decizia. Că te va ajuta să înțelegi că trebuie să faci ceea ce-ți cerem.

Thomas se sprijini de capota rotunjită a mașinii: tot chinul prin care trecuse îl epuizase emoțional și fizic.

— Ce anume?

Șobolanul se schimonosi la față, reușind să semene și mai mult cu o rozătoare, de parcă s-ar fi bucurat să-i dea veștile proaste.

— Are de-a face cu prietenul tău, Newt. Mă tem că are necazuri.

— Ce fel de necazuri? întrebă Thomas, simțind un nod în stomac.

— Știi că are Arșița și-ai văzut deja câteva din efectele bolii.

Thomas încuviință, amintindu-și brusc de bilețelul din buzunarul lui.

— Așa e.

— Ei bine, se pare că cedează foarte rapid. Mânia și lipsa de concentrare pe care le-ai văzut înainte să plecați înseamnă că va începe să-și piardă mințile cât de curând.

Lui Thomas i se frânse inima. Acceptase deja ideea că Newt nu era imun, dar crezuse că va dura săptămâni întregi, poate chiar luni, până când starea lui să se agraveze. Totuși, ceea ce îi spunea Janson era logic: tot stresul prin care trecuse Newt părea să-i grăbească declinul. Și ei îl lăsaseră singur cuc în afara orașului.

— Ai putea să-l salvezi, spuse Janson încet.

— Îți place toată treaba asta? întrebă Thomas. Pentru că uneori mi se pare că-ți place foarte mult.

Janson clătină din cap.

— Îmi fac doar treaba, Thomas. Îmi doresc tratamentul ăsta mai mult ca oricine altcineva. Doar tu ți l-ai dorit mai mult, poate, înainte să-ți ștergem amintirile.

— Te rog să pleci! spuse Thomas.

— Sper că vei veni, îi răspunse Janson. Ai ocazia să faci lucruri mărețe. Îmi pare rău că noi doi nu ne-am înțeles. Dar, Thomas, trebuie să te grăbești! Nu mai avem timp.

— O să mă gândesc, se chinui Thomas din nou să spună.

I se făcea greață când se gândea că încerca să-l liniștească pe Șobolan, dar era singura modalitate de-a trage de timp care îi venea în minte. Altminteri, avea șanse mari să ajungă ca

bărbatul în cămașă roșie: împușcat de mașinăria de poliție care plana la câțiva metri de el.

Janson zâmbi.

— Nu-ți pot cere mai mult de-atât. Sper să ne vedem la bază.

Ecranul se stinse și panoul se închise; apoi, mașinăria de poliție se ridică și se îndepărtă, zumzăind tot mai încet. Thomas o urmări din ochi până dispăru după colț. Apoi privirea îi căzu din nou asupra bărbatului mort. Se răsuci rapid: chiar nu voia să se uite la el.

— Uite-l!

Întoarse capul și-l văzu pe Minho venind în fugă spre el, pe trotuar. Brenda și Jorge erau chiar în spatele lui. Thomas se bucură să-i vadă.

Minho se opri brusc când îl văzu pe bărbatul în cămașă roșie întins pe jos.

— Fir-ar…! Ce-a pățit? Apoi se uită la Thomas. Și tu? Ești bine? Tu ai făcut asta?

În mod absurd, lui Thomas îi veni să râdă.

— Da, am scos mitraliera și l-am făcut bucățele.

Expresia lui Minho denota faptul că nu-i aprecia deloc sarcasmul, dar Brenda vorbi înainte ca băiatul să apuce să-i răspundă.

— Cine l-a ucis?

Thomas arătă spre cer.

— O mașinărie de-aia de poliție. A zburat până aici, l-a împușcat pe tip, după care a apărut Șobolanul pe un ecran. A încercat să mă convingă să mă întorc la baza RĂU.

— Frate, spuse Minho, doar nu te…

— Ai și tu puțină încredere în mine! se rățoi Thomas. Nu m-aș întoarce acolo nici în ruptul capului, dar s-ar putea să ne ajute faptul că au atât de multă nevoie de mine. Ar trebui însă să ne facem griji pentru Newt. Janson zice că Newt cedează mult mai repede ca alții în fața Arșiței. Trebuie să vedem cum se simte.

— A spus el asta?

— Da. Thomas se simți prost că se răstise la prietenul lui. Și îl cred. Ai văzut și tu cum se purta Newt.

Minho îl privi, îndurerat. Thomas își dădu seama că prietenul lui îl cunoscuse pe Newt cu doi ani înaintea lui. Adică avuseseră și mai mult timp ca să devină prieteni buni.

— Trebuie să vedem cum se simte, repetă Thomas. Să-l ajutăm cumva.

Minho încuviință scurt din cap, apoi își întoarse privirea. Thomas vru să scoată bilețelul din buzunar și să-l citească acolo, dar promisese că va aștepta până avea să știe sigur că era momentul potrivit.

— Se face târziu, spuse Brenda. Și n-avem voie să intrăm sau să ieșim din oraș noaptea. Și-așa le e destul de greu să țină lucrurile sub control în timpul zilei.

Thomas observă pentru prima dată că începea să se întunece; cerul căpătase o nuanță portocalie.

Jorge, care până atunci tăcuse, le zise:

— Asta-i chestia cea mai puțin gravă. Se întâmplă ceva ciudat, *muchachos.*

— Ce vrei să spui? întrebă Thomas.

— Oamenii par să fi dispărut în ultima jumătate de oră, și puținii pe care i-am mai văzut prin jur nu arătau prea bine.

— Toată lumea a luat-o la goană după scena aia de la cafenea, zise Brenda.

Jorge ridică din umeri.

— Știu eu ce să zic? Orașul ăsta-mi dă fiori, *hermana.* De parcă ar fi viu. De parcă se pregătește să dezlănțuie ceva groaznic.

Thomas se înfioră, așa că se concentră din nou asupra lui Newt.

— Am putea oare ieși rapid din oraș, dacă ne grăbim? Sau am putea ieși cu forța?

— Putem încerca, spuse Brenda. Dar să sperăm că găsim un taxi, pentru că suntem în capătul celălalt al orașului.

— Eu zic să ne mișcăm, spuse Thomas.

O luară din loc, dar expresia de pe fața lui Minho nu era deloc de bun augur. Thomas spera doar că nu era nici de rău augur.

CAPITOLUL 33

Merseră cam o oră și nu văzură nici măcar o mașină pe stradă, cu atât mai puțin un taxi. Dădură doar peste câțiva oameni risipiți și câteva mașinării de poliție care trecură zumzăind pe lângă ei. Regulat, la câteva minute, se auzeau în depărtare niște sunete care îi aminteau lui Thomas de Ținutul Pârjolit: cineva vorbea prea tare, țipa sau râdea. Pe măsură ce întunericul se lăsa, începu să fie tot mai speriat.

În cele din urmă, Brenda se opri și se întoarse spre ceilalți.

— Va trebui să așteptăm până mâine, le zise ea. Clar nu mai găsim niciun mijloc de transport în seara asta și suntem prea departe de intrare ca să mergem pe jos. În plus, trebuie să dormim, să fim odihniți mâine-dimineață.

Thomas nu voia să recunoască, dar Brenda avea dreptate.

— Trebuie să existe o cale de ieșire, replică Minho.

Jorge îl strânse de umăr.

— N-are sens, *hermano.* Aeroportul e la cel puțin șaisprezece kilometri distanță. Și, din câte îmi dau seama, o să fim jefuiți, împușcați sau snopiți în bătaie înainte să ajungem acolo. Brenda are dreptate: mai bine ne odihnim și mergem mâine la Newt.

Thomas își dădu seama că Minho ar fi vrut să îl contrazică pe Jorge, cum făcea de obicei, dar cedă fără să mai aducă argumente. Jorge avea dreptate. Se aflau într-un oraș imens, noaptea. Nu erau deloc în elementul lor.

— Suntem aproape de motel? întrebă Thomas.

Se gândi că Newt putea să mai reziste o noapte pe cont propriu.

Jorge arătă spre stânga.

— Câteva străzi mai încolo.

O apucară în direcția indicată.

•

La o stradă depărtare de hotel, Jorge se opri brusc, ridicând o mână în aer și ducând un deget la buze. Thomas înlemni și se alarmă brusc.

— Ce-i? șopti Minho.

Jorge se învârti încet în cerc, uitându-se în jur. Thomas făcu la fel, întrebându-se ce anume îl neliniștise atât de brusc. Întunericul se lăsase de tot și cele câteva lumini stradale erau foarte slabe. Thomas vedea doar umbre și își imagină lucruri groaznice ascunse în spatele fiecăreia.

— Ce-i? șopti Minho din nou.

— Mi se pare că tot aud ceva chiar în spatele nostru, îi răspunse Jorge. Șoapte. I se mai pare cuiva…

— Acolo! strigă Brenda, și vocea ei bubui ca tunetul în tăcerea care se lăsase în jur. Ați văzut?

Arătă spre stânga. Thomas se chinui să distingă ceva, dar nu văzu nimic. Din câte-și dădea seama, străzile erau goale.

— A ieșit cineva din spatele clădirii ăleia, pe urmă a sărit înapoi. Jur că l-am văzut!

— Hei! strigă Minho. Cine-i acolo?

— Ți-ai pierdut mințile? îi șopti Thomas. Să intrăm în motel!

— Liniștește-te, amice! Dacă voiau să ne împuște sau ceva de genul ăsta, nu crezi c-ar fi făcut-o până acum?

Thomas oftă exasperat. Avea o presimțire proastă.

— Ar fi trebuit să vă spun de prima dată când am auzit zgomotul, zise Jorge.

— Poate că nu-i nimic, îi răspunse Brenda. Iar dacă e, nu ne ajută cu nimic că stăm pur și simplu aici. Hai să plecăm!

— Hei! strigă Minho din nou, făcându-l pe Thomas să tresară. Hei, tu! Cine-i acolo?

Thomas îl pocni peste umăr.

— Pe bune acuma, frate! Vrei să încetezi odată?

Prietenul lui nu îl băgă în seamă.

— Arată-te!

Oricine-ar fi fost nu răspunse. Minho vru să treacă strada și să arunce o privire, dar Thomas îl apucă de braț.

— Nici vorbă! E cea mai proastă idee pe care am auzit-o vreodată. E întuneric, ar putea fi o capcană sau o grămadă de alte chestii nenorocite. Hai să dormim și ne uităm mai bine mâine!

Minho nu comentă prea mult.

— Bine. Dacă insiști să fii un papă-lapte… Dar în noaptea asta eu dorm într-unul dintre paturi.

Urcară apoi în camera lor. Dură o veșnicie până Thomas reuși în sfârșit să adoarmă, gândindu-se la sutele de lucruri și

persoane care i-ar fi putut urmări. Făcea ce făcea însă, și se întorcea mereu la Teresa și la ceilalți. Oare unde erau? Să fi fost Teresa pe stradă? Îi spiona? Sau să fi fost Gally și Brațul Drept?

Și nu-i plăcea deloc faptul că trebuiau să mai aștepte o noapte înainte să vadă cum se simte Newt. Dacă pățise deja ceva?

În cele din urmă, mintea îi încetini, întrebările se risipiră, și Thomas adormi.

CAPITOLUL 34

În dimineața următoare, Thomas fu surprins de cât de odihnit se simțea. Se părea că se zvârcolise toată noaptea, dar probabil că de la un moment dat dormise adânc și odihnitor. Făcu un duș fierbinte, lung, apoi își comandă micul dejun de la un automat și se simți gata să își înceapă ziua.

Plecară de la motel în jurul orei opt dimineața, întrebându-se ce-aveau să descopere în oraș pe drum spre Berg. Văzură câțiva oameni pe ici, pe colo, dar mult mai puțini ca în perioada aglomerată din ziua dinainte. Și Thomas nu mai auzi niciun zgomot ciudat, asemănător cu cele pe care le auziseră în noaptea dinainte, în timpul lungii plimbări prin oraș.

— Sunt convins că se întâmplă ceva, spuse Jorge în timp ce căutau un taxi. Ar trebui să fie mai multă lume prin oraș.

Thomas văzu câțiva pietoni în jur. Niciunul nu-l privi în ochi: toți își țineau capetele plecate și de cele mai multe ori își fixau cu o mână masca chirurgicală pe față, ca și cum s-ar fi temut că o rafală bruscă de vânt le-ar fi putut-o zbura. Și toți mergeau grăbiți, convulsiv chiar, aproape sărind într-o parte când o altă persoană se apropia prea mult de ei. Văzu o femeie citind un afiș despre Arșiță, identic cu cel pe care îl citise el cu o zi în urmă. Îi reveni în minte amintirea pe care nu reușea nicicum s-o pătrundă în totalitate, ceea ce avea să-l scoată din minți.

— Hai mai repede spre afurisitul ăla de aeroport! bombăni Minho. Locul ăsta-mi dă fiori.

— Cred c-ar trebui s-o luăm pe-acolo, spuse Brenda. Sunt convinsă c-o să găsim niște taxiuri pe lângă clădirile alea de birouri.

Traversară și o apucară pe o stradă mai îngustă care pe o parte părea goală, iar pe cealaltă era mărginită de o clădire în paragină.

Minho se aplecă spre Thomas și-i șopti:

— Frate, mi-e cam frică, drept să-ți spun. Mă tot gândesc ce-o să aflăm când ajungem la Newt.

Și Thomas era speriat, dar nu recunoscu.

— Nu-ți face griji! Sunt convins că deocamdată e bine.

— Așa-i. Și tu o să scoți tratamentul ăla pentru Arșiță din sân, cât ai zice pește.

— Mai știi? S-ar putea să miroasă nițel a transpirație. Minho nu păru deloc amuzat. Uite ce-i, continuă Thomas, nu putem face nimic până nu ajungem acolo și nu vedem în ce stare e.

Nu voise să pară atât de insensibil, dar lucrurile erau oricum destul de dificile, așa că nu avea rost să se gândească la ce era mai rău.

— Mulțumesc pentru încurajare!

Pe terenul părăsit din dreapta lor se vedeau ruinele unei clădiri vechi din cărămidă, năpădită în întregime de buruieni. În mijloc se afla o bucată mare de zid, iar când trecură pe lângă el, Thomas observă mișcare într-un capăt. Se opri și întinse instinctiv mâna, oprindu-l și pe Minho. Înainte ca acesta să apuce să spună ceva, îi făcu semn să tacă.

Brenda și Jorge înțepeniră și ei. Thomas arătă înspre ceea ce văzuse, după care se strădui să deslușească mai bine imaginea.

Un bărbat fără cămașă stătea cu spatele spre ei, aplecat peste ceva, săpând cu mâinile goale, de parcă ar fi pierdut ceva în noroi și încerca să-l găsească. Umerii îi erau plini de zgârieturi ciudate, iar spatele părea acoperit de-o crustă. Mișcările îi erau bruște și parcă... disperate, se gândi Thomas. Își tot azvârlea coatele în spate, de parcă ar fi smuls ceva din pământ. Din cauza buruienilor înalte, era imposibil să-ți dai seama la ce lucra atât de îndârjit.

Brenda îi șopti din spate:

— Să mergem!

— Tipul ăla e bolnav, șopti Minho la rândul lui. Cum naiba umblă liber pe-aici?

Thomas n-avea nici cea mai vagă idee.

— Hai să mergem!

Grupul se puse din nou în mișcare, dar Thomas nu reușea să-și întoarcă privirea de la scena aceea tulburătoare. *Ce făcea* tipul de acolo?

Când ajunseră la capătul străzii, Thomas se opri. La fel făcură și ceilalți. Era clar că toți fuseseră tulburați de scenă: toți voiau să se lămurească.

Fără niciun avertisment, bărbatul sări în picioare și se întoarse spre ei. Gura și nasul îi erau pline de sânge. Thomas tresări și se împletici în spate, lovindu-se de Minho. Bărbatul rânji malefic,

apoi își ridică mâinile însângerate, încercând parcă să-i alunge de-acolo. Thomas era cât pe ce să strige la el, când omul se aplecă la loc. Din fericire, nu reușiră să vadă exact ce făcea acolo.

— Ar fi timpul s-o ștergem, spuse Brenda.

Thomas simți niște fiori reci pe spate: era perfect de-acord cu ea. Se întoarseră toți și-o luară la fugă, revenind la pas doar după vreo două străzi.

•

Abia după încă o jumătate de oră reușiră să găsească un taxi, dar se îndreptau în sfârșit spre ieșirea din oraș. Thomas ar fi vrut să vorbească despre ceea ce văzuseră pe terenul acela viran, dar nu-și găsea cuvintele. Scena îl bulversase complet.

Minho fu primul care vorbi.

— Tipul ăla mânca pe cineva. N-am nicio îndoială.

— Poate… începu Brenda. Poate era doar un câine vagabond. După tonul ei, Thomas era convins că nici măcar ea nu credea ce spunea. Nu că asta ar fi mai în regulă, adăugă fata.

Minho râse batjocoritor.

— Chiar cred că n-ar trebui să vezi chestii de-astea când te plimbi frumușel, în timpul zilei, printr-un oraș aflat în carantină. Îl cred pe Gally. Cred că locul ăsta e plin de Defecți și că în curând oamenii o să înceapă să se omoare unii pe alții.

Nu-i răspunse nimeni. Și nimeni nu mai spuse nimic până la aeroport.

•

Nu durǎ mult să treacă de filtrele de securitate și de zidurile masive care înconjurau orașul. Ba din contră, angajații de-acolo păreau încântați că-i văd plecând.

Bergul era exact acolo unde îl lăsaseră, așteptându-i pe betonul fierbinte și aburind, aidoma cochiliei abandonate a unei insecte gigantice. Nici urmă de mișcare în jurul lui.

— Deschide-l odată! spuse Minho.

Jorge nu păru deranjat de tonul poruncitor; scoase tableta mică de control din buzunar și apăsă niște butoane. Rampa ușii pivotă încet în jos și balamalele scârțâiră, până muchia ei atinse hârșâit solul. Thomas sperase că avea să-l vadă pe Newt coborând în fugă rampa, zâmbind cu gura până la urechi, bucuros să-i vadă.

Dar nu văzu nicio mișcare, și inima i se făcu cât un purice.

Era evident că pe Minho îl încercau aceleași sentimente.
— Ceva nu-i în regulă.
Înainte ca Thomas să aibă timp să reacționeze, se duse în fugă spre ușă și urcă rampa.
— Mai bine intrăm și noi! spuse Brenda. Dacă Newt a devenit periculos?
Lui Thomas nu-i plăcea asta deloc, dar știa că fata avea dreptate. Nu-i mai răspunse, ci alergă după Minho și intră în Bergul întunecos și sufocant. Părea că toate sistemele fuseseră stinse la un moment dat: aerul condiționat, luminile, totul.
Jorge era chiar în spatele lui Thomas.
— Trebuie să-l pornesc, altfel transpirăm toți până rămân doar pielea și osul din noi.
O apucă în direcția carlingii.
Brenda și Thomas se opriră și încercară să vadă ceva în întunericul din navă. Singurele surse de lumină erau câteva geamuri de aerisire. Îl auziră pe Minho strigându-l pe Newt, undeva în interiorul navei, dar nu primi niciun răspuns. Thomas simți că un gol începe să se deschidă înlăuntrul lui, crescând și secătuindu-l de orice speranță.
— Eu o iau spre stânga, spuse el, arătând spre coridorul micuț care ducea în zona pasagerilor. Tu du-te după Jorge! Nu-i a bună: dacă totul ar fi fost în regulă, Newt ar fi fost aici să ne întâmpine.
— Ca să nu mai pomenim că luminile și aerul ar fi fost pornite.
Brenda îl privi posomorâtă, după care o luă din loc.
Thomas străbătu holul spre încăperea principală. Minho stătea pe una dintre canapele, uitându-se la o bucată de hârtie, cu chipul împietrit. Golul pe care îl simțea Thomas se adânci, iar el își pierdu și ultima fărâmă de speranță.
— Hei! spuse. Ce s-a întâmplat?
Minho nu-i răspunse. Continua să se holbeze la foaia de hârtie.
— Ce s-a întâmplat?
Minho își ridică privirea spre el.
— Citește și singur! Ridică bucata de hârtie cu o mână, lăsându-se pe spate în canapea. Părea gata să izbucnească în lacrimi. A plecat.
Thomas se apropie de el, luă biletul și-l întoarse pe partea cealaltă. Citi mesajul scris cu marker negru:

Au reușit să intre în navă. Au spus că mă duc să trăiesc cu ceilalți Defecți.
Așa e cel mai bine. Mulțumesc că mi-ați fost prieteni.
Adio!

— Newt, șopti Thomas.

Numele bunului său prieten rămase suspendat în aer, de parcă Thomas i-ar fi pronunțat decesul.

CAPITOLUL 35

În scurt timp erau din nou toți la un loc. Hotărâseră să discute despre ce urmau să facă în continuare, dar, în realitate, nu aveau nimic de spus. Se holbau pur și simplu la podea. Thomas nu reușea nicicum să și-l scoată pe Janson din minte. Oare dacă se întorcea la RĂU, ar fi putut într-adevăr să-l salveze pe Newt? Toată ființa lui se răzvrătea împotriva ideii de-a se întoarce acolo, dar, dacă chiar ar fi finalizat testele…

Minho rupse tăcerea apăsătoare.

— Vreau să mă ascultați bine. Se uită o clipă la fiecare în parte, apoi continuă: De când am evadat din RĂU, am fost de-acord cu tot ce-ați spus voi, afurisiților, să facem. Și nu m-am plâns. Nu prea mult. Zâmbi silit către Thomas. Dar, aici și acum, am de gând să iau o decizie și veți face toți ce zic eu. Și dacă se împotrivește careva, să vă ia naiba!

Thomas știa deja ce voia Minho să facă și se bucura.

— Știu că ne-am stabilit scopuri mai mărețe, continuă acesta. Trebuie să luăm legătura cu Brațul Drept, să vedem ce facem cu RĂU și cu toată porcăria aia cu salvarea omenirii. Dar în primul rând o să-l căutăm pe Newt. Nu se discută. Noi patru, toți patru, o să zburăm oriunde trebuie și o să-l scoatem pe Newt de-acolo.

— I se spune Palatul Defecților, zise Brenda. Thomas se întoarse spre ea și o văzu holbându-se în gol. Sunt sigură că la asta se referea. Probabil că niște tipi din ăia în cămăși roșii au dat buzna în Berg, l-au găsit pe Newt și-au văzut că e infectat. Și l-au lăsat să ne scrie un bilețel. Sunt absolut convinsă că asta s-a întâmplat.

— Numele locului sună cam pompos, spuse Minho. Ai fost pe-acolo?

— Nu. Fiecare oraș mai mare are un Palat al Defecților, un loc în care îi trimit pe cei infectați și unde încearcă să le creeze un mediu cât de cât acceptabil până o iau razna de tot. Nu știu exact ce se întâmplă cu ei acolo, dar, oricum ai fi, bolnav sau nu, n-are cum să fie un loc prea plăcut. Pot doar să-mi imaginez. Imunii sunt la putere pe-acolo și sunt plătiți foarte bine ca să aibă grijă de Defecți, pentru că o persoană care nu e imună n-o

să riște niciodată să ia Arșița. Dacă vreți să mergem acolo, va trebui să ne gândim foarte bine ce facem. Nu prea mai avem muniție, așa că vom fi practic neînarmați.

În pofida descrierii de rău augur, în ochii lui Minho străluci o licărire de speranță.

— Ne-am gândit foarte bine. Știi unde e cel mai apropiat dintre ele?

— Da, răspunse Jorge. Am trecut peste el când am venit încoace. E în capătul celălalt al văii, chiar lângă munți, în vest.

Minho bătu din palme o dată.

— Atunci, acolo mergem! Jorge, dă drumul hârbului ăstuia!

Thomas se aștepta să audă proteste, cât de puține. Dar nimeni nu zise nimic.

— Mă bucur c-o să avem parte de aventură, *muchacho,* spuse Jorge și se ridică în picioare. Ajungem acolo în douăzeci de minute.

•

Jorge se ținu de cuvânt. Aterizară într-un luminiș, lângă o pădure care suia pe un versant surprinzător de verde. Aproape jumătate dintre copaci erau uscați, dar cealaltă jumătate părea să fi început să-și revină după ani întregi de arșiță. Thomas se întristă când se gândi că poate planeta avea să se vindece într-o zi, dar că la vremea aceea urma să fie deja nepopulată.

Coborî rampa și se uită bine la zidul care înconjura ceea ce trebuia să fie Palatul Defecților, aflat la doar câteva zeci de metri mai încolo. Era construit din plăci de lemn groase. Cea mai apropiată poartă tocmai începuse să se deschidă, și pe ea își făcură apariția doi bărbați, înarmați cu niște Lansatoare uriașe. Păreau extenuați, dar luară oricum poziție defensivă. Era evident că auziseră sau văzuseră Bergul apropiindu-se.

— Nu-i un început prea bun, spuse Jorge.

Unul dintre paznici țipă ceva, dar Thomas nu-l înțelese.

— Să mergem să vorbim cu ei! Probabil că sunt imuni dacă au Lansatoarele alea.

— Doar dacă nu cumva Defecții au preluat controlul, zise Minho, după care se uită la Thomas cu un zâmbet ciudat pe față. Oricum, intrăm acolo și nu plecăm fără Newt.

Ridicară toți ochii din pământ și se îndreptară încet spre poartă. Avură grijă să nu facă niciun gest care să-i alarmeze pe paznici. Thomas chiar nu voia să fie împușcat din nou cu un

Lansator. Pe măsură ce se apropiau, își dădu seama că, de aproape, cei doi gardieni arătau și mai rău. Erau murdari, transpirați și plini de vânătăi și zgârieturi.

Se opriră la poartă, și unul dintre paznici înaintă spre ei.

— Cine naiba sunteți? întrebă el. Era brunet, cu mustață și mai înalt decât partenerul lui cu câțiva centimetri buni. Nu prea semănați cu cretinii ăia de experți care mai vin pe-aici din când în când.

Din nou, Jorge fu cel care vorbi, ca la aeroportul din Denver.

— N-aveai de unde să știi că venim, *muchacho.* Suntem de la RĂU, și unul dintre oamenii noștri a fost prins și adus aici din greșeală. Am venit să-l recuperăm.

Thomas fu surprins. Practic, Jorge spusese adevărul, dacă se gândea bine.

Paznicul nu păru deloc impresionat.

— Crezi că mă doare undeva de voi și de slujbele voastre fandosite de la RĂU? Nu ești primul sclifosit care trece pe-aici și face pe șefu'. Vrei să ai de-a face cu Defecți? Treaba ta! Mai ales după tot ce se întâmplă în ultima vreme... Se dădu într-o parte și le făcu un gest amplu de bun venit. Sper să vă simțiți bine în Palatul Defecților. Nu primiți banii înapoi dacă vă pierdeți un braț sau un ochi.

Thomas aproape că simțea tensiunea din aer și se temu că Minho avea să-i dea unuia vreo replică deșteaptă și să-l enerveze la culme, așa că spuse repede:

— Cum adică „mai ales după tot ce se întâmplă în ultima vreme?" Ce se întâmplă, mai exact?

Tipul ridică din umeri.

— Să zicem doar că nu-i un loc prea fericit. Asta-i tot ce trebuie să știți.

Nu le mai spuse nimic altceva.

Lui Thomas nu-i plăcea deloc întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Ei bine... știți cumva dacă ați primit... – nu-i pica bine să spună „Defecți" – ... vreun nou-venit în ultimele două zile, să zicem? Aveți vreun fel de registru?

Celălalt paznic, scund și îndesat, ras în cap, își drese vocea, apoi lătră:

— Pe cine căutați? Bărbat sau femeie?

— Bărbat, îi răspunse Thomas. Îl cheamă Newt. E puțin mai înalt ca mine, păr blond, mai lung. Șchiopătează.

Tipul lătră din nou:

— S-ar putea să știu ceva. Dar una e să știi și alta, să spui. Mi se pare că aveți bani cu duiumul. N-ați vrea să-i împărțiți cu noi?

Thomas îndrăzni să spere și se uită la Jorge, care stătea încruntat și părea furios.

Minho vorbi înaintea lui Jorge.

— Bineînțeles că avem bani, fraiere. Acum zi-ne unde-i prietenul nostru!

Paznicul lăsă Lansatorul mai în jos.

— Arătați-mi cardurile cu numerar, altfel n-avem ce discuta. Vreau cel puțin o mie.

— Cu el vorbiți, spuse Minho, arătând cu degetul mare spre Jorge, fără să-și mute privirea de la paznic. Dihanie lacomă ce ești!

Jorge scoase cardul și-l flutură.

— Va trebui să mă împuști ca să-l iei și știi că nu ți-e de niciun folos fără amprentele mele. O să-ți primești banii, *hermano.* Acum arată-ne pe unde-o luăm!

— Bun, atunci, spuse bărbatul. După mine! Și nu uitați: dacă vă pierdeți vreo parte a corpului într-o întâlnire nefericită cu vreun Defect, vă sugerez s-o lăsați în urmă și să fugiți ca de dracu'. Mai puțin dacă-i vorba de-un picior, evident.

Se răsuci pe călcâie și intră prin poarta deschisă.

CAPITOLUL 36

Palatul Defecților era un loc îngrozitor, mizerabil. Paznicul mai scund se dovedi a fi foarte vorbăreț și, pe măsură ce înaintau prin haosul acela înfricoșător, le oferi mai multe informații decât ar fi avut Thomas vreodată de gând să-i ceară.

Le povesti că așezământul celor infectați era de fapt un set de construcții concentrice. Zonele comune, precum cantina, infirmeria și facilitățile de recreere, se aflau în mijloc, apoi urmau șiruri de locuințe prost construite. Palatele fuseseră gândite ca niște locuințe decente, un fel de refugii pentru cei bolnavi, până își pierdeau complet mințile. După aceea erau trimiși în niște clădiri care fuseseră abandonate în timpul celor mai grave explozii solare. Cei care construiseră palatele voiseră să le ofere celor infectați o ultimă șansă la o viață onorabilă înainte ca totul să se termine pentru ei. Astfel de proiecte apăruseră pe lângă majoritatea orașelor care mai rămăseseră în picioare.

Dar ideea aceasta, chiar dacă bine intenționată, eșuase lamentabil. Soluția de a umple un loc anume cu oameni care nu mai aveau nicio speranță și știau că își pierd încet mințile sfârșise prin a crea de fapt cele mai anarhice și abjecte zone cunoscute vreodată de om. Din moment ce locuitorii acestor „palate” erau conștienți că pentru ei nu puteau exista pedepse sau consecințe mai rele decât cele cu care se confruntau deja, rata infracțiunilor crescuse enorm. Așa că astfel de așezăminte deveniseră într-un final niște refugii ale depravării.

Trecură pe lângă o mulțime de locuințe, de fapt, niște barăci căzute în paragină, și Thomas se gândi cât de groaznic trebuia să fie să locuiești în ele. Majoritatea geamurilor erau sparte, iar paznicul îi lămuri că oricum fusese o greșeală să folosească sticlă în astfel de orașe. Sticla devenise materia primă numărul unu pentru arme. Străzile erau pline de gunoaie și, chiar dacă nu văzuse încă niciun om, Thomas avea impresia că erau urmăriți din umbră. Auzi pe cineva strigând niște obscenități în depărtare; apoi auzi un țipăt din altă direcție, care-l sperie și mai mult.

— De ce nu-l închid pur și simplu? întrebă el, fiind primul dintre ei care vorbi. Dacă chiar s-a ajuns în halul ăsta.

— Dacă chiar s-a ajuns în halul ăsta? întrebă paznicul. Băiete, răul e ceva relativ. Așa stau lucrurile și gata. Ce altceva să faci cu ei? Nu poți să-i lași să-și ducă veacul printre oamenii sănătoși din orașele întărite. Nu poți nici să-i arunci într-un loc plin de Defecți care au luat-o deja razna de tot, ca să fie mâncați de vii. Și niciun guvern nu e încă atât de disperat încât să înceapă să ucidă oamenii imediat ce iau Arșița. Asta e. În plus, e o modalitate bună pentru noi, Imunii, să câștigăm bani, din moment ce nimeni altcineva n-ar lucra aici.

Thomas căzu pe gânduri. Lumea se afla într-o stare jalnică. Poate că într-adevăr *era* un gest egoist din partea lui să nu-i ajute pe cei de la RĂU să finalizeze testele.

Brenda fusese dezgustată încă de când intraseră în oraș:

— De ce nu spui lucrurilor pe nume? Îi lăsați pe bolnavi să mișune prin locul ăsta uitat de Dumnezeu până ajung într-o stare atât de rea, încât vă împăcați cu ideea că trebuie să scăpați de ei.

— Cam așa-i, îi răspunse paznicul prozaic.

Thomas nu reușea totuși să-l urască pe omul din fața lui. În cel mai bun caz, îi părea rău pentru el.

Merseră în continuare, trecând pe lângă șiruri întregi de locuințe, toate șubrede, dărăpănate și mizerabile.

— Unde-s locatarii? întrebă Thomas. Mă așteptam ca locul ăsta să fie plin ochi. Și ce ziceai mai devreme, că se întâmplă ceva?

De data asta îi răspunse bărbatul cu mustață, și Thomas se bucură să mai audă și altă voce.

— Unii dintre ei, cei norocoși, stau în casele lor și vegetează, drogați cu Extaz. Dar majoritatea sunt în Zona Centrală: mănâncă, se joacă sau sunt puși pe rele. Ne trimit mult prea mulți și mult mai repede decât îi putem noi expedia de-aici. Unde mai pui și că pierdem Imuni cu duiumul, ceea ce înseamnă că numărul nostru scade în fiecare zi și că lucrurile oricum trebuiau să ajungă la un moment dat la punctul de fierbere… Să zicem doar că azi-dimineață apa a început în sfârșit să fiarbă.

— Cum adică pierdeți Imuni cu duiumul? repetă Thomas.

Probabil RĂU aduna toate resursele posibile pentru alte încercări. Chiar dacă gestul avea consecințe periculoase.

— Da, aproape jumătate dintre lucrătorii noștri au dispărut în ultimele două luni. Fără urmă, fără explicații. Ceea ce ne îngreunează slujba de o mie de ori.

Thomas gemu.

— Țineți-ne atunci departe de gloată și găsiți-ne un loc sigur cât timp îl căutați voi pe Newt.

— Așa mai merge, adăugă Minho.

Paznicul doar ridică din umeri.

— În regulă. Atât timp cât îmi primesc banii.

•

Paznicii se opriră în sfârșit la două inele distanță de Zona Centrală și le spuseră să aștepte acolo. Thomas și ceilalți se înghesuiră în spatele unei barăci, la umbră. Zgomotele deveniseră tot mai puternice și acum, că se aflau atât de aproape de populația Palatului, li se părea că avea loc o încăierare chiar după colț. Thomas urî fiecare clipă în care nu putu decât să stea acolo, ascultând zgomotele acelea groaznice și întrebându-se tot timpul dacă paznicul avea să se întoarcă sau nu și dacă urma să revină cu Newt sau singur.

La vreo zece minute după plecarea gardianului, doi oameni ieșiră dintr-o baracă mică aflată de partea cealaltă a potecii. Inima lui Thomas începu să bată mai repede și fu cât pe ce s-o ia la sănătoasa, după care își dădu seama că, de fapt, cei doi nu i se păreau deloc amenințători. Erau un cuplu, se țineau de mână, și, în afară de faptul că erau puțin murdari și purtau niște haine mai șifonate și mai zdrențuite, păreau destul de întregi la minte.

Cei doi se apropiară și se opriră în fața lor.

— Când ați ajuns aici? întrebă femeia.

Thomas nu reușea să găsească cuvintele potrivite, dar Brenda le răspunse:

— Am venit cu ultimul grup. De fapt, îl căutăm pe-un prieten de-al nostru. Îl cheamă Newt; e blond și șchiopătează. L-ați văzut cumva?

Bărbatul îi răspunse de parcă ar fi auzit cea mai prostească întrebare.

— Sunt o grămadă de blonzi pe-aici! De unde să știm cine-ar putea fi? Și ce nume mai e și Newt?

Minho deschise gura să-i răspundă, dar, chiar în clipa aceea, zgomotele din centrul orașului se întețiră și toți se întoarseră în

direcția respectivă. Cuplul schimbă o privire îngrijorată. Apoi, fără să mai spună ceva, se întoarseră grăbiți în casă. Închiseră ușa, iar Thomas auzi sunetul unei încuietori. Câteva clipe mai târziu, îi văzu baricadându-și fereastra cu o scândură; un ciob mic de sticlă căzu în afară.

— Par la fel de fericiți ca noi, spuse Thomas.

Jorge mormăi:

— Foarte prietenoși. Cred c-o să-i mai vizitez din când în când.

— E evident că nu sunt aici de multă vreme, spuse Brenda. Nici măcar nu sunt în stare să mă pun în pielea lor. Să afli că ești infectat, să fii trimis să locuiești cu Defecți, să vezi mereu ce te-așteaptă…

Thomas dădu încet din cap. Aceasta era suferință în forma ei cea mai pură.

— Unde sunt *paznicii* ăia? întrebă Minho, care evident nu mai avea răbdare. Cât naibii durează să găsești pe cineva și să-i spui că prietenii lui au venit după el?

După zece minute, cei doi gardieni apărură de după colț. Thomas și prietenii lui săriră în picioare.

— Ce-ați aflat? întrebă Minho grăbit.

Paznicul cel scund părea mai nervos, cu ochii săgetând, ca și când și-ar fi pierdut îndrăzneala de mai devreme. Thomas se întrebă dacă așa pățeau toți cei care se duceau în Zona Centrală.

Le răspunse partenerul lui.

— A trebuit să întrebăm prin jur, dar cred că l-am găsit pe tipul vostru. Se potrivește perfect descrierii și s-a întors spre noi când l-am strigat. Dar…

Paznicii se priviră stânjeniți.

— Dar ce? insistă Minho.

— Ne-a spus, foarte pe șleau, să vă spunem să vă cărați de-aici.

CAPITOLUL 37

Auzind cuvintele acestea, Thomas simți un junghi drept în inimă. Nici nu-și putea închipui prin ce trecea Minho.

— Duceți-ne la el! porunci scurt prietenul lui.

Paznicul își ridică mâinile:

— N-ați auzit ce v-am spus?

— Nu v-ați terminat treaba, insistă Thomas.

Era de partea lui Minho. Nu conta ce le spusese Newt. Dacă tot erau acolo, trebuiau măcar să-i vorbească.

Paznicul mai scund dădu vehement din cap.

— Nici vorbă! Ne-ați cerut să-l găsim pe prietenul vostru și așa am făcut. Dați-ne banii!

— Îl vedeți cumva aici? întrebă Jorge. Nimeni nu capătă niciun ban până nu suntem toți împreună.

Brenda nu spuse nimic, dar rămase lângă Jorge, ca dovadă că era de acord cu ei. Thomas fu ușurat de faptul că toată lumea voia să-l vadă pe Newt, în pofida mesajului pe care îl primiseră.

Cei doi paznici nu păreau deloc încântați și se certară între ei în șoaptă.

— Hei! urlă Minho. Dacă vreți banii, mișcați-vă!

— În regulă, spuse în cele din urmă paznicul cu mustață. Partenerul lui îl privi încruntat și exasperat. Veniți după noi!

Se întoarseră și o luară din nou în direcția din care veniseră. Minho porni primul după ei, apoi toți ceilalți.

•

În timp ce mergeau, Thomas se tot gândea că lucrurile n-aveau cum să fie mai rele de-atât, dar se înșela. Clădirile erau și mai dărăpănate, străzile, și mai murdare. Văzu câțiva oameni întinși pe trotuare, cu capetele sprijinite pe saci murdari sau acoperiți cu haine zdrențuite. Toți se holbau la cer cu niște expresii sticloase, cu privirea plină de o bucurie oarbă. Extazul era într-adevăr o denumire potrivită, se gândi Thomas.

Paznicii înaintau, rotindu-și Lansatoarele în stânga și-n dreapta, spre oricine se apropia la mai puțin de patru metri de ei. La un moment dat, trecură pe lângă un bărbat care părea devastat: hainele îi erau sfârtecate, în păr avea un fel de mâzgă

groasă, iar pielea îi era plină de urticarii. Îl văzură năpustindu-se asupra unui adolescent drogat și începând să-l snopească în bătaie.

Thomas se opri, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit cumva să-i sară în ajutor băiatului.

— Nici să nu te gândești! îi spuse paznicul cel scund, înainte ca Thomas să apuce să rostească măcar ceva. Mișcă!

— Dar nu e treaba voastră să...?

Celălalt paznic i-o reteză scurt.

— Taci din gură și lasă-ne pe noi să ne ocupăm de treburile astea! Dacă ne-am băga în toate păruielile și gâlcevile pe care le vedem, n-am mai termina în veci. Probabil c-am muri. Ăia doi își pot rezolva și singuri problemele.

— Duceți-ne la Newt! spuse Minho cu calm.

Își văzură de drum, și Thomas încercă să ignore urletul gâlgâit care se auzi în spatele lor.

În cele din urmă, ajunseră la un zid înalt cu o arcadă enormă, care ducea spre o zonă deschisă, plină de oameni. Deasupra arcadei scria cu litere strălucitoare: „Zona Centrală”. Thomas nu-și prea dădea seama ce se întâmpla înăuntru, dar toată lumea părea ocupată.

Paznicii se opriră, iar cel cu mustață le spuse:

— Vă mai întreb o singură dată. Sigur vreți să intrați acolo?

— Da, răspunse Minho rapid.

— Bun, atunci. Prietenul vostru e în popicărie. După ce vi-l arătăm, ne dați banii.

— Hai să mergem! mârâi Jorge.

Îi urmară pe paznici și intrară în Zona Centrală. Apoi se opriră și se uitară în jur.

Primele cuvinte care-i veniră în minte lui Thomas fură „casă de nebuni”, și își dădu seama că erau aproape adevărate chiar și în sens literal.

Era plin de Defecți.

Se aflau într-o zonă circulară lată de câteva zeci de metri, mărginită de ceea ce păreau să fi fost cândva magazine, restaurante și localuri de divertisment. Cele mai multe erau acum dărăpănate și închise. Majoritatea celor infectați păreau mai puțin smintiți ca bărbatul cu păr cleios pe care îl văzuseră pe stradă, dar în aer se simțea o oarecare frenezie. Lui Thomas i se păru că acțiunile și gesturile tuturor erau exagerate. Unii

râdeau isteric, cu un fel de sălbăticie în ochi, bătându-se tare pe spate unii pe alții. Alții plângeau incontrolabil, în hohote, stând singuri pe jos sau mergând în cerc, cu fețele îngropate în mâini. Peste tot se iscaseră încăierări, iar pe alocuri vreun bărbat sau vreo femeie stăteau nemișcați și țipau din toți rărunchii, cu fețele roșii și gâturile încordate.

Mai erau și grupuri de Defecți înghesuiți la un loc, cu brațele încrucișate, care priveau în stânga și-n dreapta ca și când s-ar fi așteptat să fie atacați în orice clipă. Și, așa cum văzuseră și pe inelele exterioare, unii erau pierduți în negura Extazului, zâmbind așezați pe jos sau întinși pe podea, fără să ia seama la haosul din jur. Câțiva paznici se plimbau prin mulțime cu armele pregătite, dar erau clar copleșiți numeric.

— Nu țin să deschid vreun magazin pe-aici spuse Minho sarcastic.

Thomas nu fu în stare să râdă. Era profund tulburat și își dorea cu disperare să încheie odată misiunea.

— Unde-i popicăria? întrebă el.

— Pe-aici, le spuse paznicul mai scund.

O luă spre stânga, lipindu-se de zid, iar ceilalți îl urmară. Brenda mergea lângă Thomas, și brațele lor se atingeau la fiecare pas. Lui Thomas îi venea s-o ia de mână, dar nu voia să facă nicio mișcare ce-ar fi atras atenția asupra lui. Locul acesta era atât de imprevizibil, încât nu trebuia să riște să facă nimic care nu era absolut necesar.

Majoritatea Defecților se opriră din activitățile lor febrile și se holbară la grupul de nou-veniți. Thomas își ținu privirea plecată, temându-se că, dacă s-ar fi uitat în ochii lor, ei ar fi devenit ostili sau ar fi încercat să-i vorbească. Se auziră huiduieli și fluierături, nenumărate glume proaste și insulte. Trecură pe lângă un butic în paragină, iar Thomas văzu în interior, prin ferestrele deschise – sticla fusese spartă cu mult timp în urmă – că aproape toate rafturile erau goale. Văzu și un cabinet medical și un magazin de sendvișuri, dar niciunul nu era luminat.

Cineva îl apucă de tricou, în dreptul umerilor. Se întoarse să vadă cine e și-i dădu peste mână. Văzu o femeie cu părul închis la culoare, murdar și cu o zgârietură pe bărbie, dar care, altminteri, părea destul de normală. Se încruntă și se holbă o clipă la el, după care deschise gura cât putu de mult, dând la iveală niște dinți în stare bună, chiar dacă păreau nespălați de

ceva vreme, și o limbă umflată și decolorată. Apoi închise gura la loc.

— Vreau să te sărut, spuse ea. Ce zici, Imunistule?

Râse cu un fel de chicotit maniac, plin de fornăieli, apoi își trecu ușor mâna peste pieptul lui Thomas.

Thomas sări într-o parte și își văzu de drum; observă că paznicii nici măcar nu se opriseră ca să se asigure că nu pățise nimic.

Brenda se apropie de el și-i șopti:

— Cred c-a fost cel mai înfiorător lucru de până acum.

Thomas încuviință doar și își văzu de drum.

CAPITOLUL 38

Popicăria nu avea uși; judecând după stratul gros de rugină de pe balamale, ușile fuseseră scoase și aruncate cu mult timp în urmă. Deasupra intrării atârna o firmă mare din lemn, dar pe ea nu se mai putea citi nimic, ci se vedeau doar niște zgârieturi colorate șterse.

— E înăuntru, spuse paznicul cu mustață. Acum, banii!

Minho trecu pe lângă el, se postă în cadrul gol al ușii și își lungi gâtul să vadă în interiorul clădirii. Apoi se întoarse spre Thomas.

— E în spate, zise Minho, îngrijorat. E cam întuneric, dar sunt convins că el e.

Thomas se temuse atât de mult că n-aveau să-și găsească prietenul, încât abia acum își dădu seama că nici măcar nu se gândiseră ce să-i spună. Oare de ce le transmisese Newt să se care de-acolo?

— Ne vrem banii! repetă paznicul.

Jorge nu păru deloc tulburat.

— O să primiți dublu dacă ne duceți în siguranță înapoi la Berg.

Cei doi paznici se consultară, apoi cel mai scund dintre ei vorbi:

— Triplu. Și vrem jumătate din ei acum, ca să fim siguri că nu ne vinzi gogoși.

— S-a făcut, *muchacho*!

Când Jorge își scoase cardul și îl atinse de al paznicului, transferându-i banii, Thomas simți o oarecare satisfacție că furau bani de la RĂU.

— V-așteptăm aici, spuse paznicul.

— Haideți! zise Minho și intră în clădire fără să mai aștepte vreun răspuns.

Thomas se uită la Brenda, care se încrunta.

— E ceva în neregulă? întrebă el.

De parcă un singur lucru nu era în regulă.

— Nu știu, îi răspunse ea. Pur și simplu am un sentiment aiurea.

— Știu, și eu.

Fata îi zâmbi scurt, apoi îl luă de mână, iar el primi cu bucurie. Intrară în popicărie, iar Jorge îi urmă.

•

La fel ca multe alte lucruri care-i fuseseră șterse din memorie, Thomas își amintea vag cum ar fi trebuit să arate o popicărie și cum anume funcționa, dar nu-și amintea dacă jucase vreodată popice. Sala în care intrară nu aducea deloc cu ceea ce se așteptase el să vadă.

Pistele pe care oamenii jucaseră cândva popice fuseseră complet distruse, majoritatea panourilor de lemn, smulse sau rupte. Culoarele erau acum pline de saci de dormit, de pături și de oameni care fie dormeau, fie stăteau pur și simplu acolo, amețiți, holbându-se la tavan. Brenda îi spusese că doar cei bogați își permiteau să ia Extaz, așa că Thomas se întreba cum de îndrăzneau unii să-l folosească în văzul altora într-un loc ca ăsta. Se gândi că probabil n-avea să dureze mult până când cineva se hotăra să facă orice ca să pună mâna pe medicament.

În locașurile de altădată pentru popice ardeau acum câteva focuri, care în mod sigur erau primejdioase. Dar Thomas văzu cel puțin o persoană lângă fiecare foc, ocupându-se de el. În aer se simțea miros de lemn ars, și întunericul era plin de un fum înecăcios.

Minho arătă spre cea mai îndepărtată pistă din stânga, cam la treizeci de metri de ei. Nu erau prea mulți oameni acolo; majoritatea păreau să se strângă pe pistele din centru, dar Thomas îl văzu imediat pe Newt, în pofida luminii slabe. Îi recunoscu părul lung și blond în lumina focului și forma trupului ușor aplecat, pe care o cunoștea atât de bine. Era cu spatele la ei.

— Încercarea moarte n-are, îi șopti el Brendei.

Nu-i deranjă nimeni în timp ce își croiră cu atenție drum spre Newt, prin labirintul de oameni care dormeau în păturile lor. Thomas se uita cu băgare de seamă pe unde călca: n-ar fi vrut să calce din greșeală pe vreun Defect și să fie mușcat de picior.

Se aflau la vreo trei metri de Newt, când acesta le spuse brusc și tare, cu o voce care se lovi de pereții închiși la culoare ai popicăriei.

— V-am spus să vă cărați de-aici, afurisiților!

Minho se opri brusc, și Thomas aproape că se ciocni de el. Brenda îl strânse de mână, apoi îi dădu drumul, și abia atunci el își dădu seama cât de mult transpirase. Când îl auzi pe Newt vorbind, știu cumva că totul se terminase. Prietenul lor nu avea să mai fie niciodată ca înainte: îl așteptau doar zile întunecate.

— Trebuie să vorbim cu tine, zise Minho, apropiindu-se de Newt.

Fu nevoit să pășească peste o femeie schiloadă care stătea întinsă pe-o parte.

— Nu te apropia de mine! îi răspunse Newt incert, dar amenințător. Ticăloșii ăia m-au adus aici dintr-un motiv bine întemeiat. Mai întâi au crezut că sunt vreun nenorocit de Imun ascuns în Bergul ăla bun de nimic. Imaginează-ți ce surprinși au fost să descopere că Arșița îmi devorează deja creierul! Au spus că-și fac o datorie civică aruncându-mă în groapa asta de gunoi.

Când văzu că Minho nu spune nimic, Thomas vorbi, încercând să nu se lase copleșit de cuvintele lui Newt.

— De ce crezi c-am venit aici, Newt? Îmi pare rău c-a trebuit să rămâi singur și-ai fost prins. Îmi pare rău că te-au adus aici. Dar te putem scoate din locul ăsta; nimănui nu pare să-i pese cine vine sau pleacă.

Newt se întoarse încet spre ei. Lui Thomas i se strânse stomacul când văzu că băiatul ținea un Lansator în mâini și părea jerpelit tot, de parcă ar fi fugit și s-ar fi luptat de trei zile fără răgaz. Dar, în pofida mâniei care i se citea în ochi, nu își pierduse încă de tot mințile.

— Stai nițeluș! îi spuse Minho, dându-se înapoi o jumătate de pas, aproape călcând pe femeia care stătea întinsă lângă călcâiele lui. Potolește-te, omule! Nu trebuie să mă ameninți cu un Lansator doar pentru că vorbim. Și oricum, de unde l-ai mai luat și pe ăla?

— L-am furat, îi răspunse Newt. L-am luat de la un paznic care m-a necăjit nițel.

Mâinile îi tremurau ușor, ceea ce-l neliniști puțin pe Thomas. Newt își ținea degetul pe trăgaci.

— Nu sunt... tocmai bine, le spuse Newt. Sincer, apreciez c-ați venit după mine, fraierilor! Vorbesc serios. Dar o să ne oprim. Voi o să vă întoarceți chiar acum și-o să ieșiți pe ușa aia, o să vă duceți la Berg și-o să vă luați zborul de-aici. M-ați înțeles?

— Nu, Newt, nu te-am înțeles, îi zise Minho, tot mai frustrat. Ne-am pus viața în pericol ca să ajungem aici, ești prietenul nostru și te luăm acasă. Vrei să te vaiți și să plângi cât timp o iei razna? N-ai decât! Dar o să faci asta cu noi, nu cu nenorociții ăștia de Defecți.

Newt sări în picioare atât de repede, că Thomas aproape se împletici în spate. Ridică Lansatorul și-l îndreptă spre Minho.

— *Sunt* un Defect, Minho! *Sunt* un Defect! De ce nu-ți intră chestia asta în afurisitul tău de cap? Dacă tu ai fi avut Arșița și-ai fi știut prin ce urmează să treci, ai fi vrut ca prietenii tăi să vadă tot? Zi! Ai fi vrut?

Răcnise ultimele cuvinte și tremura din ce în ce mai tare.

Minho nu-i răspunse, și Thomas știa de ce. El însuși nu reușea deloc să găsească cuvintele potrivite. Newt îl privi încruntat.

— Și *tu,* Tommy, îi spuse el, coborându-și vocea. Ai tupeul să vii aici și să-mi ceri să plec cu tine! Ai al naibii de mult tupeu! Mi-e scârbă doar când mă uit la tine.

Thomas înlemni. Nimeni nu-i spusese vreodată ceva care să-l fi rănit mai tare. Nimeni.

CAPITOLUL 39

Thomas nu reuși să găsească o explicație pentru ceea ce-i spusese Newt.

— Ce tot spui? întrebă el.

Newt nu-i răspunse, ci continuă să-l țintuiască cu o privire dură, cu brațele tremurând, cu Lansatorul îndreptat spre pieptul lui. Apoi se potoli, și expresia de pe față i se domoli. Își coborî arma și se uită în podea.

— Newt, nu înțeleg, insistă Thomas încet. De ce spui asta?

Newt își ridică din nou privirea, în care nu se mai vedea acum nimic din amărăciunea dinainte.

— Îmi pare rău, băieți. Îmi pare rău. Dar trebuie să mă ascultați. Starea mea se înrăutățește constant, și nu cred că mi-au rămas prea multe clipe de luciditate. Vă rog să plecați!

Thomas deschise gura să-l contrazică, dar Newt își ridică mâinile.

— Nu! Nu mai avem ce discuta. Nu pot decât să vă rog. Vă rog să plecați! Vă implor! Vă implor să faceți asta pentru mine! Vă rog mai sincer ca niciodată. Am cunoscut un grup de oameni care seamănă cu mine. Plănuiesc să evadeze azi și s-o apuce spre Denver. Mă duc cu ei.

Se opri, și Thomas trebui să facă o sforțare ca să nu spună nimic. De ce-ar fi vrut Defecții să evadeze și să se ducă la Denver?

— Nu mă aștept să înțelegeți, dar nu mai pot să stau cu voi. Va fi și-așa destul de greu pentru mine, și mi-ar fi și mai rău să știu că o să vedeți totul. Sau, cine știe, poate chiar o să ajung să vă rănesc. Așa că mai bine ne luăm rămas-bun, iar voi îmi promiteți c-o să vă amintiți de mine așa cum eram în zilele mele bune.

— Nu pot, zise Minho.

— Pe naiba nu poți! i-o întoarse Newt. Știi cât mi-e de greu să-mi păstrez calmul în momentele astea? Am spus tot ce-aveam de spus. Acuma ștergeți-o de-aici! M-ați înțeles? *Ștergeți-o*!

Cineva îl împinse pe Thomas în umăr. El se întoarse și văzu că în spatele lor se strânseseră mai mulți Defecți. Persoana care îl

atinsese pe Thomas era un bărbat înalt, cu pieptul larg, cu păr lung și uleios. Îl împunse din nou în piept.

— Cred că noul nostru prieten v-a rugat să-l lăsați în pace.

Își linse buzele în timp ce vorbi.

— Nu-i treaba voastră! îi răspunse Thomas. Simțea că erau în pericol, dar, fără să înțeleagă de ce, nu-i păsa. Îi părea doar rău pentru Newt. A fost prietenul nostru cu mult timp înainte să vină aici, continuă el.

Bărbatul își trecu o mână peste părul uleios.

— Băiatul e un Defect acum, ca și noi. Asta înseamnă că e treaba noastră. Așa că, *lăsați-l*… *în pace*!

Minho răspunse înainte ca Thomas să apuce să mai spună ceva.

— Ascultă, psihopatule, s-ar putea să ți se fi înfundat urechile de la Arșiță. Treaba asta-i între noi și Newt. Așa că pleacă *tu*!

Defectul se încruntă, după care ridică o mână, scoțând la iveală o bucată mare de sticlă. Podul palmei îi sângera în locul în care o strângea.

— Chiar speram să opuneți rezistență, mârâi el. Mă cam plictiseam.

Într-o fracțiune de secundă, își repezi brațul spre fața lui Thomas. Acesta se apleacă și ridică mâinile ca să pareze lovitura. Dar, înainte ca bărbatul să apuce să-l atingă, Brenda interveni și-l lovi peste mână, făcându-l să scape bucata de sticlă. Apoi Minho sări pe el, trântindu-l la pământ. Aterizară pe femeia peste care pășise mai devreme ca să ajungă la Newt. Aceasta țipă din toți rărunchii și începu să se zbată și să lovească în toate părțile. În scurt timp, erau toți trei prinși într-o încăierare.

— Încetați! țipă Newt. Încetați în clipa asta!

Thomas înlemnise în poziție ghemuită, așteptând prilejul să-i sară în ajutor lui Minho. Se întoarse și-l văzu pe Newt gata să tragă cu Lansatorul, cu o privire sălbatică de furie.

— Încetați naibii odată, altfel încep să trag fără să-mi pese pe cine nimeresc!

Bărbatul cu părul uleios ieși din încăierare și se ridică, izbind-o pe femeie în coapsă. Aceasta urlă, iar Minho se ridică și el, plin de zgârieturi.

Sunetul electric al Lansatorului care se încărca umplu aerul, și Thomas simți miros de ars. Apoi Newt apăsă pe trăgaci. O grenadă izbi pieptul tipului cu păr uleios și fulgere șerpuitoare îi

cuprinseră trupul. Individul se prăbuși la pământ țipând, zvârcolindu-se, cu picioarele rigide și făcând spume la gură.

Lui Thomas nu-i venea să creadă ce întorsătură luaseră lucrurile. Căscă ochii la Newt, bucuros că băiatul trăsese din Lansator și fericit că nu îl îndreptase spre el sau spre Minho.

— I-am spus să înceteze, le zise Newt aproape în șoaptă. Apoi îndreptă arma spre Minho, dar brațele îi tremurau. Și-acum plecați! Nu mai avem ce discuta. Îmi pare rău.

Minho își ridică mâinile.

— O să mă împuști? Hai, dă-i drumul!

— Plecați! îi spuse Newt. V-am rugat frumos. Acum vă cer. Și-așa mi-e destul de greu. Plecați!

— Newt, hai să ieșim!...

— Plecați! Newt se apropie și îndreptă mai violent arma spre ei. Plecați de-aici!

Lui Thomas nu-i plăcea deloc ce vedea, sălbăticia aceasta absolută care pusese stăpânire pe Newt. Băiatul tremura din toate încheieturile, și în privirea lui nu se mai vedea nici urmă de luciditate. Își pierdea mințile de tot.

— Să mergem! spuse Thomas. Era unul dintre cele mai triste lucruri pe care le spusese vreodată. Haideți!

Minho îl privi brusc, ca și când cineva i-ar fi frânt inima în mii de bucățele.

— Doar nu vorbești serios.

Thomas reuși doar să dea din cap.

Umerii lui Minho căzură deodată, și își plecă privirea.

— Cum de-a ajuns lumea în halul ăsta? abia de reuși el să rostească, pe un ton jos și plin de durere.

— Îmi pare rău, spuse Newt, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji. O să... o să vă împușc dacă nu plecați. Chiar acum.

Thomas nu mai suportă. O apucă pe Brenda de mână, apoi pe Minho, și începu să-i tragă spre ieșire, călcând peste oameni și croindu-și drum printre pături. Minho nu se opuse, iar Thomas nu îndrăzni să se uite la el. Spera din toată inima că Jorge era în spatele lor. Nu se opri, ci traversă coridorul, ajunse la uși și ieși pe ele în Zona Centrală, în mulțimea haotică de Defecți.

Departe de Newt. Departe de prietenul lui și de creierul său infectat de boală.

CAPITOLUL 40

Nu era nici urmă de paznicii care îi escortaseră până acolo, dar acum erau și mai mulți Defecți în jur decât atunci când intraseră în popicărie. Și majoritatea păreau să-i aștepte pe ei. Probabil că auziseră sunetul Lansatorului și țipetele tipului împușcat. Sau poate ieșise cineva și le spusese ce se întâmplase. În orice caz, Thomas avea impresia că fiecare persoană care îl privea era smintită rău și tânjea după carne de om.

— Ia te uită la măscăricii ăștia! strigă cineva.

— Da, nu-i așa că-s drăguți? îi răspunse un altul. Ați venit să vă jucați cu Defecții? Sau ați venit să stați cu noi?

Thomas mergea mai departe spre intrarea arcuită în Zona Centrală. Îi dăduse drumul lui Minho, dar încă o ținea pe Brenda de mână. Trecură cu pași mari prin mulțime și, în cele din urmă, Thomas nu se mai uită în ochii nimănui, pentru că pe fețele însângerate și ciopârțite nu vedea decât nebunie, sete de sânge și invidie. Îi venea s-o ia la fugă, dar avea impresia că atunci i-ar fi atacat toți ca o haită de lupi.

Ajunseră la arcadă și trecură prin ea fără șovăire. Thomas îi conduse pe strada principală. Traversară inelele de locuințe părăginite. Tărăboiul din Zonă părea să fi început din nou după ce plecaseră ei. Auziră sunete stranii: râsete smintite și țipete sălbatice. Cu cât se îndepărtau mai mult de zgomot, cu atât Thomas se liniștea mai tare. Nu îndrăznea să-l întrebe pe Minho cum se simte. Știa prea bine răspunsul.

Tocmai treceau printr-un alt complex de locuințe dărăpănate, când auziră strigăte și pași.

— Fugiți! strigă cineva. Fugiți!

Thomas se opri și îi văzu pe cei doi paznici care-i abandonaseră apărând în fugă de după colț. Nu încetiniră, ci o ținură tot într-o alergătură spre inelul de locuințe de la periferia orașului și spre Berg. Niciunul dintre ei nu mai avea Lansatorul.

— Hei! strigă Minho. Întoarceți-vă!

Paznicul cu mustață se uită în spate.

— Am zis să fugiți, idioților! Dați-i drumul!

Thomas nu mai stătu pe gânduri. O luă la fugă după ei, știind că era singura lor scăpare. Minho, Jorge și Brenda îl urmară. Se uită în spate și văzu un grup de cel puțin zece-doisprezece Defecți. Păreau înnebuniți, de parcă cineva ar fi apăsat pe un întrerupător și toți ar fi luat-o razna în același timp.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Minho gâfâind.

— Ne-au târât afară din Zonă! țipă bărbatul mai scund. Jur pe Dumnezeu că voiau să ne mănânce! Abia am reușit să scăpăm.

— Nu vă opriți! adăugă celălalt paznic.

Cei doi cotiră brusc într-o altă direcție, intrând pe o alee ascunsă.

Thomas și prietenii lui continuară să alerge spre ieșirea care ducea spre Berg. Se auzeau huiduieli și fluierături în urma lor, iar Thomas riscă și mai aruncă o privire îndărăt. Haine sfâșiate, păr încâlcit, fețe murdare. Dar nu reușiseră să se apropie de ei.

— Nu ne pot prinde! strigă el. Chiar atunci văzură poarta exterioară în fața lor. Fugiți, aproape am ajuns!

Continuă să alerge mai rapid ca niciodată; fugea mai tare decât reușise vreodată în Labirint. Gândul c-ar fi putut fi prins de Defecți îl îngrozea. Cei patru ajunseră la poartă și trecură prin ea fără să se oprească. Nu se mai chinuiră s-o închidă, ci alergară direct spre Berg, al cărui bocaport se deschise când Jorge apăsă pe butoanele de pe tableta lui de comandă.

Ajunseră la rampă și Thomas o urcă în fugă, apoi se aruncă înăuntrul navei. Se întoarse și-i văzu pe prietenii lui alunecând pe podea în jurul lui, apoi auzi scârțâitul rampei care începu să se ridice, închizându-se. Haita de Defecți care îi urmăreau nu aveau cum să ajungă la timp, dar ei continuară să alerge, să țipe și să delireze. Unul dintre ei se aplecă, apucă o piatră și-o azvârli înspre navă. Piatra căzu cam la șase metri de Berg.

Ușa se închise de tot, și mașinăria se ridică de la sol.

•

Jorge ținu nava în aer la câțiva metri de sol până își veniră toți în fire. Aflați la sol, Defecții nu erau o amenințare: niciunul nu era înarmat. Cel puțin, niciunul dintre cei care îi urmăriseră.

Thomas stătea lângă Minho și Brenda la unul dintre punctele de observație și privea la mulțimea frenetică și furioasă de jos. Aproape că nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Uită-te la ei! spuse Thomas. Cine știe ce făceau acum câteva luni. Poate locuiau într-un apartament sau lucrau în

vreun birou. Și-acum vânează oameni ca niște animale sălbatice.

— Îți zic eu ce făceau acum câteva luni, îi răspunse Brenda. Erau complet nefericiți, speriați de moarte că vor lua Arșița, știind că e inevitabil.

Minho își azvârli mâinile în aer.

— Cum de poți să-ți faci griji pentru ei? Tocmai am fost acolo. L-am văzut pe *prietenul* meu. Îl cheamă Newt.

— N-aveam ce să facem, le strigă Jorge din cabină.

Thomas tresări simțind lipsa de compasiune din vocea lui. Minho se întoarse spre el:

— Taci din gură și pilotează, fraiere!

— O să fac tot ce pot, spuse Jorge, oftând.

Umblă pe la niște instrumente, și Bergul se puse în mișcare.

Minho se trânti pe podea, ca și când s-ar fi topit.

— Ce-o să se întâmple când rămâne fără grenade în Lansator? întrebă el, uitându-se la perete, în gol.

Thomas nu știa ce să-i răspundă, nu știa cum să exprime tristețea care îl încerca. Se prăbuși lângă Minho și rămase pur și simplu acolo, fără o vorbă, în timp ce Bergul se ridica încet și se îndepărta de Palatul Defecților.

Newt nu mai era.

CAPITOLUL 41

În cele din urmă, Thomas și Minho se ridicară de pe podea și se așezară pe o canapea din zona comună, în timp ce Brenda îl ajuta pe Jorge în carlingă.

Acum, că avea timp să se gândească la cele întâmplate, realitatea îl lovi pe Thomas ca un trăsnet. Încă de când ajunsese în Labirint, Newt fusese alături de el. Abia acum își dădea seama cât de mult se împrieteniseră. Suferea.

Își tot spunea că Newt nu murise încă. Dar, într-un fel, era mai rău de-atât. De fapt, în cele mai multe feluri. Începuse să-și piardă mințile și era înconjurat de Defecți însetați de sânge. Iar Thomas nu suporta ideea că nu avea să-l mai vadă niciodată.

În cele din urmă, Minho vorbi, aproape letargic:

— De ce s-a purtat așa? De ce n-a vrut să vină cu noi? De ce m-a amenințat cu arma?

— N-ar fi apăsat niciodată pe trăgaci, îi spuse Thomas, deși se îndoia de asta.

Minho clătină din cap.

— Ai văzut ce privire avea. Nebunie curată! M-ar fi prăjit dacă aș fi insistat. E nebun, omule! E țicnit din cap până-n picioare.

— Poate că-i mai bine așa.

— Ce? întrebă Minho și se întoarse spre Thomas.

— Poate că atunci când își pierd mințile nu mai sunt ei înșiși. Poate că Newt pe care îl cunoaștem noi nu mai e și nu mai e conștient de ce i se întâmplă. Așa că, de fapt, nu suferă.

Minho păru aproape ofensat de idee.

— Ai ticluit-o bine, șmechere, dar nu cred un cuvințel. Cred că întotdeauna o să rămână suficient de conștient ca să urle de durere în interiorul lui, răvășit și suferind în fiecare secundă. Chinuit ca un om îngropat de viu.

Thomas nu mai vru să continue discuția, așa că niciunul dintre ei nu mai spuse nimic. Se holbă la același punct de pe podea, simțind groaza de pe fața lui Newt, până când Bergul ateriză din nou pe aeroportul din Denver.

Aici își frecă fața cu ambele mâini.

— Cred c-am ajuns.

— Am impresia că acum îi înțeleg puțin mai bine pe cei de la RĂU, spuse Minho absent. După ce i-am văzut ochii de-aproape. Nebunia. Nu-i același lucru când i se întâmplă cuiva pe care-l știi de multă vreme. Mi-am văzut mulți prieteni murind, dar nu pot să-mi imaginez ceva mai rău de-atât. Arșița, omule! Dacă am putea găsi un tratament pentru asta…

Nu-și termină fraza, dar Thomas știu la ce se gândea. Închise ochii preț de-o clipă: nimic nu era alb sau negru. Nu avea să fie niciodată.

După ce rămaseră câteva momente în tăcere, Jorge și Brenda li se alăturară.

— Îmi pare rău, murmură Brenda.

Minho mârâi ceva; Thomas încuviință din cap și-o privi lung, încercând să-i comunice din priviri cât de groaznic se simțea. Jorge stătea pur și simplu acolo, holbându-se la podea.

Brenda își drese vocea.

— Știu că e greu, dar trebuie să ne gândim ce facem în continuare.

Minho se ridică în picioare și își îndreptă degetul spre ea.

— N-ai decât să te gândești cât vrei la toate tâmpeniile din lume, domnișoară Brenda! Noi tocmai ne-am lăsat prietenul cu o grămadă de psihopați!

Și ieși valvârtej din încăpere.

Brenda se uită la Thomas.

— Scuze!

El ridică din umeri.

— Nu-i nimic. Îl știa deja de doi ani pe Newt când am ajuns eu în Labirint. O să aibă nevoie de puțin timp ca să-și revină.

— Suntem epuizați, *muchachos,* spuse Jorge. Poate c-ar trebui să ne odihnim vreo două zile. Să ne gândim la toate astea.

— Da, murmură Thomas.

Brenda se aplecă spre el și îl strânse de mână.

— O să ne gândim noi la ceva.

— Putem începe dintr-un singur loc, îi răspunse Thomas. De la Gally.

— Poate că ai dreptate. Fata îl strânse încă o dată de mână, după care îi dădu drumul și se ridică. Haide, Jorge! Să pregătim ceva de mâncare!

Plecară și-l lăsară pe Thomas singur cu tristețea lui.

•

După o masă apăsătoare, în timpul căreia nimeni nu rosti mai mult de câteva cuvinte fără sens, cei patru se împrăștiară fiecare în voia lui. Thomas se tot gândea la Newt în timp ce se plimba aiurea prin Berg. Suferea cumplit când se gândea la viața care-l aștepta pe prietenul lor, la scurta viață care-i mai rămăsese.

„Biletul.”

Thomas înlemni pentru o clipă, apoi fugi la baie și încuie ușa. Biletul! În tot haosul acela din Palatul Defecților, uitase cu desăvârșire de el. Newt îi spusese că avea să știe când era momentul potrivit ca să-l citească. Și ar fi trebuit s-o facă înainte să-l lase în locul ăla mizerabil. Clar ar fi trebuit să-l fi citit atunci.

Trase plicul din buzunar și-l deschise repede, apoi scoase bucata de hârtie. Citi mesajul în lumina caldă din baie. Doar două propoziții scurte:

Omoară-mă! *Dacă mi-ai fost vreodată prieten, omoară-mă*!

Thomas îl citi de nenumărate ori, dorindu-și ca vorbele acelea să se schimbe sub ochii lui. I se făcu greață când se gândi că prietenul lui fusese atât de înfricoșat, încât prevăzuse că trebuia să-i scrie un astfel de mesaj. Și își aminti cât de furios fusese Newt pe el când îl găsiseră în popicărie. Amicul lui voise doar să evite soarta pecetluită a unui Defect.

Iar Thomas îl dezamăgise.

CAPITOLUL 42

Thomas se hotărî să nu le spună celorlalți despre mesajul de la Newt. Nu vedea ce rost ar fi avut. Era timpul să treacă peste cele întâmplate, și așa și făcu, cu o răceală de care nici măcar nu știuse că e capabil.

Petrecură două nopți în Berg, odihnindu-se și analizând posibile planuri. Niciunul dintre ei nu știa foarte multe despre oraș și nu avea persoane de contact de încredere. Conversațiile lor reveneau mereu la Gally și Brațul Drept. Brațul Drept voia să-i oprească pe cei de la RĂU. Iar dacă era adevărat că RĂU intenționa să înceapă din nou Încercările cu noi Imuni, atunci Thomas și prietenii lui aveau aceleași scopuri ca și cei din Brațul Drept.

Gally. Trebuiau să se întoarcă la Gally.

În dimineața celei de-a treia zile după întâlnirea neplăcută cu Newt, Thomas făcu duș, apoi li se alătură celorlalți și mâncă rapid. Era evident că toți erau nerăbdători să facă ceva după două zile de tăiat frunză la câini. Planul era să meargă la apartamentul lui Gally și să înceapă de-acolo. Îi îngrijorase puțin ce le spusese Newt, cum că unii Defecți plănuiau să evadeze din Palat și să se ducă la Denver, dar nu văzuseră nici urmă de ei jos, pe pământ.

Când terminară, Thomas și ceilalți se adunară la bocaport.

— Lăsați-mă pe mine să vorbesc! spuse Jorge.

Brenda încuviință.

— Și, după ce intrăm în oraș, căutăm imediat un taxi.

— În regulă, bombăni Minho. Gata cu vorbăria, hai să mergem!

Exact la asta se gândea și Thomas. Era singurul lucru care putea să-i amorțească sentimentul de disperare pe care îl simțea din cauza lui Newt și a biletului.

Jorge apăsă pe un buton, și rampa enormă a bocaportului începu să coboare. Ușa se deschisese abia pe jumătate, când văzură trei oameni lângă Berg. Când ușa se deschise complet, Thomas își dădu seama că nu veniseră să le ureze bun venit.

Doi bărbați. O femeie. Purtau aceleași măști metalice de protecție ca bărbatul în cămașă roșie din cafenea. Bărbații aveau pistoale, iar femeia un Lansator. Fețele le erau mânjite și transpirate, iar hainele sfâșiate, de parcă se luptaseră cu o armată întreagă ca să ajungă acolo. Thomas spera că era vorba doar de un plus de măsuri de securitate.

— Ce mai e și asta? întrebă Jorge.

— Taci din gură, Imunistule! spuse unul dintre tipi, pe un ton și mai sinistru din cauza vocii mecanizate. Coborâți frumușel din navă, altfel o pățiți! Să nu vă prind că încercați ceva! spuse el sacadat.

Thomas se uită în spatele celor trei atacatori și fu uluit să vadă ambele porți spre Denver larg deschise și doi oameni morți pe drumul îngust care ducea în oraș.

Jorge fu primul care ripostă.

— Dacă începi să tragi în noi, *hermano,* sărim pe voi de nu vă vedeți. Poate c-o să-l nimeriți pe unul dintre noi, dar noi o să vă terminăm pe toți trei, cretinilor!

Thomas știa că erau doar vorbe în vânt.

— N-avem nimic de pierdut, le răspunse bărbatul. N-aveți decât să încercați! Pun pariu că vă termin pe cel puțin doi dintre voi, înainte s-apucați măcar să vă mișcați.

Își ridică puțin arma și ținti spre capul lui Jorge.

— Bine, bine, bombăni Jorge și ridică mâinile. Ați câștigat, momentan.

Minho mârâi.

— Ești un ticălos nenorocit! Dar ridică și el mâinile. Atât vă spun: ați face bine să nu lăsați garda jos! adăugă el.

Thomas știa că nu aveau de ales decât să se supună. Ridică mâinile și fu primul care coborî rampa. Ceilalți îl urmară și fură duși cu toții în spatele Bergului, unde îi aștepta o dubă veche, cu motorul pornit. La volan se afla o femeie care purta o mască de protecție, iar pe bancheta din spate stăteau alte două femei, înarmate cu Lansatoare.

Unul dintre bărbați deschise ușa laterală, apoi le făcu semn din cap să urce.

— Haideți! O singură mișcare greșită și începem să tragem. Cum v-am mai spus, n-avem nimic de pierdut. Se petrec lucruri mai grave decât doi Imuniști lipsă.

Thomas se urcă în partea din spate a dubei, gândindu-se întruna ce șanse aveau. Jumate-jumate. Dar ceilalți erau înarmați.

— Cine vă plătește ca să furați Imuni? întrebă el, în timp ce prietenii lui fură împinși lângă el.

Voia să-i confirme cineva ceea ce Teresa îi spusese lui Gally, că Imuniștii erau răpiți și vânduți.

Nu-i răspunse nimeni.

Cei trei care îi așteptaseră lângă Berg se urcară în dubă și închiseră ușile. Apoi își îndreptară armele spre ei.

— Aveți niște glugi negre în colț, le spuse șeful. Puneți-le pe cap! Și n-o să-mi pice prea bine dacă vă prind că trageți cu ochiul în timpul călătoriei. Ne place să ne păzim secretele.

Thomas oftă: n-avea sens să se opună. Apucă una dintre glugi și și-o trase pe cap. Totul se întunecă, iar duba se puse în mișcare.

CAPITOLUL 43

Fu o călătorie lină, dar care păru să dureze o veșnicie. Thomas chiar nu avusese nevoie de atâta timp ca să se gândească la tot felul de lucruri, mai ales că nu vedea nimic în jur. Până să se oprească, i se făcuse deja greață.

Când ușa laterală se deschise, vru instinctiv să-și dea jos gluga.

— Nu! se răsti liderul grupului. Să nu îndrăzniți cumva să vi le scoateți până nu vă spunem noi! Acum ieșiți din mașină, încetișor! Faceți-ne o favoare și nu vă omorâți singuri!

— Ești un mare nenorocit! îl auzi Thomas pe Minho. Ușor de făcut, când ai șase oameni înarmați. Ce-ar fi să…

Îl întrerupse bufnitura puternică a unei lovituri de pumn, apoi se auzi un mârâit.

Thomas se simți apucat și tras din dubă atât de violent, că aproape căzu. După ce-și recăpătă echilibrul, însoțitorul lui îl trase din nou, ducându-l de-acolo; Thomas abia reușea să se țină pe picioare.

Nu spuse nimic în timp ce fu târât pe niște scări, apoi pe un coridor lung. Se opriră, și el își auzi călăuza folosind o cartelă electronică, pârâitul unei încuietori și apoi scârțâitul unei uși ce se deschide. În acest timp, Thomas auzi un cor tot mai mare, de parcă înăuntru îi așteptau zeci de persoane.

Femeia îl împinse, iar el se împletici câțiva pași în față. Imediat ce ușa se închise în urma lui, își dădu jos gluga de pe cap.

Se aflau într-o sală enormă, plină de oameni. Majoritatea stăteau pe jos. Câteva lumini slabe din tavan cădeau asupra a zeci de fețe care se uitau la ei, unele murdare, cele mai multe zgâriate sau lovite.

O femeie se apropie de ei, îngrozită și neliniștită.

— Cum e afară? întrebă ea. Suntem aici de câteva ore, și lucrurile o luaseră razna. E mai rău?

Începură să se apropie și alții de ei, în timp ce Thomas încerca să le răspundă.

— Eram în afara orașului; ne-au prins la poartă. Cum adică lucrurile au luat-o razna? Ce s-a întâmplat?

Femeia își plecă privirea.

— Guvernul a declarat stare de urgență fără niciun avertisment. Apoi poliția, mașinăriile de poliție și cei care ne testau pentru Arșiță au dispărut cu toții. Parcă toți odată. După care ne-au prins oamenii ăștia care încercau să-și găsească de lucru la clădirea primăriei. Nici măcar n-am apucat să ne dăm seama ce se întâmplă.

— Noi eram paznici la Palatul Defecților, spuse un alt bărbat. Au dispărut o grămadă de-ai noștri, așa că în cele din urmă am renunțat și-am venit la Denver, acum câteva zile. Pe noi ne-au prins la aeroport.

— Cum de-au degenerat lucrurile atât de tare și de repede? întrebă Brenda. Am fost în oraș acum trei zile.

Bărbatul râse ascuțit, plin de amărăciune.

— Orașul e plin de idioți care au crezut că pot ei să stăpânească virusul. A fost o bătălie lungă și înceată, dar în cele din urmă totul s-a întors împotriva noastră. Lumea n-are nicio șansă: virusul e prea puternic. Unii dintre noi am știut de multă vreme că la asta se va ajunge.

Thomas se uită din nou la cei care se apropiau de ei. Înlemni când îl văzu pe Aris.

— Minho, uite! spuse el, dându-i un cot prietenului său și arătând cu degetul.

Băiatul din Grupul B zâmbea deja cu gura până la urechi și alerga înspre ei. În spatele lui, Thomas văzu vreo două fete din grupul lui Aris din Labirint. Indiferent cine erau cei care-i răpiseră, era clar că își făcuseră treaba cu pricepere.

Aris ajunse la Thomas și rămase în fața lui de parcă ar fi vrut să-l îmbrățișeze, după care îi întinse mâna. Thomas i-o strânse.

— Mă bucur că sunteți bine, spuse băiatul.

— Și noi. Thomas își dădu seama că dispăruse orice amărăciune pe care o simțise în legătură cu cele întâmplate între ei în Ținutul Pârjolit. Unde sunt ceilalți?

Aris se întristă.

— Majoritatea nu mai sunt cu noi. Au fost luați de un alt grup.

Înainte ca Thomas să poată asimila ce auzise, în fața lui apăru Teresa. Thomas trebui să înghită în sec ca să scape de nodul care i se pusese în gât.

— Teresa?

Îl năpădiră atâtea emoții contradictorii, că abia reuși să vorbească.

— Bună, Tom! Fata se apropie de el, tristă. Mă bucur că ești bine.

Avea lacrimi în ochi.

— Da, și eu mă bucur că ești bine.

O parte din el o ura; o altă parte din el îi dusese dorul. Îi venea să țipe la ea pentru că-i abandonase în baza RĂU.

— Unde ați fost? întrebă ea. Cum ați ajuns până la Denver?

Thomas era nedumerit.

— Cum adică, unde am fost?

Fata se holbă la el preț de câteva secunde.

— Avem multe de vorbit.

Thomas miji ochii.

— Ce mai pui la cale?

— Nu pun nimic la cale... Tonul Teresei deveni sfidător. Se pare că am avut o problemă de comunicare. Ascultă, cei mai mulți din grupul nostru au fost prinși ieri de diverși vânători de recompense. Probabil că i-au dus deja înapoi la RĂU. Inclusiv pe Tigaie. Îmi pare rău.

Thomas se gândi la bucătar. Nu știa dacă ar fi suportat să mai piardă un prieten.

Minho se aplecă spre ei și vorbi:

— Văd că ești la fel de veselă ca întotdeauna. Așa că mă bucur să fiu din nou în compania ta radioasă.

Teresa nu-l băgă în seamă.

— Tom, ne vor muta de aici curând. Te rog, vino să vorbim! Noi doi. Acum!

Lui Thomas nu-i plăcea deloc că *își dorea* s-o facă și încercă să-și ascundă nerăbdarea.

— Șobolanul mi-a ținut deja un discurs pompos. Te rog spune-mi că nu ești de acord cu el și că nu crezi că ar trebui să mă întorc la RĂU.

— Nici măcar nu știu la ce te referi. Teresa se opri, încercând să-și țină în frâu mândria. Te rog!

Thomas se holbă multă vreme la ea, fără să reușească să-și dea seama bine ce simțea. Brenda se afla la doar câțiva metri de el, și era evident că nu se bucura s-o vadă.

— Ei bine? întrebă Teresa. Arătă spre sală. N-avem prea multe lucruri de făcut pe-aici, nu putem decât să așteptăm. Ești prea ocupat ca să vorbești cu mine?

Thomas trebui să se abțină să nu-și dea ochii peste cap. Arătă spre două scaune goale din colțul sălii enorme în care se aflau.

— Să mergem, dar sper să termini repede ce-ai de spus.

CAPITOLUL 44

Thomas stătea cu capul sprijinit de perete, cu brațele încrucișate. Teresa se așezase cu fața spre el, cu picioarele sub ea. Când plecaseră de lângă ceilalți, Minho îl avertizase să nu asculte o vorbă din ce avea să-i spună.

— Deci, spuse Teresa.

— Deci.

— Cu ce începem?

— A fost ideea ta, așa că începe tu! Dacă n-ai nimic de spus, am încheiat discuția.

Teresa oftă.

— Ai putea începe prin a-mi acorda prezumția de nevinovăție și prin a nu te mai purta ca un dobitoc. Da, știu că am făcut unele lucruri în Ținutul Pârjolit, dar și tu știi bine de ce le-am făcut: ca să te salvez pe termen lung. Pe-atunci nu știam că totul avea de-a face cu Variabile și tipare. Ce-ar fi să ai puțină încredere în mine? Să-mi vorbești ca unei persoane normale?

Thomas nu spuse nimic câteva clipe, apoi îi răspunse.

— În regulă. Dar m-ai abandonat în baza RĂU, ceea ce demonstrează că…

— Tom! strigă ea ca și când cineva i-ar fi tras o palmă peste față. *Nu* te-am abandonat! Despre ce vorbești?

— Despre ce vorbești *tu*?

Thomas era complet nedumerit.

— Nu v-am abandonat acolo! Ne-am întors după *voi. Voi* ne-ați lăsat acolo!

Thomas nu făcu decât să se holbeze la ea.

— Chiar mă crezi atât de prost?

— În complex, toată lumea vorbea doar că tu, Newt și Minho ați evadat de-acolo și v-ați ascuns în pădurea care înconjoară baza. V-am căutat, dar nici urmă de voi. De-atunci, am tot sperat că ați reușit cumva să vă întoarceți la civilizație. De ce crezi că am fost atât de încântată să văd că sunteți în viață?

Thomas simți cum se înfurie din nou.

— Cum te poți aștepta să te cred? Probabil c-ai știut exact ce încerca să-mi spună Șobolanul: că au nevoie de mine, că sunt așa-numitul Candidat Final.

Teresa se pleoști.

— Mă crezi cea mai rea persoană de pe fața pământului, nu-i așa? Nu așteptă însă ca el să-i răspundă. Dacă ți-ai fi recăpătat și tu amintirile, așa cum ar fi trebuit, ai fi văzut că sunt aceeași Teresa dintotdeauna. Am făcut ce-am făcut în Ținutul Pârjolit ca să te salvez, și de-atunci tot încerc să mă revanșez.

Lui Thomas îi era foarte greu să rămână furios pe ea, pentru că Teresa nu părea să se prefacă.

— Cum să te cred, Teresa? Cum?

Ea își ridică privirea sticloasă spre el.

— Îți jur că nu știu totul despre Candidatul Final, pentru că au inventat treaba asta după ce-am plecat noi în Labirint, așa că nu-mi amintesc nimic. Dar *am aflat* că tipii de la RĂU nu au de gând să oprească Încercările până nu-și obțin schița. Se pregătesc să o ia de la capăt, Thomas. Adună alți Imuni ca să înceapă din nou testele. Și nu pot să trec din nou prin asta. Am plecat ca să te caut. Atâta tot.

Thomas nu-i răspunse. O parte din el își dorea s-o creadă. Cu disperare.

— Îmi pare nespus de rău, spuse Teresa oftând. Își întoarse privirea de la el și își trecu o mână prin păr. Așteptă câteva secunde înainte să-l privească din nou. Pot doar să-ți spun că mă simt sfâșiată pe dinăuntru. Sfârtecată de-a dreptul. Chiar am crezut că putem găsi un tratament, și știam că aveau nevoie de tine pentru asta. Dar lucrurile s-au schimbat. Chiar dacă mi-am recăpătat amintirile, nu mai pot gândi ca înainte. Îmi dau seama acum că toate astea nu se vor sfârși niciodată.

Se opri, dar Thomas nu avea nimic de spus. Se uită la ea și văzu pe chipul ei o durere pe care nu o mai văzuse până atunci. Fata spunea adevărul.

Teresa continuă:

— Așa că mi-am făcut o promisiune mie însămi. O să fac tot ce e nevoie ca să-mi răscumpăr greșelile. Am zis să-mi salvez mai întâi prietenii, apoi pe alți Imuni, dacă se poate. Și uite ce bine m-am descurcat!

Thomas încercă să găsească cuvintele potrivite.

— Ei bine, nici noi nu ne-am descurcat prea bine, nu-i așa?

Teresa își ridică sprâncenele.

— Credeți c-o să-i opriți?

— O să fim vânduți din nou celor de la RĂU, așa că nu mai contează.

Ea nu-i răspunse imediat. Thomas ar fi făcut orice ca să-i citească gândurile, și nu ca înainte. Se întristă o clipă, știind că fuseseră împreună sute de ore pe care nu și le mai amintea. Cândva fuseseră cei mai buni prieteni.

În cele din urmă, Teresa spuse:

— Dac*ă putem* într-adevăr să facem ceva, sper că vei reuși să ai din nou încredere în mine. Și știu că-i putem convinge pe Aris și pe ceilalți să ne ajute. Și ei sunt de părerea mea.

Thomas știa că trebuia să fie precaut. Era oarecum ciudat că Teresa era de acord cu el în privința celor de la RĂU abia acum, după ce-și recăpătase amintirile.

— Vom vedea ce va fi, spuse el în cele din urmă.

Ea se încruntă.

— Chiar nu ai încredere în mine, nu?

— Vom vedea ce va fi, repetă el.

Se ridică și se îndepărtă de ea. Ura faptul că o vedea suferind atât. Și se ura pe sine pentru că-i păsa, după tot ce-i făcuse fata.

CAPITOLUL 45

Când se întoarse, Thomas îl găsi pe Minho lângă Brenda și Jorge. Nu părea prea fericit să-l vadă. Se uită urât la el.

— Ei, ce ți-a spus afurisita aia de trădătoare?

Thomas se așeză lângă el. Se strânseră și alții în jurul lor, și Thomas își dădu seama că îi ascultau cu toții.

— Ei bine? insistă Minho.

— Mi-a spus c-au evadat pentru că au aflat că RĂU plănuiește să o ia de la capăt, dacă e nevoie. Că adună Imuni, așa cum ne-a spus și Gally. Jură că li s-a spus că noi evadaserăm deja și că ne-au căutat. Thomas se opri: știa că lui Minho nu avea să-i placă. Și vrea să ne ajute, dacă poate.

Minho clătină pur și simplu din cap.

— Ești un dobitoc. N-ar fi trebuit să vorbești cu ea.

— Mulțumesc!

Thomas se frecă pe față. Minho avea dreptate.

— Nu-mi place să mă bag ca musca-n lapte, *muchachos,* spuse Jorge. Puteți vorbi cât vreți despre chestia asta, dar e degeaba dacă nu reușim să ieșim de-aici. Momentan, nu contează cine de partea cui este.

Chiar atunci ușa se deschise și trei dintre oamenii care-i luaseră prizonieri intrară cu niște saci mari plini. Îi urmă un al patrulea, înarmat cu un Lansator și un pistol. Bărbatul se uită prin sală, să vadă dacă cineva avea chef de ceartă, în timp ce ceilalți începură să le împartă pâine și sticle cu apă din saci.

— Cum de reușim să ajungem mereu în situații de-astea? întrebă Minho. Cel puțin până acum puteam da vina pe RĂU.

— Încă putem da vina pe ei, murmură Thomas.

Minho râse cu gura până la urechi.

— Bun, atunci. Cretinii dracului!

În sală se lăsă o tăcere tensionată, în timp ce răpitorii străbătură încăperea. Oamenii începură să mănânce. Thomas își dădu seama că trebuiau să vorbească în șoaptă.

Minho îl înghionti pe Thomas.

— Unul dintre ei are o armă, șopti el. Și nu pare prea dur. Pun pariu că l-aș dovedi.

— Poate, îi răspunse Thomas în șoaptă. Să nu faci prostii! Are un pistol și un Lansator. Și cred că nu ți-ar plăcea să fii împușcat cu niciunul din ele.

— Cred că ar trebui să ai puțină încredere în *mine* de data asta.

Minho îi făcu cu ochiul, iar Thomas oftă. Erau șanse mari ca ceea ce urma să se întâmple să nu treacă deloc neobservat.

Răpitorii se apropiară și se opriră lângă grupul lor restrâns. Thomas luă o chiflă și o sticlă cu apă, dar, când bărbatul încercă să-i dea niște pâine lui Minho, acesta îl pocni peste mână.

— De ce-aș lua ceva de la voi? Probabil că sunt otrăvite.

— Dacă vrei să flămânzești, n-ai decât! îi răspunse individul și trecu mai departe.

Aproape că trecuse de ei, când Minho sări în picioare și-l trânti la pământ pe tipul cu Lansatorul. Acesta scăpă din mână arma, care se descărcă, trimițând o grenadă înspre tavan. Proiectilul se sfărâmă într-un spectacol de fulgere. Răpitorul era la pământ, iar Minho începu să-i care la pumni, chinuindu-se să-i smulgă pistolul cu mâna liberă.

Pentru o fracțiune de secundă, totul încremeni. Apoi lucrurile se puseră din nou în mișcare, înainte ca Thomas să apuce să reacționeze. Ceilalți trei paznici aruncară sacii ca să sară pe Minho, dar nu reușiră să facă niciun pas, că șase oameni tăbărâră pe ei, trântindu-i la pământ. Jorge îl ajută pe Minho să-l țină pe paznic și-l călcă pe braț pe acesta din urmă până când bărbatul dădu în sfârșit drumul pistolului pe care îl scosese de la centură; Minho îl lovi, și pistolul alunecă pe podea. Îl ridică o femeie. Thomas văzu că Brenda apucase deja Lansatorul.

— Încetați! strigă ea, îndreptând arma spre răpitori.

Minho se ridică și se îndepărtă de bărbatul culcat pe podea, iar Thomas văzu că individul avea fața plină de sânge. Oamenii îi târau deja pe ceilalți trei paznici spre partenerul lor și-i așezară pe toți în șir, culcați pe spate.

Totul se întâmplase atât de repede, încât Thomas nu apucase nici măcar să se miște din loc, dar se puse imediat pe treabă.

— Trebuie să-i facem să vorbească, spuse el. Și asta repede, înainte să le vină întăriri.

— Ar trebui să le tragem câte un glonț în cap și gata! strigă un bărbat. Să-i împușcăm și să plecăm de-aici!

Alți câțiva își exprimară acordul.

Thomas își dădu seama că grupul se transformase într-o bandă. Dacă voia să obțină informații, trebuia să se miște rapid, înainte ca lucrurile s-o ia razna. Se ridică, se duse spre femeia care luase pistolul și-o convinse să i-l dea lui; apoi se întoarse și îngenunche lângă bărbatul care-i dăduse pâine.

Îi puse pistolul la tâmplă.

— O să număr până la trei. Dacă nu ne spui ce planuri au cei de la RĂU cu noi și unde trebuia să vă întâlniți cu ei, apăs pe trăgaci. Unu.

Bărbatul nu șovăi.

— RĂU? N-avem nicio legătură cu RĂU.

— Minți. Doi.

— Nu, îți jur! N-avem nicio legătură cu ei! Cel puțin, din câte știu eu.

— Serios? Atunci poate ne explici și nouă de ce răpiți Imuni.

Bărbatul se uită rapid la prietenii lui, după care răspunse, privindu-l pe Thomas direct în ochi:

— Lucrăm pentru Brațul Drept.

CAPITOLUL 46

— Cum adică lucrați pentru Brațul Drept? întrebă Thomas.

N-avea niciun sens.

— Cum adică „cum adică”? îi răspunse cam arțăgos bărbatul, în pofida faptului că avea o armă la tâmplă. Lucrez pentru afurisitul de Braț Drept. Ce-i așa de greu de înțeles?

Thomas se dădu în spate, confuz.

— Atunci de ce prindeți Imuni?

— Pentru că așa vrem, spuse bărbatul, cu ochii la arma acum coborâtă. Asta-i tot ce trebuie să știi.

— Împușcă-l și treci la următorul! strigă cineva din mulțime.

Thomas se aplecă din nou spre prizonier și-i puse din nou pistolul la tâmplă.

— Ești foarte obraznic, ținând cont că eu am pistolul. O să mai număr o dată până la trei. Spune-mi de ce vrea Brațul Drept Imuni, altfel voi presupune că minți. Unu.

— Știi că nu mint, puștiule.

— Doi.

— N-o să mă omori. Îmi dau seama după ochi.

Pricepuse că Thomas mergea la cacealma. N-ar fi putut să împuște pur și simplu un om în cap. Oftă și retrase din nou arma.

— Dacă lucrați pentru Brațul Drept, teoretic suntem de aceeași parte a baricadei. Spune-ne ce se întâmplă!

Tipul se ridică încet în șezut, și ceilalți trei amici ai lui îi urmară exemplul. Bărbatul cu fața însângerată gemu.

— Dacă vreți răspunsuri, spuse unul dintre ei, va trebui să-l întrebați pe șefu’. Chiar nu știm nimic.

— Așa-i, adăugă bărbatul de lângă Thomas. Noi suntem niște oameni mărunți.

Brenda se apropie de ei, cu Lansatorul în mâini.

— Și cum dăm de șeful ăsta al vostru?

Bărbatul ridică din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Minho mârâi și smulse pistolul din mâinile lui Thomas.

— M-am săturat de porcăria asta! Îndreptă arma spre piciorul bărbatului. În regulă, n-o să te omorâm, dar, dacă nu începi să vorbești în trei secunde, o să te doară degetul groaznic. Unu.

— Vorbesc serios, chiar nu știm nimic!

Omul era de-a dreptul furios.

— În regulă, zise Minho.

Apoi trase.

Thomas privi încremenit cum fostul paznic se apucă de picior, urlând din toți rărunchii. Minho îl împușcase în degetul mic de la picior, care, împreună cu bucata aferentă din pantof, dispăruse acum, fiind înlocuit de o rană însângerată.

— Cum ai putut să faci așa ceva? strigă femeia de lângă el și se duse să-și ajute prietenul.

Scoase un teanc de șervețele din pantaloni și le apăsă pe piciorul bărbatului.

Thomas era uluit că Minho chiar trăsese, dar îl și respecta pentru asta. El n-ar fi putut să apese pe trăgaci, și era limpede că dacă nu primeau urgent niște răspunsuri, n-aveau să le mai primească nicicând. Se uită la Brenda, care ridică din umeri în semn de încuviințare. Teresa privea de la distanță, impasibilă.

Minho continuă:

— Bun, cât se ocupă ea de piciorul amărâtului ăstuia, careva dintre voi ar face bine să vorbească. Ne spuneți ce se întâmplă, sau își mai pierde cineva un deget. Flutură pistolul spre femeie, apoi spre ceilalți doi tipi. De ce răpiți oameni pentru Brațul Drept?

— V-am mai spus: nu știm nimic! îi răspunse femeia. Ei ne plătesc, iar noi facem ce ne spun.

— Și tu? întrebă Minho, îndreptând arma spre unul dintre bărbați. Ai ceva de spus? Ca să salvezi un deget sau două?

Bărbatul ridică mâinile.

— Jur pe viața mamei mele că nu știu nimic. Dar…

Păru să regrete imediat ultimul cuvânt. Se uită la amicii lui și se făcu alb ca varul.

— Dar ce? Scuipă tot! Știu că ne-ascunzi ceva!

— Nimic.

— Chiar trebuie să continuăm jocul ăsta? Minho puse pistolul deasupra piciorului bărbatului. N-o să mai număr.

— Stai! strigă paznicul. Bine, uite cum facem! Putem să vă ducem pe câțiva dintre voi, să-i întrebați chiar voi pe șefi. Nu

știu dacă o să vă lase să vorbiți cu grangurii ăia mari, dar cine știe? N-am de gând să-mi pierd un deget aiurea.

— Bine atunci, spuse Minho, dându-se un pas în spate și făcându-i semn tipului să se ridice. Vezi? N-a fost chiar așa de rău. Hai să-i facem o vizită șefului tău! Eu, tu și prietenii mei.

Toți cei din sală izbucniră. Nimeni nu voia să fie lăsat în urmă și nimeni n-avea de gând să tacă.

Femeia care adusese apa se ridică în picioare și începu să țipe. Gloata se potoli.

— Sunteți mult mai în siguranță aici! Credeți-mă! Dacă am încerca să mergem toți, vă garantez că jumătate dintre noi n-ar rezista. Dacă tipii ăștia vor să-l vadă pe șef, atunci lăsați-i pe ei să-și pună gâturile la bătaie! Un pistol și un Lansator n-o să-i ajute cine știe ce. Aici avem deocamdată o ușă încuiată și nicio fereastră.

Când termină ce-avea de spus, oamenii începură din nou să se plângă. Femeia se întoarse atunci spre Minho și Thomas și le strigă:

— Uite ce-i: e periculos afară! Eu n-aș lua mulți oameni cu mine. Cu cât luați mai mulți, cu atât aveți șanse mai mari să fiți văzuți. Se opri și se uită prin încăpere. Și, dac-aș fi în locul vostru, aș întinde-o cât mai iute de-aici. Din câte văd eu, oamenii ăștia o să se agite tot mai tare. În curând n-o să-i mai putem stăpâni. Iar afară… Strânse tare din buze, apoi continuă: Sunt Defecți peste tot. Omoară tot ce mișcă.

CAPITOLUL 47

Minho îndreptă arma spre tavan și trase. Thomas tresări. În încăpere se lăsă o tăcere desăvârșită.

Minho nu trebui să spună nimic. Îi făcu semn femeii să vorbească.

— E-o nebunie afară! Totul s-a întâmplat fulgerător. Ca și cum ar fi stat ascunși așteptând doar un semnal. Azi-dimineață, polițiștii au fost înfrânți și porțile au fost deschise. Li s-au alăturat niște Defecți din Palat. Acum sunt peste tot. Femeia se opri și se uită la câțiva oameni. Vă jur că nici măcar eu nu vreau să ies. Și vă promit că *suntem* buni. Nu știu ce-au plănuit șefii de la Brațul Drept, dar știu că vor să ne scoată pe toți din Denver.

— Atunci de ce ne tratezi ca pe niște prizonieri? strigă cineva.

— Îmi fac doar treaba. Se întoarse din nou spre Thomas și continuă: Cred că e o idee proastă să plecăm de-aici, dar, așa cum am spus, dacă tot vreți s-o faceți, puteți lua doar câțiva oameni cu voi. Dacă Defecții ăia văd o halcă de carne proaspătă plimbându-se pe străzi, s-a zis cu noi. Cu sau fără arme. Și șefului s-ar putea să nu-i placă să-i vină o mulțime de oameni la sediu: dacă paznicii noștri detectează o furgonetă plină de străini, s-ar putea să înceapă să tragă în ea.

— O să mergem eu și Brenda, spuse Thomas.

Vorbise fără să se fi gândit la ce-avea să scoată pe gură.

— Nici gând! răspunse Minho, clătinând din cap. Mergem noi doi.

Dar cu Minho risca prea mult. Era prea irascibil. Brenda se gândea înainte să acționeze, și ei aveau nevoie de asta ca să scape cu viață. În plus, Thomas pur și simplu nu voia s-o piardă din ochi.

— Nu, mă duc eu cu ea. Ne-am descurcat destul de bine în Ținutul Pârjolit. O să ne descurcăm și aici.

— Nici gând, omule! Thomas fu sigur că Minho suferea. N-ar trebui să ne despărțim. Ar trebui să mergem toți patru; ar fi mai sigur.

— Minho, cineva trebuie să rămână aici și să țină lucrurile sub control, spuse Thomas cât se poate de serios. La urma urmei,

era o încăpere plină de oameni care ar fi putut să-i ajute să-i înfrângă pe cei de la RĂU. În plus, nu vreau să cobesc, continuă el, dar dacă noi chiar *pățim* ceva? Rămâneți aici și aveți grijă ca planurile noastre să nu se ducă de râpă! L-au prins pe Tigaie, Minho. Și cine știe pe cine altcineva. Ai spus odată că ar trebui să fiu Apărătorul Alergătorilor. Ei bine, lasă-mă să fiu Apărător astăzi! Ai încredere în mine! Așa cum a spus și doamna, cu cât suntem mai puțini, cu atât avem șanse mai mari să trecem neobservați.

Thomas își privi amicul în ochi și așteptă un răspuns. Minho nu răspunse multă vreme.

— În regulă, zise el în cele din urmă. Dar n-o să-mi placă *deloc* dacă mori.

Thomas dădu din cap.

— Bine.

Nu-și dăduse seama până atunci cât de important era ca Minho să mai creadă în el. Îi dădea jumătate din curajul de care avea nevoie ca să acționeze.

•

Cel care merse cu ei fu bărbatul care le spusese că-i putea duce la șeful lor. Îl chema Lawrence și, în pofida situației de-afară, părea nerăbdător să iasă din încăperea aceea plină de oameni furioși. Descuie ușa mare și le făcu semn lui Thomas și Brendei să-l urmeze. Thomas luase pistolul, iar Brenda, Lansatorul.

Străbătură din nou coridorul lung prin care trecuseră cu doar puțin timp în urmă, iar Lawrence se opri lângă ușa de la intrare. În lumina palidă care radia din tavan, Thomas își dădu seama că bărbatul era îngrijorat.

— Bun, trebuie să ne hotărâm. Dacă mergem pe jos, o să dureze vreo două ore, dar avem mai multe șanse să trecem neobservați. Ne putem ascunde mai ușor pe jos decât cu furgoneta. Cu mașina ajungem mai repede, dar sigur vom fi observați.

— Rapid sau pe ascuns? spuse Thomas. Se uită la Brenda. Tu ce zici?

— Furgoneta, spuse ea.

— Așa e, încuviință Thomas. Îl bântuia imaginea Defectului din ziua anterioară, cu fața plină de sânge. Mă sperie de moarte

când mă gândesc c-ar trebui să ies în oraș pe jos, continuă el. Categoric luăm furgoneta.

Lawrence încuviință.

— Bine, așa facem. Tăceți din gură și țineți armele la îndemână! În primul rând, trebuie să ne urcăm în vehicul și să încuiem rapid ușile. E chiar lângă poarta asta. Sunteți pregătiți?

Thomas își ridică sprâncenele spre Brenda și dădură amândoi din cap. Cât de pregătiți puteau să fie.

Lawrence scoase un teanc de cartele din buzunar și descuie multiplele încuietori aliniate de-a lungul zidului. Strânse apoi cartelele în pumn și împinse ușa, deschizând-o încet. Afară era întuneric, un felinar stradal rămăsese singura sursă de lumină din zonă. Thomas se întrebă cât timp avea să mai funcționeze electricitatea înainte să se oprească și ea – așa cum avea să se întâmple cu toate, de altfel. Denver putea deveni un oraș mort în doar câteva zile.

Văzu furgoneta parcată pe o alee îngustă, la vreo șase metri de ei. Lawrence scoase capul pe ușă, se uită în stânga și-n dreapta, apoi reveni.

— Pare în regulă. Să mergem!

Ieșiră din clădire. Thomas și Brenda o luară la fugă spre furgonetă, iar Lawrence încuie ușa în spatele lor. Thomas își simțea nervii întinși la maximum. Era agitat și se uita în sus și-n jos pe stradă, convins că avea să zărească vreun Defect din clipă-n clipă. Dar, chiar dacă în depărtare se auzeau râsete nebune, prin zonă nu părea să fie nimeni.

Lawrence deblocă furgoneta, iar Brenda deschise ușa și intră în mașină odată cu el. Thomas se urcă și el pe scaunul din față și trânti ușa. Lawrence blocă imediat ușile și porni motorul. Era pe punctul de-a călca accelerația, când se auzi o bufnitură puternică chiar deasupra lor, apoi alte pocnete, și furgoneta se clătină. Apoi tăcere. Apoi un sunet înfundat de tuse.

Cineva sărise pe plafonul dubei.

CAPITOLUL 48

Furgoneta țâșni înainte, și Lawrence apucă strâns volanul. Thomas se întoarse și se uită pe geamurile din spate, dar nu văzu nimic. Individul de pe plafon reușea să se țină bine.

Thomas tocmai se întorcea în față, când văzu un chip coborând pe parbriz, holbându-se la ei cu susul în jos. Era o femeie: părul îi flutura în vânt, căci Lawrence conducea furgoneta pe alee cu o viteză năucitoare. Femeia îl privi pe Thomas în ochi și-i zâmbi, dând la iveală niște dinți perfecți.

— De ce se ține? strigă Thomas.

Lawrence îi răspunse agitat:

— Naiba știe! Dar n-o să reziste prea mult.

Femeia continuă să-l privească pe Thomas în ochi, dar își eliberă o mână și începu să dea cu pumnul în parbriz. Poc, poc, poc! Râse în continuare cu gura până la urechi, și dinții aproape că-i străluceau în lumina felinarului.

— Vrei, *te rog,* să scapi de ea? strigă Brenda.

— S-a făcut!

Lawrence călcă brusc frâna.

Femeia zbură prin aer ca o grenadă. Thomas se înfioră și închise ochii, apoi se sili să-i deschidă din nou. În mod neașteptat, femeia se mișca deja, încercând să se ridice, împleticit. Își recăpătă echilibrul, apoi se întoarse încet spre ei, în lumina farurilor de la furgonetă.

Nu mai zâmbea, chiar deloc. De fapt, acum mârâia feroce; pe o parte a feței avea o crestătură roșie enormă. Îl străpunse din nou cu privirea pe Thomas, iar acesta se înfioră.

Lawrence tură motorul. Defecta păru gata să se arunce în fața vehiculului, ca și cum l-ar fi putut opri cumva, dar, chiar în ultima clipă, se dădu la o parte și-i lăsă să treacă. Thomas nu reuși să-și ia ochii de la ea, și, ultima dată când o privi, femeia se încruntă, iar privirea i se limpezi, de parcă tocmai își dăduse seama ce făcuse. Ca și cum ar mai fi rămas ceva în ea din persoana care fusese înainte. Ceea ce îl făcu pe Thomas să se simtă groaznic.

— Era ca un fel de amestec de luciditate și nebunie.

— Bucură-te că era singură! bombăni Lawrence.

Brenda îl strânse pe Thomas de braț.

— E greu să vezi așa ceva. Îmi dau seama cum v-ați simțit tu și Minho când ați văzut ce-a pățit Newt.

Thomas nu-i răspunse, dar își puse mâna peste a ei.

Ajunseră la capătul aleii, și Lawrence coti spre dreapta, intrând pe o stradă mai mare. Peste tot erau grupulețe de oameni. Câțiva dintre ei se îmbrânceau de parcă s-ar fi luptat, dar majoritatea căutau prin gunoaie sau mâncau lucruri pe care Thomas nu reușea să le identifice prea bine. Câțiva, cu fețe bântuite, fantomatice, stăteau pur și simplu și se holbau la ei cu priviri goale.

Nimeni din furgonetă nu mai spuse nimic, de parcă s-ar fi temut că asta i-ar fi alarmat pe Defecții de-afară.

— Nu pot să cred ce repede s-a întâmplat totul, spuse Brenda în cele din urmă. Crezi că plănuiau cumva să preia controlul asupra orașului? Chiar ar putea *organiza* o asemenea acțiune?

— E greu de spus, se gândi Lawrence. Au existat semne. Au dispărut locuitori. Și reprezentanți ai guvernului. S-au descoperit tot mai multe persoane infectate. Dar se pare că un mare număr din nenorociții ăștia s-au ascuns pur și simplu, așteptând momentul potrivit ca să acționeze.

— Așa e, spuse Brenda. Se pare c-a trebuit doar să aștepte până ce Defecții au ajuns să depășească numeric oamenii sănătoși. Și când s-a înclinat balanța, s-a înclinat rău de tot.

— Ce contează cum s-a întâmplat? zise Lawrence. Singurul lucru care contează e ce se petrece *acum.* Uită-te în jur! Locul ăsta-i un coșmar. Încetini și viră la dreapta pe o alee lungă. Aproape am ajuns. Trebuie să fim mai atenți.

Stinse farurile, apoi acceleră din nou.

Pe măsură ce înaintau, locul se întunecă tot mai mult, până când Thomas văzu doar niște umbre enorme, neclare, care păreau gata să se arunce în fața mașinii în orice moment.

— Poate că n-ar trebui să conduci atât de repede.

— O să fie bine, îi răspunse bărbatul. Am făcut drumul ăsta de o mie de ori. Îl știu ca-n pal…

Thomas zbură înainte, apoi fu tras înapoi de centura de siguranță. Trecuseră peste ceva care se prinsese sub furgonetă: ceva din metal, din câte își dădea el seama. Mașina săltă de câteva ori, apoi se opri.

— Ce-a fost asta? șopti Brenda.

— Nu știu, îi răspunse Lawrence și mai încet. Probabil un coș de gunoi sau ceva de genul. Mi-a stat inima în loc.

Dădu să plece de pe loc, și auziră un scârțâit strident. Simțiră apoi o hurducătură, încă o bubuitură, după care se făcu liniște.

— Am scăpat de el, murmură Lawrence, evident ușurat.

Își continuară drumul, dar mai încet ca înainte.

— Poate ar trebui totuși să aprinzi din nou farurile, îi sugeră Thomas, uimit de cât de repede îi bătea inima. Nu văd nimic.

— Da, adăugă Brenda. Sunt sigură că dacă e cineva pe-aici, a auzit deja toată larma de mai înainte.

— Probabil că da.

Lawrence aprinse farurile. Aleea fu inundată de o lumină albăstruie, care, în comparație cu întunericul dinainte, li se păru mai strălucitoare ca soarele. Thomas miji ochii, după care îi deschise larg și se îngrozi. La vreo șase metri în fața lor, cel puțin vreo treizeci de oameni ieșiseră pe stradă și stăteau acum grupați la un loc, blocând complet drumul.

Erau palizi și trași la față, zgâriați și loviți. Erau îmbrăcați în niște zdrențe mizerabile. Stăteau pur și simplu acolo, privind la lumina strălucitoare, fără să se arate câtuși de puțin tulburați. Păreau niște cadavre în picioare, înviate din morți.

Thomas se înfioră.

Oamenii începură să se dea la o parte. Se mișcară în același timp, eliberând un spațiu mare pe mijloc. Apoi unul dintre ei le făcu un semn cu mâna, cum că furgoneta poate trece mai departe.

— Ce Defecți politicoși! șopti Lawrence.

CAPITOLUL 49

— Poate că încă n-au luat-o razna de tot, răspunse Thomas, chiar dacă până și lui i se părea o afirmație stupidă. Sau poate n-au chef să fie călcați de o dubă.

— Ei bine, tu calc-o! spuse Brenda. Până nu se răzgândesc.

Spre ușurarea lui Thomas, Lawrence o ascultă; furgoneta țâșni înainte și nu încetini deloc. Defecții de lângă ziduri se holbară doar la ei. Thomas se înfioră din nou când îi văzu de aproape: toți zgâriați, plini de sânge și vânătăi, cu priviri nebune.

Se apropiau de capătul grupului, când auziră mai multe pocnituri puternice. Furgoneta se hurducăi și viră brusc spre dreapta. Partea din față se izbi de zidul aleii, țintuindu-i pe doi Defecți. Thomas se holbă îngrozit prin parbriz la cei doi care țipau din toți rărunchii și loveau în partea din față a mașinii cu pumnii însângerați.

— Ce naiba? urlă Lawrence și băgă în marșarier.

Se auzi un scârțâit puternic, și mașina se deplasă puțin în spate, zguduindu-se îngrozitor. Cei doi Defecți căzură la pământ și fură imediat atacați de tovarășii lor aflați cel mai aproape de partea din față a furgonetei. Thomas își întoarse imediat privirea, îngrozit și cu o senzație de greață. Defecții începură să lovească furgoneta din toate părțile. În timpul acesta, roțile mașinii se învârteau și scârțâiau, dar fără să prindă tracțiune. Zgomotele păreau desprinse dintr-un coșmar.

— Ce s-a întâmplat? strigă Brenda.

— Au făcut ceva la roți. La osii. Nu știu!

Lawrence continuă să schimbe când în marșarier, când în viteza întâi, dar, de fiecare dată, furgoneta se deplasa doar câțiva centimetri. O femeie cu părul vâlvoi se apropie de geamul din dreapta lui Thomas. Ținea în mâini o lopată enormă, iar Thomas o privi ridicând-o deasupra capului și lovind geamul. Sticla nu cedă.

— Trebuie să ieșim de-aici! țipă Thomas.

Se simțea neajutorat și nu știa ce altceva să spună. Căzuseră ca proștii într-o capcană evidentă.

Lawrence continuă să schimbe vitezele și să accelereze, dar nu făceau decât să se legene înainte și înapoi. Pe acoperiș se auziră bufnituri. Cineva era acolo. Defecții atacau acum toate geamurile, lovindu-le cu tot felul de obiecte, de la bețe de lemn la propriile mâini. Femeia de lângă geamul lui Thomas nu se dădu bătută, ci continuă să lovească geamul cu lopata. În cele din urmă, la a cincea sau a șasea lovitură, o crăpătură cât un fir de păr apăru pe geam.

Thomas era tot mai îngrozit. Simți că i se contractă mușchii gâtului.

— O să-l spargă!

— Scoate-ne de-aici! strigă Brenda în același timp.

Furgoneta se mișcă doar câțiva centimetri, suficient cât femeia să rateze următoarea lovitură. Dar chiar atunci cineva lovi parbrizul cu un baros, de sus, și o pânză de păianjen apăru pe sticlă, ca o floare albă.

Furgoneta țâșni din nou în spate. Bărbatul care ținea barosul se prăbuși pe capotă, înainte să apuce să mai lovească o dată, apoi căzu pe jos. Un Defect cu o crestătură lungă de-a lungul capului chel îi smuci unealta din mână și izbi de două ori în furgonetă, dar un alt grup încercă să-i smulgă arma din mână. Din mașină aproape că nu se mai putea vedea nimic din cauza crăpăturilor din parbriz. Din spate se auzi sunet de sticlă spartă; Thomas se răsuci și văzu un braț zvârcolindu-se printr-o crăpătură în geam. Marginile crestate îi sfârtecară pielea.

Își scoase centura de siguranță și se târî în partea din spate a furgonetei. Apucă primul lucru pe care îl găsi, o unealtă de plastic lungă, cu o perie la un capăt și un vârf ascuțit la celălalt, un piolet, și se târî peste rândul de scaune din mijloc; îl izbi de brațul Defectului, de trei ori. Acesta țipă și își retrase brațul, smulgând bucăți de sticlă.

— Vrei Lansatorul? îi strigă Brenda.

— Nu! strigă Thomas. E prea mare în furgonetă. Ia pistolul!

Furgoneta plonjă înainte, apoi se opri din nou; Thomas se lovi de spătarul banchetei din mijloc, rănindu-se la obraz și maxilar. Se răsuci și văzu un bărbat și o femeie care rupeau sticla rămasă din geamul spart. Gaura din geam se mărea constant, mânjită pe margini de sângele celor doi.

— Ține! îi strigă Brenda din spate.

Thomas se întoarse și apucă pistolul, ținti și trase o dată, de două ori. Defecții căzură la pământ, și țipetele le fură înăbușite de scârțâitul asurzitor al roților, de sunetul motorului suprasolicitat, de loviturile Defecților.

— Cred că mai avem puțin și scăpăm! strigă Lawrence. Nu-mi dau seama ce naiba au făcut!

Thomas se întoarse spre el: bărbatul era transpirat tot. În centrul pânzei de păianjen de pe parbriz apăruse o gaură. La toate geamurile erau Defecți: nu se mai vedea aproape nimic în jur. Brenda apucă strâns Lansatorul, gata să-l folosească la nevoie.

Furgoneta se mișcă în spate, apoi în față, apoi din nou în spate. Părea să răspundă mai bine la comenzi, și nu se mai zguduia atât de mult. În gaura enormă din geamul din spate apărură patru brațe, așa că Thomas mai trase două focuri. Se auziră țipete, și la geam apăru chipul unei femei, schimonosit și furios, cu toți dinții negri pe margini.

— Lasă-ne să intrăm, băiete! spuse ea, aproape imperceptibil. Vrem doar mâncare. Dă-ne mâncare! *Lasă-mă să intru*!

Femeia urlă ultimele cuvinte, apoi își vârî capul prin deschizătură, de parcă ar fi crezut sincer că putea încăpea pe-acolo. Thomas nu voia s-o împuște, dar ridică arma, pregătit să tragă în caz că Defecta reușea cumva să intre. Dar, când furgoneta țâșni din nou înainte, femeia căzu pe spate, lăsând marginile geamului spart pătate de sânge.

Thomas se așteptă ca furgoneta să o ia în spate. Dar, după ce se opri brusc, hurducăit, mai înaintă câțiva zeci de centimetri, virând în direcția corectă. Apoi înaintă încă puțin.

— Cred că m-am prins! strigă Lawrence.

Mașina avansă din nou, de data aceasta vreo trei metri. Defecții se luară după ei; pentru o clipă se lăsă tăcerea, când droaia de nebuni rămase în urmă. Dar apoi țipetele, bufniturile și loviturile începură din nou. Un bărbat vârî un cuțit lung prin gaura din geamul din spate și începu să lovească în stânga și în dreapta, orbește. Thomas ridică arma și trase. Câți ucisese oare? Trei? Patru? Și *chiar* îi ucisese?

Furgoneta mai scârțâi o dată groaznic, prelung, apoi țâșni înainte și nu se mai opri. Săltă de câteva ori când trecu peste Defecții din calea lor, apoi își continuă drumul lin și prinse viteză. Thomas se uită în spate și văzu Defecți căzând de pe

plafonul mașinii. Ceilalți se luară după ei, dar rămaseră curând în urmă.

Se prăbuși în scaun, pe spate, holbându-se la plafonul zdrelit. Respiră adânc, prelung, și încercă să-și vină în fire. Abia dacă își dădu seama că Lawrence stinse farul care mai funcționa și viră de două ori, după care intră într-un garaj, a cărui ușă se închise imediat în urma lor.

CAPITOLUL 50

Când mașina rămase pe loc și Lawrence opri motorul, se lăsă tăcere peste tot. Thomas își auzea doar bătăile inimii. Închise ochii și încercă să respire liniștit. Nimeni nu spuse nimic câteva minute, apoi Lawrence rupse tăcerea.

— Sunt afară, ne înconjoară chiar acum și așteaptă să ieșim.

Thomas se ridică cu greu și se răsuci din nou spre partea din față a mașinii. Văzu doar întuneric prin geamurile sparte.

— Cine? întrebă Brenda.

— Gărzile șefului. Știu că e una dintre furgonetele lor, dar n-o să vină la noi până nu ne dăm jos din ea. Trebuie să ne confirme identitatea. Mă aștept la vreo douăzeci de arme îndreptate spre noi chiar acum.

— Deci, cum procedăm? întrebă Thomas, care nu-și mai dorea o altă confruntare.

— Ne dăm jos, încetișor. O să mă recunoască destul de repede.

Thomas se târî peste scaune.

— Ne dăm jos toți odată? Sau pe rând?

— Ies eu primul, le spun că totul e în regulă. Vă dați jos doar când vă bat eu în geam, le răspunse Lawrence. Sunteți pregătiți?

— Sper, oftă Thomas.

— Ar fi nasol de tot, spuse Brenda, să fi ajuns până aici doar ca să fim împușcați. Sunt convinsă că arăt ca o Defectă.

Lawrence deschise ușa, și Thomas așteptă neliniștit semnalul. Bătăile tari în furgonetă îl speriară, dar era pregătit.

Brenda deschise încet ușa și ieși din mașină. Thomas îi urmă exemplul, chinuindu-se să vadă ceva în jur, dar era întuneric beznă.

În clipa următoare se auzi un pocnet, și locul se umplu imediat de o lumină albă puternică. Thomas ridică brațele și închise ochii, după care, ducându-și mâna streașină, îi miji încercând să vadă ceva. Un reflector enorm, montat pe un trepied, era îndreptat direct spre ei. Abia dacă reuși să distingă două siluete de-o parte și de alta a reflectorului. Se uită rapid în

jur și văzu cel puțin doisprezece oameni, toți înarmați, așa cum le spusese Lawrence.

— Lawrence, tu ești? strigă un bărbat, și vocea lui ricoșă în zidurile de beton.

Lui Thomas îi fu imposibil să-și dea seama cine vorbise.

— Da, eu sunt.

— Ce-ai făcut cu furgoneta noastră și cine sunt ăștia? Să nu-mi spui c-ai adus infectați cu tine.

— Ne-au atacat niște Defecți pe alee. Iar ei sunt Imuniști; m-au obligat să-i aduc aici. Vor să stea de vorbă cu șefu'.

— De ce? întrebă bărbatul.

— Au spus…

Celălalt îl întrerupse.

— Nu, lasă-i pe ei! Spuneți-vă numele și de ce l-ați obligat pe omul nostru să vă aducă aici și să distrugă unul dintre puținele vehicule care ne-au mai rămas. Și-ar fi bine să fie un motiv care să merite.

Thomas și Brenda se uitară unul la celălalt, să decidă cine ar fi trebuit să vorbească primul. Brenda îi făcu semn să înceapă el.

Thomas se întoarse din nou spre reflector, concentrându-se asupra persoanei din dreapta acestuia. Bănuia că el era cel care vorbea.

— Mă numesc Thomas. Ea e Brenda. Îl cunoaștem pe Gally; am fost cu el la RĂU și ne-a spus despre Brațul Drept cu câteva zile în urmă. Am vrut să vă ajutăm, dar nu așa. Vrem doar să știm ce plănuiți, de ce răpiți Imuni și de ce-i închideți. Credeam că RĂU face asta.

Thomas nu știa sigur la ce răspuns se așteptase, dar individul începu să chicotească.

— Cred c-o să vă duc la șefu' doar ca să vă scoată din cap ideea c-am putea face *vreodată* ceva din ce fac cei de la RĂU.

Thomas ridică din umeri.

— În regulă. Du-ne la șeful tău atunci!

Bărbatul i se păruse sincer dezgustat de RĂU. Dar tot nu înțelegea de ce îi răpiseră pe toți oamenii aceia.

— Sper că nu ne vinzi gogoși, puștiule, spuse individul. Lawrence, adu-i aici! Cineva să verifice furgoneta de arme.

•

Thomas nu scoase nicio vorbă în timp ce urcară două rânduri de scări de metal murdare. Trecură apoi printr-o ușă de lemn uzată, străbătură un coridor mizerabil, iluminat de un singur bec și de pe pereții căruia tapetul se desprindea pe alocuri, și ajunseră într-un final într-un spațiu larg care probabil fusese o frumoasă sală de conferință cu vreo cincizeci de ani în urmă. Acum însă adăpostea doar o masă mare și scaune de plastic răspândite la întâmplare.

La capătul îndepărtat al mesei stăteau doi oameni. Thomas îl observă mai întâi pe Gally, în dreapta. Părea obosit și răvășit, dar reuși să dea din cap spre ei și să le zâmbească scurt, cu un zâmbet ca o cută pe fața lui distrusă. Lângă el stătea un bărbat uriaș, mai mult gras decât musculos, care abia încăpea între brațele scaunului de plastic pe care ședea.

— Ăsta-i cartierul general al Brațului Drept? întrebă Brenda. Sincer, sunt puțin descurajată.

Gally îi răspunse:

— Ne-am mutat de-o mie de ori. Dar mulțumesc pentru compliment.

— Deci, care dintre voi e șeful aici? întrebă Thomas.

Gally făcu semn spre însoțitorul lui.

— Nu face pe durul cu noi! Vince controlează totul. Și dă dovadă de puțin respect! Și-a riscat viața doar pentru că e de părere că lucrurile trebuie să se schimbe.

Thomas își ridică mâinile, într-un gest împăciuitor.

— N-am vrut să par dur. După cum te-ai purtat în apartament, m-am gândit că s-ar putea ca tu să fii cel care controlează totul.

— Ei bine, nu sunt. Vince e șeful.

— Vince știe să vorbească și singur? întrebă Brenda.

— *Ajunge*! bubui bărbatul. Orașul nostru e invadat de Defecți: n-am timp să stau aici și să ascult aiurelile voastre infantile. Ce vreți?

Thomas încercă să-și ascundă furia care îl năpădise brusc.

— Un singur lucru. Vrem să știm de ce ne-ai luat prizonieri. De ce răpești oameni pentru RĂU? Gally ne-a făcut să sperăm, ba chiar să credem, că suntem în aceeași echipă. Imaginează-ți surpriza noastră când am descoperit că Brațul Drept e la fel de rău ca indivizii împotriva cărora se presupune că luptă. Câți bani plănuiați să luați pe toți oamenii ăia?

— Gally, spuse bărbatul, de parcă nu auzise niciun cuvânt din ce spusese Thomas.

— Da.

— Ai încredere în ei?

Gally nu se uită la Thomas.

— Da. Încuviință din cap. Putem avea încredere în ei.

Vince se aplecă în față și-și puse brațele enorme pe masă.

— Atunci n-avem timp de pierdut. Băiete, e vorba de o operațiune similară. Nu plănuiam să câștigăm niciun ban de pe spinarea nimănui. Adunăm Imuni ca să-i imităm pe cei de la RĂU.

Thomas fu surprins de răspuns.

— De ce-ați face așa ceva?

— Ne vom folosi de ei ca să intrăm în cartierul general al RĂU.

CAPITOLUL 51

Thomas se holbă la Vince timp de câteva secunde. Dacă RĂU erau într-adevăr responsabili de dispariția celorlalți Imuni, planul era atât de simplu, încât avea șanse să funcționeze.

— Chiar s-ar putea să meargă.

— Mă bucur că ești de acord. Thomas nu reuși să-și dea seama dacă bărbatul fusese sau nu sarcastic. Avem o persoană de contact în interior și-am aranjat deja să-i vindem, continuă el. Sunt biletul nostru de intrare. Trebuie să-i oprim pe nenorociții ăia. Să nu-i lăsăm să irosească și mai multe resurse pe un experiment inutil. Dacă vor ca lumea să supraviețuiască, trebuie să se folosească de resursele pe care le au ca să-i ajute pe cei rămași în viață. Rasa umană trebuie să meargă mai departe în mod rațional.

— Crezi că au șanse să descopere un tratament? întrebă Thomas.

Vince chicoti lung, răgușit.

— Dacă tu ai fi crezut asta, n-ai mai fi fost aici, nu-i așa? N-ai fi evadat, n-ai fi încercat să te răzbuni. Presupun că *asta* faci. Știu prin ce-ai trecut, Gally mi-a spus tot. Se opri, apoi continuă: Nu, am renunțat de mult să mai sperăm că vor găsi… un *tratament.*

— Nu vrem să ne răzbunăm, spuse Thomas. Nu e vorba de noi. De-aia mi-a plăcut când ai spus că trebuie să folosim resursele lor în alte moduri. Ce știi despre RĂU?

Vince se lăsă din nou în scaun, care scârțâi sub greutatea lui.

— Tocmai ți-am spus ceva: un secret pe care unii l-au apărat cu prețul vieții lor. E rândul tău să ne întorci favoarea. Dacă Lawrence și oamenii lui ar fi știut cine ești, te-ar fi adus direct aici. Îmi pare rău că te-au tratat grosolan.

— Nu-mi trebuie scuze, îi răspunse Thomas. Deși îl deranja faptul că Brațul Drept l-ar fi tratat altfel decât pe ceilalți dacă ar fi știut cine era. Vreau doar să știu ce plănuiți.

— Nu-ți mai spun nimic până nu-mi zici ce știi *tu.* Ce ne poți oferi *tu*?

— Spune-i! șopti Brenda, înghiontindu-l cu cotul. De-asta am venit aici.

Avea dreptate. Instinctul îi spusese să aibă încredere în Gally încă de când primise biletul de la el, și acum era momentul să acționeze ca atare. Dacă nu primeau ajutor, n-aveau nicio șansă să ajungă la Berg sau să facă ceva.

— Bine, spuse el. Cei de la RĂU cred că pot finaliza tratamentul, că aproape i-au dat de cap. Le mai lipsește o singură piesă: eu. Se jură că mi-au spus adevărul, dar ne-au manipulat și mințit atât de mult, încât nu mai știu ce e real și ce nu. Cine știe ce mai urmăresc acum? Sau cât de disperați sunt sau ce sunt dispuși să facă?

— Câți sunteți? întrebă Vince.

Thomas se gândi puțin.

— Încă vreo patru ne așteaptă în clădirea unde ne-a dus Lawrence. Nu suntem mulți, dar avem multe informații din interior. Voi câți sunteți?

— Ei bine, Thomas, e o întrebare destul de grea. Dacă vrei să știi câți oameni s-au alăturat Brațului Drept de când am început să ne întâlnim și să ne strângem forțele, cu câțiva ani în urmă, atunci suntem mai bine de o mie. Dar, dacă mă întrebi câți mai sunt în viață, sănătoși și gata să meargă până la capăt... Ei bine, atunci sunt numai câteva sute.

— Sunteți careva Imuni? întrebă Brenda.

— Aproape niciunul. Eu unul nu sunt și, după tot ce s-a întâmplat în ultima vreme în Denver, sunt aproape convins că am luat deja virusul. Să sperăm că cei mai mulți dintre noi *nu* l-au luat încă, dar e inevitabil, ținând cont că întreaga lume se duce de râpă. Și vrem să fim siguri că se face ceva ca să salvăm ce a mai rămas din rasa asta umană.

Thomas arătă spre niște scaune din apropiere.

— Putem lua loc?

— Bineînțeles.

Imediat ce se așeză, Thomas începu să pună întrebările la care se gândise:

— Așadar, ce plănuiți mai exact să faceți?

Vince chicoti din nou.

— Potolește-te, fiule! Spune-mi mai întâi ce ai tu de oferit, apoi îți zic eu ce-am pus la cale.

Thomas își dădu seama că stătea chiar pe marginea scaunului, aplecat peste masă. Se relaxă și se lăsă pe spate.

— Uite ce e, știm o grămadă de lucruri despre cartierul general al RĂU și despre cum funcționează lucrurile acolo. Și câțiva din grupul nostru și-au recăpătat amintirile. Dar cel mai important e că tipii de la RĂU *vor* ca eu să mă întorc la ei. Și cred că ne putem folosi cumva de asta.

— Asta-i tot? întrebă Vince. Tot ce poți oferi?

— N-am spus niciodată că putem face multe fără ajutor. Sau fără arme.

La acest ultim comentariu, Vince și Gally se uitară unul la celălalt cu subînțeles.

Thomas își dădu seama că atinsese o coardă sensibilă.

— Ce e?

Vince se uită mai întâi la Brenda, apoi la Thomas.

— Avem ceva mult mai bun decât armele.

Thomas se aplecă în față.

— Ce anume?

— Putem face astfel încât nimeni să nu poată *folosi* arme.

CAPITOLUL 52

— Cum? întrebă Brenda, înainte ca Thomas să poată vorbi.

— O să-l las pe Gally să vă explice. Vince îi făcu un semn băiatului.

— Bun, gândiți-vă puțin la Brațul Drept! spuse Gally și se ridică în picioare. Oamenii ăștia nu sunt soldați. Sunt contabili, oameni de serviciu, instalatori, profesori. Grupul RĂU are practic mica lui armată. Oameni antrenați să folosească cele mai bune și mai scumpe arme. Chiar dacă am găsi cea mai mare rezervă de Lansatoare și toate celelalte arme pe care le folosesc ei, tot am fi în dezavantaj.

Thomas nu reușea să-și dea seama unde voia Gally să ajungă.

— Și-atunci care-i planul?

— Singurul mod prin care am putea aduce lucrurile pe picior de egalitate ar fi să ne asigurăm că nu vor avea arme. Atunci am putea într-adevăr să avem o șansă de reușită.

— Adică o să le furați armele sau cum? întrebă Brenda. O să opriți un transport? Sau ceva de genul ăsta?

— Nu, nimic de genul ăsta, îi răspunse Gally, clătinând din cap, exaltat de un entuziasm aproape copilăresc. Nu contează *câți* oameni recrutezi ca să lupte pentru cauza ta, ci *pe cine* recrutezi. Dintre toți cei pe care Brațul Drept a reușit să-i strângă, o singură femeie e elementul-cheie.

— Cine? întrebă Thomas.

— Numele ei e Charlotte Chiswell. A lucrat ca inginer principal pentru cel mai mare producător de armament din lume. Cel puțin când vine vorba de armament sofisticat care folosește tehnologie de generația a doua. Toate pistoalele, Lansatoarele, grenadele și tot ce vrei tu, pe care le folosește RĂU, sunt produse de ei și toate se bazează pe sisteme electronice computerizate avansate ca să funcționeze. Iar Charlotte a găsit o modalitate de-a le dezactiva.

— Serios? întrebă Brenda pe un ton îndoielnic.

Și lui Thomas îi venea greu să creadă așa ceva, dar îl ascultă cu atenție pe Gally.

— Toate armele pe care le folosesc au un cip comun, iar în ultimele luni Charlotte s-a chinuit să găsească o modalitate de-a le reprograma de la distanță, de-a le bloca. A reușit, în cele din urmă. Va dura câteva ore din momentul în care se demarează procesul, și ar trebui să introducem un dispozitiv mic în clădirea lor, ca să funcționeze. Oamenii noștri care plănuiesc să-i predea pe Imuni se vor ocupa de asta. Dacă ne iese treaba, nu vom avea nici noi arme, dar măcar vom fi pe picior de egalitate cu ei.

— Dacă nu chiar în avantaj, adăugă Vince. Paznicii și agenții lor de securitate sunt atât de bine antrenați în folosirea armelor, că sunt convins că le e foarte simplu când au ceva în bătaia puștii. Dar pun pariu că și-au cam ieșit din mână când vine vorba de o luptă corp la corp. De o luptă adevărată. Încăierări cu cuțite și bâte, pietre și pumni. Grasul rânji răutăcios. Va fi o încăierare de modă veche. Și cred că-i putem învinge. Dacă am proceda altfel, dacă armele lor ar funcționa, am fi distruși încă înainte să începem.

Thomas se gândi la cum se luptaseră cu Durerosii în Labirint. Se potriveau perfect descrierii lui Vince. Se înfioră când își aminti, dar sigur ar fi fost mai bine decât să se lupte cu oameni dotați cu arme de ultimă generație.

Și dacă operațiunea lor chiar funcționa însemna că aveau o șansă. Se simți brusc entuziasmat.

— Deci, ce aveți de gând să faceți?

Vince se opri.

— Avem trei Berguri. O să fim vreo optzeci de oameni: cei mai puternici din grupul nostru. Îi predăm pe Imuni persoanei noastre de contact din RĂU, plantăm dispozitivul, care va fi partea cea mai grea, și după ce acesta își face treaba, găurim zidul și-i lăsăm pe toți să intre. După ce preluăm controlul asupra bazei lor, Charlotte ne va ajuta să repunem în funcțiune suficiente arme ca *să rămânem* acolo. Reușim sau murim până la ultimul încercând. Dacă trebuie, aruncăm toată baza în aer.

Thomas se gândi la tot ce auzise. Cei din grupul lui ar putea fi foarte valoroși într-un astfel de atac. Mai ales cei care își recăpătaseră amintirile. Cunoșteau complexul RĂU ca-n palmă.

Vince continuă de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Dacă Gally spune adevărul, tu și prietenii tăi le veți fi de mare ajutor celor din echipa noastră de planificare, fiindcă unii

dintre voi cunosc complexul la perfecție. Și orice om în plus e bine-venit, indiferent de vârstă.

— Și avem și un Berg, spuse Brenda. Dacă nu l-or fi distrus Defecții. E chiar lângă Denver, în partea de nord-vest. Pilotul e cu prietenii noștri.

— Unde sunt Bergurile voastre? întrebă Thomas.

Vince făcu un semn cu mâna în spate.

— În direcția aia. Sunt în siguranță. Totul e închis. Ne-ar plăcea să mai avem o săptămână sau două la dispoziție să pregătim totul, dar nu prea se poate. Dispozitivul lui Charlotte e gata. Prima tranșă de optzeci de oameni e gata. Mâine și poimâine ați putea să ne spuneți tot ce știți, facem ultimele pregătiri, după care trecem la acțiune. N-are sens să complicăm lucrurile. Intrăm și... cum ne-o fi norocul!

Thomas își dădu seama de gravitatea situației.

— Cât de încrezători sunteți că veți reuși?

— Uite ce-i băiete! îi spuse Vince foarte serios. Ani de zile am auzit numai despre misiunea organizației RĂU. Cum fiecare bănuț, bărbat, femeie și resursă, toate trebuiau să fie alocate găsirii unui tratament pentru Arșiță. Ne-au spus că vor face rost de Imuni și că, dacă ne putem da seama de ce creierele lor nu cedează în fața virusului, atunci întreaga omenire ar putea fi salvată. Între timp, orașele s-au prăbușit; educația, securitatea, medicamentele pentru oricare alte boli cunoscute de om, filantropia și ajutoarele umanitare, totul se duce de râpă, pentru ca, în final, cei din RĂU să facă ce vor.

— Știu, spuse Thomas. Știu foarte bine.

Vince nu se opri, rostind cu voce tare tot ce adunase în el de ani de zile.

— Am fi putut opri boala *să se răspândească* mult mai ușor decât am fi reușit *să o vindecăm.* Dar RĂU a supt toate resursele și pe cei mai dotați oameni. Ba mai mult, ne-a dat speranțe false, și n-am mai fost atât de precauți pe cât ar fi trebuit să fim. Ne-am gândit că tratamentul magic ne va salva până la urmă. Dar, dacă mai așteptăm mult, nu vom mai avea pe cine să salvăm.

Vince părea obosit. În încăpere se făcu liniște, și omul se holbă la Thomas, așteptând un răspuns. Thomas nu-l putea contrazice.

După o vreme, Vince vorbi din nou:

— Oamenii noștri care îi vând pe Imuni ar putea instala dispozitivul după ce intră în complex, dar ar fi mult mai ușor dacă ar fi deja instalat când ajungem acolo. Din moment ce îi avem pe Imuni, ni se va da permisiunea să intrăm în spațiul lor aerian și să aterizăm, dar…

Își ridică sprâncenele spre Thomas, de parcă ar fi vrut să spună un lucru deja evident.

Thomas încuviință:

— Aici intru eu în scenă.

— Da, spuse Vince, zâmbind. Cred că aici intri tu în scenă.

CAPITOLUL 53

Thomas era surprinzător de calm.

— M-ați putea lăsa la câțiva kilometri de bază, și de-acolo o iau pe jos. O să mă prefac că m-am întors ca să finalizez Încercările. Din câte am văzut și auzit eu, mă vor primi cu brațele deschise. Trebuie doar să-mi explicați cum să instalez dispozitivul.

Vince zâmbi din nou.

— Îi spun lui Charlotte să-ți arate chiar ea.

— Prietenii mei, Teresa, Aris și ceilalți, vă vor ajuta și vă vor spune tot ce vreți să știți. Brenda știe și ea multe.

Decizia lui Thomas fu rapidă și categorică, căci acceptase deja sarcina periculoasă. Era cea mai bună șansă a lor.

— Bine, Gally, spuse Vince. Ce urmează? Ce facem acum?

Vechiul inamic al lui Thomas se ridică în picioare și-l privi.

— O să-i spun lui Charlotte să te instruiască cum să lucrezi cu dispozitivul. Apoi te ducem în hangarul cu Berguri, zburăm cât mai aproape de cartierul general al RĂU și te lăsăm acolo, iar noi ne pregătim împreună cu echipa principală de atac. Sper că știi să te prefaci, pentru că o să așteptăm vreo două ore înainte să venim cu Imunii, ca să nu pară dubios.

— Mă descurc.

Thomas se strădui să tragă adânc aer în piept, ca să se liniștească.

— E bine așa. Îi aducem pe Teresa și pe ceilalți aici după ce pleci tu. Sper că nu te deranjează încă o mică plimbare prin oraș.

•

Charlotte era o femeie scundă, liniștită, care nu pierdu deloc vremea. Îi explică lui Thomas pe scurt și la obiect cum funcționa dispozitivul de dezactivare. Era suficient de mic ca să încapă în rucsacul pe care i-l dăduseră. Găsi în el mâncare și niște haine pentru călătoria rece care îl aștepta. Odată instalat și activat, dispozitivul căuta și se conecta la semnalele emise de fiecare armă, apoi le bruia sistemul. Avea să dureze aproximativ o oră până ce toate armele folosite de RĂU să devină inutile.

Destul de simplu, se gândi Thomas. Partea dificilă avea să fie să instaleze drăcovenia aia când ajungea la bază, fără să trezească vreo bănuială.

Gally hotărî ca Lawrence să-i ducă pe Thomas și pe pilot la hangarul abandonat în care țineau Bergurile. De-acolo aveau să zboare direct spre cartierul general al RĂU. Asta însemna încă o călătorie cu furgoneta pe străzile infestate cu Defecți ale orașului Denver, dar aveau s-o ia pe drumul cel mai direct, adică pe un bulevard important, plus că, între timp, se făcuse dimineață. Asta îl liniști oarecum.

În timp ce Thomas strângea provizii pentru călătorie, Brenda intră în încăpere. Thomas îi făcu semn cu capul și îi zâmbi.

— O să-ți fie dor de mine? întrebă Thomas.

O spusese pe un ton glumeț, dar își dorea sincer ca ea să-i spună că „da”.

Brenda își dădu ochii peste cap.

— Nu spune asta! Am impresia că deja te dai bătut. O să fim iarăși toți împreună și-o să râdem povestind despre vremurile bune de demult.

— Te știu doar de câteva săptămâni.

Zâmbi din nou.

— În fine. Brenda îl îmbrățișă și-i șopti la ureche: Știu c-am fost trimisă în Ținutul Pârjolit ca să te găsesc și să mă prefac că sunt prietena ta. Dar vreau să știi: chiar *ești* prietenul meu. Tu…

Thomas se trase în spate, ca să-i poată vedea din nou fața, dar nu reuși să i-o citească.

— Ce?

— Doar… ai grijă să nu mori!

Thomas înghiți în sec, neștiind ce să-i spună.

— Ei bine? zise ea.

— Și tu să ai grijă de tine! fu tot ce reuși Thomas să îngâne.

Brenda se întinse spre el și-l sărută pe obraz.

— E cel mai drăguț lucru pe care l-ai spus vreodată.

Își dădu din nou ochii peste cap, dar zâmbi.

Iar lui Thomas lucrurile i se părură puțin mai frumoase.

— Ai grijă să n-o dea în bară! spuse el. Ai grijă ca toate planurile lor să fie logice!

— Bine. Ne vedem noi, sau… în fine.

— În regulă.

— Și n-o să mor, dacă nu mori nici tu. Promit.

Thomas o trase spre el și-o îmbrățișă pentru ultima oară.
— S-a făcut.

CAPITOLUL 54

Brațul Drept le dădu o furgonetă mai nouă. Lawrence era la volan, iar pilotul – o femeie – stătea pe scaunul din dreapta, lângă el. Era tăcută, deloc prietenoasă și destul de rezervată. Nici Lawrence nu era în toane foarte bune, probabil pentru că trecuse de la împărțitul mâncării într-o clădire încuiată la meseria de șofer într-un oraș plin de Defecți. De două ori.

Soarele răsărise și se reflecta în fațadele clădirilor astfel că lui Thomas orașul i se părea complet diferit față de noaptea trecută. Nu-și dădea seama de ce, dar lumea i se părea puțin mai sigură, acum, că se luminase de ziuă.

Își recăpătase pistolul, complet încărcat, pe care și-l vârâse în betelia blugilor. Știa că douăsprezece gloanțe nu aveau să-i ajungă dacă erau atacați din nou, dar îl liniștea destul de mult să știe că-l avea la el.

— Bine, nu uitați planul! spuse Lawrence în cele din urmă.

— Și care era planul? întrebă Thomas.

— Să ajungem la hangar fără să murim.

Lui Thomas i se păru un plan bun.

Apoi tăcură din nou. Se auzeau doar sunetul motorului și bufniturile furgonetei când treceau peste vreo denivelare a drumului. Thomas se gândea la toate lucrurile care ar fi putut merge prost în următoarele două zile. Încercă din răsputeri să nu se gândească la nimic și să se concentreze asupra a ceea ce vedea pe geam.

Momentan, văzuse doar câțiva oameni pe ici, pe colo, majoritatea în depărtare. Se întrebă dacă cei mai mulți dintre ei stătuseră treji până târziu, speriați de ce-ar fi putut să se năpustească asupra lor în întuneric, sau dacă nu cumva se năpustiseră ei asupra altora.

Soarele lumina ferestrele de sus ale zgârie-norilor. Clădirile masive înalte păreau să se întindă la nesfârșit în toate direcțiile. Furgoneta trecu chiar prin inima orașului, pe o stradă lată, plină de mașini abandonate. Thomas văzu câțiva Defecți ascunzându-se prin vehicule, uitându-se pe furiș pe geam, de parcă ar fi așteptat să acționeze o capcană.

După vreo doi-trei kilometri, Lawrence ieși de pe bulevard și intră pe o șosea lungă și dreaptă ce ducea spre una dintre porțile orașului împrejmuit de ziduri. Văzu baricade de ambele părți ale drumului, probabil construite în vremuri mai bune, pentru ca zgomotul mașinilor să nu-i deranjeze pe cei care locuiau mai aproape de artera principală. O astfel de lume i se părea acum imposibilă. O lume în care să nu te temi pentru viața ta în fiecare zi.

— Drumul ăsta ne va duce până la hangar, spuse Lawrence. Cred că e cea mai bine păzită clădire a noastră, așa că trebuie doar să ajungem acolo. Peste vreo oră o să fim bine mersi în aer.

— În regulă, spuse Thomas, deși i se părea mult prea ușor după noaptea precedentă. Femeia nu spuse nimic.

După vreo cinci kilometri, Lawrence încetini.

— Ce naiba? murmură el.

Thomas se uită din nou în față și văzu mai multe mașini învârtindu-se în cercuri.

— O să încerc să trec de ele, spuse Lawrence, aproape ca pentru sine.

Thomas nu-i răspunse, conștient că toți își dădeau foarte bine seama că aveau să intre în bucluc.

Lawrence acceleră din nou.

— Ar dura o veșnicie să întoarcem și s-o luăm pe alt drum. O să încerc să trec printre ei.

— Doar să nu faci vreo prostie! se răsti femeia. Dacă trebuie s-o luăm pe jos, nu mai ajungem.

Pe măsură ce se apropiau, Thomas se aplecă în față pe scaun și se chinui să vadă ce se întâmplă. Vreo douăzeci de oameni se certau pe un morman mare de ceva – nu reușea să-și dea seama pe ce anume –, aruncând peste tot gunoaie, împingându-se, îmbrâncindu-se și pocnindu-se. La vreo treizeci de metri de ei văzu mașinile care virau și se roteau, ciocnindu-se unele de altele. Era un miracol că nimeni de pe stradă nu fusese încă lovit.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Thomas.

Lawrence nu încetinise deloc, și aproape că ajunseră lângă ei.

— Oprește! strigă femeia.

Lawrence ignoră ordinul.

— Nu. O să trec prin ei.

— O să murim!
— O să fie bine! Taci din gură!
Se apropiară de grupul de oameni care încă se ciondăneau pe orice o fi fost în maldărul acela enorm. Thomas se duse spre lateralul furgonetei, să vadă mai bine. Defecții rupeau saci enormi de gunoi, scoțând din ei alimente vechi, carne pe jumătate putrezită și resturi de toate felurile, dar abia dacă puneau mâna pe ceva, că un altul încerca deja să li-l fure. Toți se pocneau, se râcâiau și se zgâriau. Văzu un bărbat cu o crestătură adâncă sub ochi, din care sângele i se scurgea pe față ca niște lacrimi roșii.
Furgoneta viră, scârțâind, și Thomas privi din nou în față. Mașinile, niște modele vechi, cu caroseriile strâmbe și vopseaua scorojită, se opriseră, iar trei dintre ele erau acum aliniate cu fața spre furgonetă. Lawrence nu încetini deloc. Din contră, viră și se îndreptă spre deschizătura mai mare dintre mașina din dreapta și cea din mijloc. Apoi, într-o secundă, mașina din stânga țâșni în față, cotind brusc, încercând să prindă furgoneta înainte să treacă prin deschizătură.
— Țineți-vă bine! le strigă Lawrence, după care acceleră și mai tare.
Thomas apucă strâns scaunul, în timp ce se îndreptau spre deschizătură. Cele două mașini care mărgineau deschizătura nu se clintiră, dar cea de-a treia se îndrepta direct spre ei. Thomas își dădu seama că nu aveau cum să reușească și aproape că țipă, dar era prea târziu.
Partea din față a furgonetei tocmai trecuse pragul deschizăturii, când al treilea automobil îi lovi în partea din stânga. Thomas zbură spre stânga și se lovi de bara dintre cele două geamuri laterale, care se sfărâmară cu un scârțâit groaznic. Bucățele de sticlă zburară în toate direcțiile, și furgoneta se roti în cercuri.
Partea din spate îi atârna toată bucățele. Thomas fu aruncat în toate direcțiile și încercă din răsputeri să se prindă de ceva. Auzi numai scârțâit de cauciucuri și hârșâit de metal.
Zgomotul încetă când furgoneta se izbi de zidul de ciment.
Thomas, tot numai răni, ateriză pe podeaua furgonetei, în genunchi. Se ridică și văzu toate cele trei vehicule îndepărtându-se, auzi zgomotul motoarelor lor stingându-se pe

măsură ce dispăreau în direcția din care veniseră ei. Se uită la Lawrence și la pilot și văzu că amândoi erau bine.

Apoi se întâmplă ceva nespus de ciudat. Thomas se uită pe geam și văzu un Defect smintit holbându-se la el, la vreo șase metri distanță. Îi trebui o clipă ca să-și dea seama că Defectul îi era prieten.

Era Newt.

CAPITOLUL 55

Newt arăta îngrozitor. Pe alocuri, îi fuseseră smulse smocuri de păr, lăsând în loc porțiuni chele și roșii. Fața îi era plină de zgârieturi și vânătăi; bluza îi era sfâșiată, abia de mai atârna pe corpul lui acum sfrijit, iar pantalonii erau murdari și plini de sânge. Era ca și cum în sfârșit cedase, devenise întrutotul un Defect.

Dar se holbă la Thomas ca și cum și-ar fi dat seama că-i era prieten.

Lawrence vorbise în tot acest timp, dar Thomas abia acum îl auzi.

— Suntem bine. Furgoneta e vraiște, dar să sperăm că mai rezistă câțiva kilometri până la hangar.

Lawrence băgă în marșarier și mașina se îndepărtă de zidul de beton clătinându-se. Zgomotul pieselor de plastic și metal rupte și scârțâitul roților răsună în tăcerea deplină care se lăsase. Apoi o luară din loc, și asta păru în mintea lui Thomas ca și când cineva apăsă pe un întrerupător.

— Oprește! strigă el. Oprește mașina! Acum!

— Ce? îi răspunse Lawrence. Ce tot spui?

— Oprește naibii mașina!

Lawrence apăsă brusc frâna, iar Thomas se ridică clătinându-se și se îndreptă spre ușă. Începuse să o deschidă, când Lawrence îl apucă de bluză și îl trase în spate.

— Ce naiba îți închipui că faci? îi strigă el.

Thomas n-avea de gând să se lase oprit. Apucă pistolul din pantaloni și-l îndreptă spre Lawrence.

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Lawrence îi dădu drumul și ridică mâinile.

— Ho, băiete! Potolește-te! Ce *naiba* ai?

Thomas se îndepărtă de el.

— Mi-am văzut prietenul și vreau să mă uit dacă e bine. Dacă se întâmplă ceva, o iau la fugă spre furgonetă. Fii pregătit să ne scoți de-aici!

— Chiar crezi că chestia aia de-afară mai e prietenul tău? întrebă femeia cu răceală. Defecții ăștia s-au smintit de tot. Nu-

ți dai seama? Prietenul tău e doar un animal acum. Ba chiar mai rău.

— Atunci n-o să dureze prea mult să-mi iau rămas-bun de la el, nu-i așa? îi răspunse Thomas. Deschise ușa și se îndepărtă de furgonetă. Acoperiți-mi spatele, la nevoie! Trebuie să mă duc.

— Îți promit că-ți tăbăcesc fundul înainte să urcăm în Berg, mârâi Lawrence. Grăbește-te! Dacă Defecții de lângă maldărul ăla de gunoi o apucă încoace, începem să tragem. Poa' să fie și maică-ta sau frate-tău acolo, nu-mi pasă.

— În regulă.

Thomas se întoarse cu spatele spre ei și-și vârî pistolul înapoi în blugi. Se apropie încet de prietenul lui, care era singur, la o distanță oarecare de haita de Defecți care încă își făceau de lucru cu maldărul de gunoaie. Momentan, păreau mulțumiți să se ocupe de el și deloc interesați de Thomas.

Thomas străbătu jumătate din distanța care îl despărțea de Newt, după care se opri. Cel mai groaznic era să vadă sălbăticia din privirea lui. O privire adâncă, plină de boală și nebunie. Cum de se întâmplase atât de repede?

— Salut, Newt! Sunt eu, Thomas. Îți mai amintești de mine, nu?

Privirea lui Newt deveni brusc lucidă, și Thomas aproape că se dădu în spate surprins.

— La naiba, bineînțeles că-mi amintesc de tine, Tommy! Nu demult ai venit să mă vezi la Palat, ca să răsucești cuțitul în rană pentru că mi-ai ignorat biletul. N-o iei razna de tot în doar câteva zile.

Cuvintele lui îl răniră pe Thomas mai mult decât faptul că-și vedea prietenul în starea aceea deplorabilă.

— Atunci de ce-ai venit aici? De ce ești… cu ei?

Newt se uită la Defecți, apoi din nou la Thomas.

— Vine și trece, frate. Nu pot să-ți explic. Uneori nu mă pot controla deloc, abia dacă mai știu ce fac. Dar de cele mai multe ori e ca o mâncărime în creier, care mă scoate din funcțiune suficient cât să mă enerveze, să mă înfurie.

— Pari în regulă acum.

— Da, așa o fi. Sunt cu țicniții ăștia din Palat pentru că nu știu ce altceva să fac. Se luptă între ei, dar sunt un grup. Dacă rămâi singur, n-ai nicio șansă să supraviețuiești.

— Newt, vino cu mine de data asta, chiar acum. Te putem duce într-un loc unde ai fi mai în siguranță, undeva unde-i mai bine să…

Newt râse, iar capul îi zvâcni de câteva ori într-un mod ciudat.

— Pleacă de-aici, Tommy! Pleacă!

— Vino cu mine! îl imploră Thomas. O să te leg, dacă așa te simți mai bine.

Newt se înfurie brusc și țipă:

— Taci din gură, trădător afurisit! Nu mi-ai citit biletul? Nu poți să faci nici măcar un ultim, amărât de lucru pentru mine? Trebuie să fii tu eroul, ca întotdeauna? Te urăsc! Te-am urât tot timpul!

„Nu vorbește serios”, își spuse Thomas hotărât. Dar erau doar vorbe goale.

— Newt…

— A fost doar vina ta! I-ai fi putut opri când au murit primii Creatori. Ai fi putut găsi o soluție. Dar nu! Tu a trebuit să continui, să încerci să salvezi lumea, să faci pe eroul. După care ai venit în Labirint și nu te-ai mai oprit. Îți pasă doar de tine! Recunoaște! Trebuie să fii tu cel de care își amintesc oamenii, cel pe care îl venerează toți! Ar fi trebuit să te-aruncăm în gaura Cutiei!

Newt se făcuse roșu ca para focului și împroșca peste tot cu salivă. Începu să înainteze spre Thomas, clătinându-se, cu pumnii strânși.

— O să-l împușc! strigă Lawrence din furgonetă. Dă-te la o parte!

Thomas se întoarse spre mașină.

— Nu! Suntem doar eu și el! Să nu faci nimic! Se întoarse din nou spre prietenul lui. Newt, oprește-te! îl imploră el. Ascultă-mă doar! Știu că ești bine, în interior. Suficient cât să mă asculți.

— Te urăsc, Tommy! Newt era foarte aproape de el acum, așa că Thomas făcu un pas în spate, și suferința lui se transformă în teamă. Te urăsc, te urăsc, te urăsc! După tot ce-am făcut pentru tine, după tot chinul prin care am trecut în Labirint, nu poți să faci singurul lucru pe care ți l-am cerut vreodată? Nici măcar nu pot să mă uit la fața ta nenorocită!

Thomas mai făcu doi pași în spate.

— Newt, trebuie să încetezi. O să te împuște. Oprește-te și ascultă-mă! Urcă în furgonetă, lasă-mă să te leg! Dă-mi o șansă!

Nu-și putea ucide prietenul. Pur și simplu nu putea.

Newt țipă și se năpusti în față. Din furgonetă țâșni un arc electric de Lansator, care patină și sfârâi pe pavaj, dar îl rată. Thomas înlemnise, așa că Newt îl trânti la pământ, tăindu-i respirația. Thomas încercă din răsputeri să tragă aer în piept, în timp ce prietenul lui îl încălecă, țintuindu-l la sol.

— Ar trebui să-ți scot ochii! spuse Newt, împroșcându-l cu salivă. Să-ți dau o lecție de prostie. De ce-ai venit? La ce te așteptai? La o îmbrățișare? Zi! La o discuție ca între prieteni despre vremurile bune din Poiană?

Thomas clătină din cap, îngrozit, încercând să ajungă încet la pistol cu mâna liberă.

— Vrei să știi de ce șchiopătez, Tommy? Ți-am spus vreodată? Nu cred.

— Ce-ai pățit? întrebă Thomas, încercând să tragă de timp.

Apucă pistolul.

— Am încercat să mă sinucid în Labirint. Am urcat până la jumătatea unui afurisit de zid și m-am aruncat. M-a găsit Alby și m-a târât înapoi în Poiană înainte să se închidă porțile. Am urât locul ăla, Tommy. Am urât fiecare secundă din fiecare zi petrecută acolo. Și-a fost… numai… *vina* ta!

Newt se răsuci brusc și îl prinse pe Thomas de mâna cu care ținea pistolul. Îl trase spre el, lipindu-și-l de frunte.

— Răscumpără-ți greșeala! Omoară-mă înainte să mă transform într-un monstru canibal! Omoară-mă! Am avut încredere în *tine* când ți-am dat biletul! În nimeni altcineva. Haide!

Thomas încercă să-și tragă mâna, dar Newt era prea puternic.

— Nu pot, Newt, nu pot!

— Răscumpără-ți greșeala! Plătește pentru ce-ai făcut! Se chinui să vorbească, tremurând din toate încheieturile. Apoi șopti imperios, răgușit: Omoară-mă, laș afurisit ce ești! Dovedește că poți face ceea ce trebuie! Curmă-mi suferința!

Thomas se îngrozi.

— Newt, am putea să…

— Taci din gură! Taci naibii din gură! Am avut încredere în tine! Omoară-mă!

— Nu pot.

— Omoară-mă!

— Nu pot!

Cum de putea Newt să-i ceară așa ceva? Cum să-și ucidă unul dintre cei mai buni prieteni?

— Omoară-mă sau te omor eu pe tine! Omoară-mă! Haide!

— Newt…

— Omoară-mă înainte să devin ca ei!

— Eu…

— OMOARĂ-MĂ! Privirea i se limpezi dintr-odată, de parcă ar mai fi găsit o fărâmă de luciditate în mintea lui, și vocea i se înmuie. Te rog, Tommy! Te rog!

Thomas se simți înghițit de un abis întunecat și apăsă pe trăgaci.

CAPITOLUL 56

Thomas închisese ochii când apăsase pe trăgaci. Auzi zgomotul pe care îl scoase glonțul când străpunse carnea și osul, simți trupul lui Newt zvâcnind și apoi prăbușindu-se. Se răsuci și se îndoi de spate, apoi se ridică în picioare și nu deschise ochii până n-o luă la fugă. Nu voia să vadă ce-i făcuse prietenului său. Era îngrozit, măcinat de vină și greață, și îl podidiră lacrimile în timp ce alerga spre furgoneta albă.

— Urcă! îi strigă Lawrence.

Ușa încă era deschisă. Thomas sări în mașină și închise ușa. Apoi aceasta se puse în mișcare.

Nimeni nu vorbi. Thomas se holbă prin parbriz ca prin ceață. Își împușcase cel mai bun prieten în cap. Nu conta că Newt îi ceruse asta, că asta își dorise, că îl implorase. Thomas apăsase pe trăgaci. Își plecă privirea, văzu că mâinile și picioarele îi tremurau și i se făcu dintr-odată foarte frig.

— Ce-am făcut? murmură el, dar ceilalți nu spuseră nimic.

•

Restul drumului trecu ca prin ceață pentru Thomas. Mai văzură câțiva Defecți, ba chiar trebuiră să tragă de câteva ori cu Lansatorul. Apoi trecură de zidul exterior al orașului, pătrunseră prin gardul care ducea spre aeroportul mic și, în cele din urmă, prin poarta enormă a hangarului, păzită îndeaproape de alți membri ai Brațului Drept.

Nimeni nu spuse nimic, iar Thomas făcu doar ce-i spuseră ceilalți, se duse unde îl trimiseră ei. Urcară în Berg, și el îi urmă, dar nu spuse absolut nimic. Pilotul se așeză să pornească nava imensă, Lawrence dispăru pe undeva, iar Thomas găsi o canapea în zona comună. Se întinse pe ea și se holbă la grilajul de metal al plafonului.

De când îl ucisese pe Newt, nu se gândise nici măcar o singură dată la ce urma să facă. Scăpase până la urmă de RĂU, și iată că se întorcea de bunăvoie la ei.

Nu-i mai păsa. Nu mai conta ce-avea să se întâmple. Știa că avea să fie bântuit tot restul vieții de ceea ce văzuse. Și-l aminti pe Chuck, chinuindu-se să respire în timp ce sângera de moarte,

și apoi pe Newt, țipând la el în nebunia lui îngrozitoare. Și acel ultim moment de luciditate, când îl implorase să-i curme suferința.

Thomas închise ochii, dar imaginile erau tot acolo. Trecu mult timp înainte să poată adormi.

•

Lawrence îl trezi.

— Hei, scularea, băiete! Ajungem în câteva minute. Te-aruncăm acolo, după care noi ne cărăm înapoi. Fără supărare.

— Nu mă supăr. Thomas gemu și se ridică pe marginea canapelei. Cât am de mers până la bază?

— Câțiva kilometri. Nu-ți face griji, nu cred că vei da peste prea mulți Defecți, pentru că vremea s-a răcit destul de tare în sălbăticie. S-ar putea să vezi niște elani furioși în schimb. Și s-ar putea ca lupii să încerce să-ți mănânce picioarele. O nimica toată.

Thomas se uită la Lawrence, așteptându-se ca acesta să-i zâmbească larg, dar tipul își făcea de lucru în colț, aranjând câteva chestii.

— Ai o haină și un rucsac lângă bocaport, spuse Lawrence, în timp ce așeza un dispozitiv pe un raft. Ai apă și mâncare. Ne dorim să ai o plimbare plăcută, să te bucuri de natură și de toate cele.

Tot nu zâmbea.

— Mulțumesc, murmură Thomas.

Încerca din răsputeri să nu alunece din nou în temnița întunecată a tristeții în care adormise. Nu reușea să și-i scoată din minte pe Chuck și pe Newt.

Lawrence se opri din treabă și se întoarse spre el.

— O să te întreb o singură dată.

— Ce anume?

— Ești sigur? Am auzit doar lucruri groaznice despre oamenii ăștia. Răpesc, torturează, ucid, fac orice ca să obțină ce vor. Mi se pare nebunie curată să te las să te duci pur și simplu acolo, singur.

Fără să știe de ce anume, lui Thomas nu-i mai era frică.

— O să mă descurc. Ai grijă doar să vă întoarceți!

Lawrence clătină din cap.

— Ori ești cel mai curajos puști pe care îl știu, ori ești nebun de legat. Oricum, du-te, fă un duș și schimbă-ți hainele! Găsești câteva prin dulapuri.

Thomas nu știa cum arată în momentul acela, dar își imagina că seamănă cu un zombi alb ca varul, cu privirea goală.

— Bine, spuse el și se îndreptă spre dușuri, sperând să mai poată îndepărta măcar cu apă ceva din groaza pe care o simțea.

•

Bergul se înclină, iar Thomas se ținu de o bară din perete cât timp nava coborî. Trapa începu să se deschidă, și balamalele scârțâiră pe când se aflau la vreo treizeci de metri înălțime. Thomas simți aerul rece. Propulsoarele se auzeau și mai tare. Observă că planau deasupra unui luminiș dintr-o pădure uriașă de pini acoperiți de zăpadă. Erau atât de mulți, încât Bergul nu putea ateriza. Thomas trebuia să sară.

Nava coborî, și Thomas se pregăti.

— Noroc, puștiule! îi spuse Lawrence și arătă spre sol, când se apropiară de el. Ți-aș zice să ai grijă, dar nu ești idiot, așa că mă abțin.

Thomas îi surâse, sperând ca bărbatul să-i zâmbească la rândul lui. Avea nevoie de un zâmbet, dar nu primi nimic.

— Bun, atunci. O să instalez dispozitivul imediat ce intru în bază. Totul va decurge fără probleme. Nu-i așa?

— Vezi să nu, îi răspunse Lawrence, dar cu bunătate în glas. Acum cară-te! Ia-o în direcția aia!

Îi făcu semn spre stânga, înspre marginea pădurii.

Thomas se îmbrăcă, își puse rucsacul în spate, apoi coborî cu atenție pe placa de metal enormă a bocaportului și se lăsă pe vine pe marginea ei. Era doar vreun metru și jumătate până la solul acoperit de zăpadă, dar tot trebuia să fie atent. Sări și ateriză pe ceva moale: un morman proaspăt de zăpadă. În tot timpul, se simțise perfect amorțit.

Îl omorâse pe Newt.

Își împușcase prietenul în cap.

CAPITOLUL 57

Luminișul era presărat cu trunchiuri de copaci doborâți cu mult timp în urmă. Thomas fu înconjurat de pini groși și înalți care se avântau spre cer precum un zid de turnuri maiestuoase. Își puse mâna streașină la ochi, să se ferească de curentul aprig stârnit de Bergul care își intensifica propulsoarele și se ridica în aer. Thomas îl privi cum se îndreaptă spre sud-vest.

Aerul era rece și curat, și avu impresia că se află într-o lume nouă, un loc neatins de boală. Era convins că nu mulți oameni mai apucau să vadă astfel de locuri, așa că se simți norocos.

Își strânse mai bine rucsacul și o porni în direcția indicată de Lawrence, hotărât să ajungă la bază cât mai repede posibil. Cu cât se gândea mai puțin la ce-i făcuse lui Newt, cu atât mai bine. Și știa că avea prea mult timp la dispoziție ca să se gândească la asta câtă vreme era singur în sălbăticie. Mai făcu câțiva pași, după care ieși din luminișul înzăpezit și intră în pădurea deasă și întunecoasă de pini. Respiră mireasma lor plăcută, îmbătătoare, și se strădui să nu se mai gândească la nimic.

•

Se descurcă destul de bine; își concentră atenția asupra cărării, a păsărilor și a insectelor pe care le vedea și auzea, asupra mirosurilor frumoase din jurul lui. Simțurile nu îi erau obișnuite cu astfel de lucruri, fiindcă își petrecuse în interior cea mai mare parte a vieții pe care și-o amintea. Ca să nu mai pomenim de Labirint și de Ținutul Pârjolit. Pe măsură ce înainta prin pădure, îi venea tot mai greu să creadă că există pe aceeași planetă un loc atât de diferit precum Ținutul Pârjolit. Începu să se gândească la o mulțime de lucruri. Se întrebă oare ce viață ar fi dus toate animalele pe care le vedea dacă oamenii chiar ar fi dispărut de pe fața pământului.

Mergea deja de mai bine de o oră, când ajunse în sfârșit la marginea pădurii, care dădea într-o întindere vastă de pământ pustiu, stâncos. Petice de noroi maroniu-închis, lipsite de vegetație, împânzeau întinderea lipsită de copaci, unde zăpada fusese suflată de vânt. Peste tot erau pietre ascuțite de toate

mărimile, care coborau în pantă înspre un punct mort: o stâncă enormă. Dincolo de ea se afla oceanul de un albastru-închis, care se întindea cât vedeai cu ochii, contopindu-se în depărtare cu albastrul strălucitor al cerului. Iar pe marginea stâncii, la vreun kilometru și jumătate depărtare, se zărea baza RĂU.

Complexul era enorm, format din clădiri largi, simple, interconectate; zidurile erau presărate cu fante înguste în cimentul alb, permițând o fereastră ici și colo. O singură clădire rotunjită se înălța printre celelalte ca un turn. Vremea aprigă din regiune și umezeala mării deterioraseră mult fațadele; și totuși, deși, la exterior, complexul era împânzit de crăpături, părea că are să dăinuiască veșnic, fără să cedeze în fața omului sau a intemperiilor. Îi stârni o amintire vagă a ceva desprins din cărțile de povești, un fel de azil bântuit. Era locul perfect pentru sediul organizației care încerca să împiedice ca lumea să devină o casă de nebuni. Un drum lung, îngust pornea din complex și se pierdea în pădure.

Thomas începu să străbată porțiunea presărată cu stânci. În jurul lui se lăsă o tăcere aproape tulburătoare. Pe lângă zgomotul pașilor lui și propria respirație, se mai auzea doar sunetul îndepărtat al valurilor care se spărgeau de baza stâncii – chiar și acela abia perceptibil. Era convins că cei de la RĂU îl observaseră deja: mai mult ca sigur că securitatea lor era bine pusă la punct.

Auzi un sunet hârșâit, ca un țăcănit de metal pe piatră, așa că se opri și se uită în dreapta. Parcă invocat de gândurile lui despre securitatea complexului, un gândac cu lame se cocoță pe un bolovan, și ochiul lui roșu străluci înspre Thomas.

Își aminti cum se simțise prima dată când văzuse un gândac cu lame în Labirint, chiar înainte să se pitească în păduricea de-acolo. Parcă trecuse o veșnicie de-atunci.

Îi făcu gânditor cu mâna, apoi își văzu de drum. În zece minute avea să bată la poarta complexului și să ceară, pentru prima dată, să fie lăsat să intre. Nu să iasă.

Străbătu și ultima porțiune în pantă și intră pe o alee acoperită de gheață care înconjura sediul. Părea că, la un moment dat, cineva încercase să înfrumusețeze locul, dar tufișurile, florile și copacii cedaseră de mult în fața iernii, iar peticele de noroi gri pe care le vedea prin zăpadă erau acoperite doar de buruieni. Thomas străbătu aleea pavată, întrebându-se

de ce nu-i ieșise încă nimeni în întâmpinare. Poate că Șobolanul era înăuntru, privindu-l, gândindu-se că Thomas se dăduse în sfârșit pe brazdă.

Mai zări doi gândaci cu lame târându-se printre straturile de flori acoperite acum de buruieni și zăpadă, scanând în stânga și în dreapta cu razele lor roșii, apoi îndepărtându-se. Thomas se uită la cea mai apropiată fereastră, dar prin ea nu se vedea lumină: sticla era puternic colorată. Un tunet din spatele lui îl făcu să se întoarcă. Se apropia o furtună, cu nori grei și întunecoși, dar era încă la câțiva kilometri depărtare. În timp ce privea, câteva fulgere iluminară pustietatea cenușie care îl înconjura și îi aduseră aminte de Ținutul Pârjolit, de furtuna aceea îngrozitoare cu descărcări electrice care îi întâmpinase în apropiere de oraș. Spera doar că vremea nu era chiar așa de rea în nord.

O porni din nou pe alee și încetini când se apropie de intrarea principală. Văzu ușile mari de sticlă, care îi treziră brusc o amintire dureroasă. Cum evadaseră din Labirint, cum fugiseră prin coridoarele bazei RĂU, cum ieșiseră pe aceleași uși în ploaia năvalnică. Se uită spre dreapta, la o parcare mică, și văzu un autobuz staționat printre mașini. Trebuia să fie cel care o călcase pe sărmana femeie infectată cu Arșiță și care îi dusese apoi la căminele acelea, unde RĂU se jucase cu mințile lor și unde trecuseră în cele din urmă prin Trans Plat spre Ținutul Pârjolit.

Și acum, după toate lucrurile prin care trecuse, iată-l în pragul clădirii RĂU, din proprie voință. Bătu în sticla rece și închisă la culoare din fața lui. Nu reușea să vadă nimic de cealaltă parte.

Aproape imediat se dezactivară o serie de încuietori, una după alta; apoi una dintre uși se deschise. Janson, care avea să fie întotdeauna Șobolanul pentru Thomas, îi întinse mâna.

— Bine-ai venit, Thomas! îi zise el. Nu m-a crezut nimeni, dar le-am spus că te vei întoarce. Mă bucur că ai făcut alegerea corectă.

— Să terminăm odată! spuse Thomas.

Bine, avea să-și facă partea lui, dar nu însemna că trebuia să fie și drăguț.

— Mi se pare o idee excelentă. Janson se dădu în spate și se înclină puțin. Poftește!

Thomas se înfioră, dar trecu pe lângă Șobolan și intră în baza RĂU.

CAPITOLUL 58

Thomas intră într-un hol vast, cu câteva canapele și scaune și o zonă de recepție mare și goală. Era la fel precum cele pe care le văzuse data trecută când fusese acolo. Mobilierul era viu colorat, dar nu reușea să înfrumusețeze locul mohorât.

— Mă gândeam să stăm câteva minute de vorbă în biroul meu, spuse Janson și îi făcu semn spre coridorul care pornea din partea dreaptă a holului. Se îndreptară într-acolo. Ne pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat în Denver, continuă el. Ce păcat că am pierdut un oraș cu un asemenea potențial! Tocmai de-aceea trebuie să terminăm cât mai repede.

— Ce trebuie să faceți, mai exact? se sili Thomas să întrebe.

— Vom discuta toate aceste lucruri în biroul meu. Echipa noastră principală e acolo.

Thomas se gândea numai la dispozitivul din rucsac. Trebuia să îl instaleze cât mai repede posibil.

— În regulă, spuse el, dar trebuie neapărat să merg la toaletă mai întâi.

Fu cea mai simplă idee care îi veni în minte. Și unica modalitate sigură de-a fi singur măcar un minut.

— E una chiar în față, îi răspunse Șobolanul.

Cotiră pe un coridor și mai sumbru, care ducea spre toaleta pentru bărbați.

— O să aștept afară, spuse Janson și-i făcu semn spre ușă.

Thomas intră fără să spună nimic. Scoase dispozitivul din rucsac și se uită în jur. Deasupra chiuvetei văzu un dulăpior de lemn pentru articolele igienice, care în partea de sus avea o fantă suficient de înaltă ca să introducă dispozitivul în ea, fără ca acesta să fie la vedere. Trase apa la toaletă, apoi deschise robinetul. Activă dispozitivul așa cum fusese învățat. Tresări când auzi un bipuit slab, după care îl așeză deasupra dulăpiorului. Închise apa și încercă să se liniștească în timp ce-și uscă mâinile.

Apoi ieși din nou pe coridor.

— Ai terminat? întrebă Janson pe un ton enervant de politicos.

— Am terminat, îi răspunse Thomas.

Își continuară drumul, trecând pe lângă câteva portrete ale doamnei cancelar Paige, la fel cu cele pe care le văzuse pe afișele din Denver.

— O s-o cunosc vreodată pe doamna cancelar? întrebă Thomas în cele din urmă, curios.

— Doamna cancelar Paige e foarte ocupată, îi răspunse Janson. Ține minte, Thomas, că desăvârșirea schiței și finalizarea tratamentului sunt doar începutul. Încă ne gândim cum să-l distribuim ulterior maselor; cea mai mare parte a echipei lucrează din greu la asta chiar acum.

— De ce crezi că va funcționa? Și de ce ai nevoie doar de mine?

Janson se uită la el și-i zâmbi cu mutra lui de rozătoare.

— Pur și simplu știu, Thomas. Cred asta cu toată ființa mea. Și îți promit că vei primi recunoașterea pe care o meriți.

Replica îi aminti lui Thomas de Newt.

— Nu vreau recunoaștere.

— Am ajuns, îi răspunse bărbatul, fără să-l bage în seamă.

Ajunseră la o ușă nemarcată, iar Șobolanul îl conduse înăuntru. Doi oameni, un bărbat și o femeie, stăteau pe scaune, cu fața spre un birou. Thomas nu-i recunoscu.

Femeia purta un costum cu pantaloni închiși la culoare și avea părul lung și roșcat și o pereche de ochelari cu rame subțiri pe nas. Bărbatul – chel, cu fața ascuțită și foarte slab – era îmbrăcat cu un halat verde.

— Aceștia sunt asociații mei, spuse Janson, îndreptându-se deja spre birou. Îi făcu semn lui Thomas să se așeze pe cel de-al treilea scaun, între ceilalți doi musafiri, iar Thomas se conformă. Doamna doctor Wright, continuă Janson și arătă înspre femeie, este coordonatoarea psihanaliștilor, iar domnul doctor Christensen este coordonatorul medicilor. Avem multe de discutat, așa că mă scuzați dacă nu mă lungesc cu prezentările.

— De ce sunt eu Candidatul Final? întrebă Thomas, trecând direct la subiect.

Janson încercă să își pună ordine în gânduri, mutând inutil lucruri de pe birou, după care se așeză pe scaun și își puse mâinile în poală.

— Am avut mai mulți, iartă-mi termenul folosit, subiecți care au candidat pentru această onoare. Într-un sfârșit, ați rămas tu și Teresa. Dar ea are un fel al ei de-a respecta ordinele pe care

tu nu îl ai. În cele din urmă, ai fost desemnat Candidatul Final datorită tendinței tale de-a gândi liber.

„M-au manipulat până la capăt”, se gândi Thomas cu tristețe. Încercările lui de-a se revolta se dovediseră a fi exact ceea ce căuta RĂU. Era incredibil de furios pe bărbatul din fața lui. Pe Șobolan. Pentru Thomas, Janson ajunsese să reprezinte RĂU din cap până în picioare.

— Să terminăm odată! spuse el.

Încercă din răsputeri să-și ascundă furia, dar își dădu seama că nu reușea.

Janson nu păru deloc tulburat.

— Ai răbdare, te rog! Nu va dura mult. Nu uita că este o chestiune foarte delicată să colecționezi tiparele pentru zona letală. Este totuși vorba de mintea ta și cea mai mică deviere în modul în care gândești, interpretezi sau percepi lucrurile poate anula rezultatele.

— Așa e, adăugă dr. Wright. Știu că domnul profesor Janson ți-a spus cât de important este să te întorci și ne bucurăm că te-ai hotărât să vii.

Femeia avea o voce caldă și plăcută, care deborda de inteligență.

Christensen își drese și el vocea, după care vorbi, subțire și pițigăiat. Thomas îl displăcu numaidecât.

— Nu văd cum ai fi putut să iei o altă hotărâre. Întreaga lume stă să se prăbușească, iar tu poți ajuta la salvarea ei.

— Așa spuneți voi, îi răspunse Thomas.

— Exact, îi spuse Janson. Așa spunem noi. Totul este pregătit. Dar mai întâi trebuie să-ți povestim câteva lucruri, ca să înțelegi decizia pe care ai luat-o.

— Mai aveți să-mi povestiți ceva? repetă Thomas. Credeam că Variabilele au sens doar dacă nu știu totul. N-o să mă aruncați într-o cușcă cu gorile sau mai știu eu ce? Sau să mă puneți să trec un câmp minat? Sau să mă azvârliți în ocean, să vedeți dacă reușesc să ajung la mal?

— Spune-i și gata! zise Christensen.

— Ce să-mi spună? întrebă Thomas.

— Bine, Thomas, spuse Janson oftând. O să-ți spun. După toate Încercările, studiile, tiparele pe care le-am strâns și analizat, Variabilele prin care v-am trecut pe tine și pe prietenii tăi, totul se rezumă la un singur lucru.

Thomas nu spuse nimic. Abia putea respira și simți o senzație de anticipare ciudată, dorindu-și în același timp și să știe și să *nu* știe.

Janson se aplecă în față, se propti în coate pe birou, după care spuse cu o expresie gravă pe față:

— Un ultim lucru.

— Ce anume?

— Thomas, avem nevoie de creierul tău.

CAPITOLUL 59

Inima începu să-i bată lui Thomas nebunește. Își dădu seama că bărbatul nu-l punea la încercare. Analizaseră tot ce se putea în materie de reacții și tipare cerebrale. Acum aleseseră persoana cea mai potrivită pe care... să o distrugă în încercarea lor de-a găsi un tratament.

Thomas se gândi brusc că Brațul Drept n-avea să ajungă acolo suficient de rapid.

— Creierul meu? se chinui el să repete.

— Da, îi răspunse Christensen. Candidatul Final deține bucata de puzzle care ne lipsește ca să finalizăm colectarea de date pentru a alcătui schița. Dar ne-am dat seama de asta doar când am comparat tiparele cu Variabilele. Vivisecția ne va oferi informațiile finale de care avem nevoie, iar sistemele tale vor funcționa normal în acest timp. Nu te va durea deloc, te vom seda puternic până când...

Nu era nevoie să încheie fraza. Se lăsă tăcerea, timp în care cei trei oameni de știință așteptau răspunsul lui Thomas. Dar el rămase mut. Fusese la un pas de moarte de nenumărate ori, în viața pe care și-o amintea, dar întotdeauna sperase că va supraviețui și făcuse tot posibilul să mai reziste o zi. Acum lucrurile stăteau altfel. Nu trebuia să treacă doar printr-o încercare, până avea să fie salvat. De data aceasta nu mai exista cale de întoarcere. Dacă prietenii lui nu veneau să-l salveze, totul pentru el avea să se sfârșească.

Un gând îngrozitor îi veni în minte: Oare Teresa știuse despre asta?

Îl surprinse cât de tare îl durea ideea aceasta.

— Thomas! vorbi Janson, întrerupându-i șirul gândurilor. Sunt convins că ești șocat. Însă trebuie să înțelegi că acum nu mai este vorba de un test. Nu este o Variabilă și nu te mint. Credem că putem finaliza schița pentru tratament analizând țesuturile tale cerebrale și modul în care fiziologia lor, împreună cu tiparele pe care le-am strâns, îi permit creierului tău să se opună puterii virusului Arșiței. Încercările au fost create ca să nu

fim nevoiți să vă deschidem pe toți. Scopul nostru a fost să salvăm vieți, nu să le irosim.

— Am adunat și analizat tipare ani de zile, iar tu ai fost cel mai puternic dintre toți în ceea ce privește reacția la Variabile, continuă dr. Wright. Am știut de ceva vreme, deși am făcut tot posibilul ca subiecții să nu afle acest lucru, că în cele din urmă va trebui să alegem cel mai bun candidat pentru această ultimă procedură.

Christensen îi expuse în mare procedura, în timp ce Thomas îl ascultă într-o tăcere amorțită.

— Trebuie să fii în viață, dar nu treaz. Te vom seda și vom amorți zona inciziei, dar creierul nu conține nervi, așa că va fi o procedură relativ nedureroasă. Din nefericire, nu îți vei reveni după explorările noastre neurale: procedura e letală. Dar rezultatele vor fi inestimabile.

— Și dacă nu funcționează? întrebă Thomas.

Îi veneau în minte doar ultimele clipe de viață ale lui Newt. Dacă *putea,* într-adevăr, să împiedice moartea groaznică a nenumărate alte persoane?

Psihanalista părea stingherită.

— Atunci vom continua… să lucrăm la asta. Dar suntem foarte încrezători…

Thomas o întrerupse, incapabil să se abțină:

— Ba nu-i așa! Plătiți oameni ca să răpească alți… *subiecți* imuni, spuse el plin de ură, ca să o luați de la capăt.

La început nu-i răspunse nimeni. Apoi Janson îi zise:

— Vom face orice e necesar ca să găsim un tratament. Cu cât mai puține pierderi umane posibil. Am încheiat această discuție.

— Atunci de ce mai discutăm despre asta? întrebă Thomas. Ați putea foarte bine să mă luați cu forța, să mă legați și să-mi scoateți creierul!

Christensen îi răspunse:

— Ești Candidatul Final. Ai fost legătura dintre fondatori și personalul curent. Încercăm să-ți arătăm respectul cuvenit. Sperăm că vei lua singur această hotărâre.

— Thomas, ai nevoie de puțin timp ca să te gândești? întrebă Wright. Știu că e foarte dificil și te asigur că nu privim lucrurile în mod superficial. Îți cerem un sacrificiu enorm. Vrei să-ți donezi creierul în interes științific? Ne dai voie să combinăm

piesele finale ale puzzle-ului? Ca să mai facem un pas spre descoperirea unui tratament pentru binele rasei umane?

Thomas nu știa ce să răspundă. Nu-i venea să creadă ce întorsătură luaseră lucrurile. După tot ce se întâmplase, era oare adevărat că mai aveau nevoie de o ultimă moarte?

Brațul Drept era pe drum. Se gândi la Newt.

— Vreau să rămân singur, reuși el să îngaime în cele din urmă. Vă rog!

Pentru prima dată, o parte din el chiar își dorea să cedeze, să le dea voie să-l opereze. Chiar dacă șansele ca procedura să funcționeze erau infime.

— Vei face ceea ce trebuie, spuse Christensen. Și nu-ți face griji! N-o să te doară câtuși de puțin.

Thomas nu voia să mai audă nimic.

— Am nevoie să fiu singur înainte.

— Mi se pare corect, spuse Janson, ridicându-se. Te vom însoți spre unitatea medicală și te vom lăsa să stai o vreme acolo într-o cameră privată. Deși ar trebui să demarăm procedura cât mai repede.

Thomas se aplecă în față și își puse capul în mâini, holbându-se la podea. Planul pe care îl făurise împreună cu cei de la Brațul Drept i se păru dintr-odată incredibil de prostesc. Chiar dacă ar fi reușit să scape de cei trei, chiar dacă *ar fi vrut* s-o facă, cum avea să supraviețuiască până la sosirea prietenilor lui?

— Thomas? întrebă dr. Wright, și-i puse o mână pe spate. Ești în regulă? Mai ai și alte întrebări?

Thomas își îndreptă spatele și-i dădu mâna la o parte.

— Să mergem doar… unde ați spus voi.

Thomas simți brusc că nu mai poate respira, ca și când tot aerul dispăruse din biroul lui Janson. Se ridică și se îndreptă spre ușă, o deschise și ieși pe coridor. Se simțea copleșit.

CAPITOLUL 60

Thomas îi urmă pe doctori, dar prin minte îi treceau o mie de gânduri. Nu știa ce să facă. Nu avea cum să ia legătura cu cei din Brațul Drept și nu mai putea comunica telepatic cu Teresa sau cu Aris.

Cotiră de câteva ori, ceea ce-i aminti de Labirint. Aproape că își dori să se întoarcă acolo: lucrurile fuseseră mult mai simple atunci.

— În față, pe stânga, vei găsi o cameră, îi explică Janson. Ți-am lăsat deja acolo o tabletă în cazul în care vrei să le scrii mesaje prietenilor tăi. Găsesc eu o modalitate să le trimit.

— Iar eu o să am grijă să ți se aducă de mâncare, îi spuse dr. Wright.

Politețea lor îl enerva. Își aminti povești despre cum erau executați criminalii în trecut. Și ei primeau întotdeauna o ultimă masă. Orice mâncăruri fandosite voiau.

— Vreau friptură, spuse el și o privi pe doctoriță. Și creveți. Și homar. Și clătite. Și ciocolată.

— Îmi pare rău, dar va trebui să te mulțumești cu câteva sendvișuri.

Thomas oftă.

— Mă gândeam eu.

•

Thomas stătea într-un fotoliu și se holba la tableta de pe măsuța din fața lui. Nu avea de gând să scrie niciun bilețel nimănui, dar nu știa ce altceva să facă. Situația se complicase mai mult decât se așteptase. De fapt, nu știa nici el exact la ce se așteptase, dar cu siguranță nu-i trecuse prin cap că aveau de gând să-l disece pe viu. Se gândise că, indiferent de intențiile lor, ar fi reușit cumva să le facă jocul până apăreau cei din Brațul Drept.

Doar că, dacă le făcea jocul acum, nu mai exista cale de întoarcere pentru el.

În cele din urmă, scrise niște mesaje de adio pentru Minho și Brenda, în cazul în care chiar avea să moară; după care își sprijini capul în mâini până îi veni mâncarea. Mâncă încet, după

care se odihni din nou. Spera doar ca prietenii lui să ajungă la timp. Oricum, el cu siguranță nu avea să iasă din cameră decât atunci când efectiv nu mai avea încotro.

Ațipi în timp ce aștepta și dormi o vreme.

•

Îl trezi o bătaie în ușă.

— Thomas? se auzi vocea amortizată a lui Janson. Chiar trebuie să începem procedura.

Thomas intră în panică.

— Nu sunt... încă pregătit.

Știa că era o scuză ridicolă.

Urmă o pauză lungă, după care Janson îi spuse:

— Mă tem că nu prea avem de ales.

— Dar... începu Thomas, însă, înainte să reușească să-și adune gândurile, ușa se deschise și Janson intră în cameră.

— Thomas, așteptarea asta nu face decât să înrăutățească lucrurile. Trebuie să mergem.

Thomas nu știa ce să facă. De fapt, era surprins că îl păsuiseră atât de mult. Își dădea seama că întinsese coarda și că acum nu mai avea timp. Trase adânc aer în piept.

— Bun, hai să terminăm!

Șobolanul zâmbi.

— Vino după mine!

•

Janson îl conduse într-o sală preoperatorie, în care se afla un pat cu rotile, înconjurat de tot felul de monitoare și de câteva asistente medicale. Christensen era și el acolo, îmbrăcat în halat, cu o mască chirurgicală pe față. Thomas îi vedea doar ochii, dar bărbatul părea nerăbdător să înceapă.

— Deci, asta a fost? întrebă Thomas. Stomacul i se strânse și avu impresia că, din interior, ceva încerca să-i roadă pieptul. E timpul să mă tăiați de viu?

— Îmi pare rău, spuse doctorul. Dar trebuie să începem.

Șobolanul se pregătea să vorbească din nou, când o alarmă asurzitoare răsună în toată clădirea.

Inima lui Thomas începu să bată nebunește și se simți ușurat. Sigur erau cei de la Brațul Drept.

Ușa se deschise brusc, iar Thomas se întoarse și văzu o femeie îngrozită care îi anunță:

— A sosit un Berg cu o livrare, dar a fost un șiretlic ca să intre în clădire: chiar acum încearcă să preia controlul asupra corpului principal.

Lui Thomas aproape că-i stătu inima în loc când auzi răspunsul lui Janson.

— Se pare că trebuie să ne grăbim și să inițiem procedura numaidecât. Christensen, sedează-l!

CAPITOLUL 61

Pieptul i se strânse și gâtul păru să i se inflameze. Thomas era pe punctul de-a pierde totul, dar pur și simplu nu reușea să se miște.

Janson urlă:

— Christensen, grăbește-te! Cine știe ce pun la cale oamenii ăștia, și nu mai avem nicio clipă de pierdut. Mă duc să le spun celor de la operațiuni să rămână pe poziții, indiferent ce se întâmplă.

— Așteaptă! îngână Thomas în cele din urmă. Nu știu dacă pot să fac asta.

Cuvintele i se păreau goale, și știa că ei nu aveau să se oprească acum.

Janson se făcu roșu ca para focului. În loc să-i răspundă lui Thomas, se întoarse spre doctor.

— Fă orice e necesar, dar deschide-l!

Thomas vru să spună ceva, dar simți o împunsătură în braț, apoi valuri de căldură îi străbătură corpul, după care amorți și se prăbuși pe targă. Era amorțit de la gât în jos și se îngrozi. Christensen se aplecă deasupra lui și îi dădu seringa goală unei asistente.

— Chiar îmi pare rău, Thomas. Dar n-avem de ales.

Doctorul și o asistentă îl așezară mai bine pe pat și îi ridicară picioarele, așa că stătea acum întins pe spate. Își putea mișca puțin capul în lateral, dar atât. Îl copleși turnura bruscă pe care o luaseră lucrurile întrucât devenea conștient de implicațiile lor. Avea să moară. Dacă cei din Brațul Drept nu ajungeau imediat la el, avea să moară.

Îl văzu din nou pe Janson. Acesta dădu din cap, în semn de aprobare, apoi îl bătu pe doctor pe umăr.

— Dă-i drumul!

Se întoarse și dispăru; Thomas auzi un țipăt pe hol, înainte să se închidă ușa.

— Trebuie să fac câteva teste, îi explică Christensen. După care te ducem în sala de operație.

Se întoarse și își făcu de lucru cu niște instrumente din spatele lui.

Thomas avea impresia că vocea se auzea de undeva de la kilometri întregi distanță. Stătea întins, neajutorat, cu mintea învolburată de gânduri, în timp ce doctorul îi lua sânge și îi măsura craniul. Lucra în tăcere, aproape fără să clipească. Dar broboanele de sudoare de pe fruntea lui erau un semn că lucra contracronometru. Oare cât timp avea la dispoziție? O oră? Mai multe ore?

Thomas închise ochii. Se întrebă dacă dispozitivul de dezactivare a armelor funcționase. Se întrebă dacă aveau să-l găsească. Apoi se gândi dacă chiar își dorea să fie găsit. Oare RĂU chiar erau pe punctul de-a găsi un tratament? Se sili să respire regulat, se concentră să-și miște membrele. Dar nu se întâmplă nimic.

Doctorul se îndreptă brusc de spate și-i zâmbi larg.

— Cred că suntem gata. Te vom duce acum în sala de operație.

Ieși pe ușă, și targa pe care era Thomas fu împinsă pe coridor. Neputând să se miște, se holba la luminile de pe tavan în timp ce era transportat pe coridor. În cele din urmă, trebui să închidă ochii.

Aveau să-l adoarmă. Lumea avea să dispară încet. După care urma să moară.

Deschise brusc ochii. Apoi îi închise la loc. Inima îi bătea nebunește, iar mâinile îi transpirară și își dădu seama că strânsese cearceafurile de pe targă în pumni. Începea să se poată mișca din nou. Încet. Deschise din nou ochii. Văzu luminile. Mai cotiră de două ori. Disperarea amenința să-l stoarcă de viață înaintea doctorilor.

— Eu… începu el să zică, dar nu reuși să mai spună nimic.

— Poftim? întrebă Christensen, uitându-se atent la el.

Thomas se chinui să vorbească, dar, înainte de a mai apuca să spună ceva, pe coridor se auzi o bufnitură ca un tunet și doctorul se împiedică. Greutatea lui împinse targa în față, în timp ce el se strădui să nu cadă. Patul țâșni spre dreapta și se izbi de perete, apoi ricoșă și se roti până se izbi de cealaltă latură. Thomas încercă să se miște, dar era în continuare paralizat, neajutorat. Se gândi la Chuck, apoi la Newt, și o tristețe adâncă îi cuprinse inima.

Auzi un țipăt din direcția din care răsunase explozia. Urmară alte strigăte, după care se lăsă din nou tăcerea, iar doctorul se ridică în picioare, se grăbi spre targă, o îndreptă și începu să o împingă din nou, trecând prin mai multe uși rabatabile. O mulțime de oameni în halate îi așteptau într-o sală albă de operație.

Christensen începu să urle ordine în stânga și-n dreapta.

— Trebuie să ne grăbim! Treceți la locurile voastre! Lisa, sedează-l complet! Acum!

O femeie scundă îi răspunse.

— N-am pregătit tot ce…

— Nu contează! Clădirea asta ar putea foarte bine să ardă din temelii.

Împinse targa lângă o masă de operație; mai mulți oameni îl ridicară pe Thomas și-l mutară pe masa de operație înainte ca targa să se oprească măcar complet. Îl puseră pe spate și băiatul făcu sforțări să înțeleagă tot ce se întâmpla în jurul lui, ce era cu toți doctorii și asistentele care roiau pe acolo. Erau cel puțin nouă sau zece. Simți o împunsătură în braț și o privi pe femeia scundă care îi insera o linie intravenoasă. Își putea mișca doar mâinile.

Luminile se aflau chiar deasupra lui. Simți alte împunsături în diverse locuri; monitoarele începură să bipuie; auzi zumzetul unei mașinării; oamenii vorbeau toți odată; peste tot numai mișcare, ca un dans orchestrat.

Și luminile erau atât de strălucitoare! Camera începu să se învârtă cu el, deși el nu se mișca deloc. Îi era tot mai groază de ceea ce urmau să-i facă. Știa că avea să se sfârșească totul, chiar acolo și atunci.

— Sper să funcționeze, reuși el să îngaime.

Câteva secunde mai târziu, medicamentele își făcură efectul, și tot ce era în jurul lui dispăru.

CAPITOLUL 62

Thomas stătu în întuneric multă vreme. Crăpătura din vidul minții lui era doar cât un fir de păr, dar suficientă ca să conștientizeze vidul. Cumva, știa că trebuia să doarmă, că îl țineau în viață doar ca să-i exploreze creierul. Doar ca să îl taie mărunt-mărunt, probabil bucățică cu bucățică.

Așadar, încă nu murise.

La un moment dat, pe măsură ce înainta prin această masă tulburătoare de întuneric, auzi o voce. Îl chema.

După ce auzi „Thomas” de câteva ori, se hotărî să urmărească vocea aceea, să o găsească. Se sili să se îndrepte într-acolo.

Spre numele lui.

CAPITOLUL 63

— Thomas, am încredere în tine, îi spuse o femeie, în timp ce el se chinuia să-și vină în fire. Thomas nu recunoscu vocea, dar i se păru caldă și autoritară în același timp. Se strădui în continuare, își auzi propriile gemete, simți cum se foiește în pat.

În cele din urmă, deschise ochii. Clipi, pentru că luminile de deasupra erau foarte strălucitoare, și observă o ușă închizându-se înapoia celei care îl trezise.

— Așteaptă! șopti el.

Se sili să își pună coatele sub el și se împinse în ele. Era singur în cameră și auzea doar sunete îndepărtate și bubuituri ocazionale, ca niște tunete. Începu să își vină în fire și își dădu seama că, în afară de faptul că era puțin amețit, se simțea bine. Ceea ce însemna că, dacă știința nu progresase într-un mod miraculos, creierul îi era la locul lui.

Îi atrase atenția un dosar de hârtie de pe măsuța de lângă pat. Pe coperta acestuia scria, cu litere mari și roșii, „Thomas”. Se așeză pe marginea saltelei și apucă dosarul.

Conținea două hârtii. Prima era o hartă a complexului RĂU, cu câteva rute marcate cu negru. Se uită rapid peste a doua hârtie: era o scrisoare pentru el, semnată de doamna cancelar Paige. Lăsă harta la o parte și începu să citească scrisoarea.

Dragă Thomas,

Cred că Încercările s-au încheiat. Avem suficiente date ca să creăm o schiță. Asociații mei nu sunt de acord cu mine în această privință, dar am reușit totuși să opresc procedura și să îți salvez viața. Acum este de datoria noastră să lucrăm cu datele pe care le deținem deja și să dezvoltăm un tratament pentru Arșiță. Nu mai este nevoie de participarea ta și a celorlalți subiecți.

Te așteaptă o sarcină importantă. Când am devenit cancelar, am înțeles că trebuie să construiesc o ușă dosnică spre această clădire. Am plasat-o într-o

încăpere de serviciu nefolosită. Îți cer să ieșiți din clădire: *tu, prietenii tăi și mulțimea considerabilă de Imuni pe care i-am adunat. Timpul este absolut esențial, așa cum sunt sigură că îți dai seama singur.*

Pe harta pe care ți-am lăsat-o am marcat trei trasee. Primul îți arată cum să ieși din clădire printr-un tunel; *după ce ajungi afară, vei găsi intrarea pe care au făcut-o cei din Brațul Drept într-o altă clădire. Poți să mergi cu ei. A doua rută îți arată cum să ajungi la Imuni, iar a treia cum să găsești ușa dosnică. Veți găsi un Trans Plat care vă va transporta spre ceea ce sper eu că va fi o nouă viață pentru voi. Ia-i pe toți și plecați*!

Ava Paige, cancelar

Thomas se holbă la hârtie, amețit. Afară se mai auzi o bubuitură, care-l făcu să-și vină în fire. Avea încredere în Brenda, iar ea avea încredere în doamna cancelar. Trebuia doar să o ia din loc.

Împături scrisoarea și harta și le vârî în buzunarul din spate, după care se ridică încet. Surprins de cât de repede își recăpăta puterile, o luă la fugă spre ușă. Aruncă o privire pe coridor și văzu că era gol. Ieși din cameră și, chiar atunci, zări doi oameni venind în fugă spre el. Nici măcar nu se uitară la el, iar Thomas își dădu seama că era foarte probabil ca haosul provocat de atacul celor din Brațul Drept să-l salveze de fapt.

Scoase harta și o studie cu atenție, urmărind linia neagră care ducea spre tunel. Nu avea să-i ia mult. Memoră traseul și o luă la fugă pe coridor, uitându-se și la celelalte două trasee pe care doamna cancelar Paige le marcase pe hartă.

Străbătuse doar câțiva metri, după care se opri brusc, uimit. Se uită mai bine la hartă, să fie sigur. Poate nu citise bine. Dar nu, era corect.

RĂU îi ascunsese pe Imuni în Labirint.

CAPITOLUL 64

Bineînțeles, erau două Labirinturi pe hartă: unul pentru Grupul A și unul pentru Grupul B. Probabil că ambele fuseseră construite în terenul stâncos de sub clădirile principale ale bazei RĂU. Thomas nu-și dădea seama spre care dintre ele ducea traseul, dar, indiferent de care era vorba, avea să se întoarcă în Labirint. Se îngrozi și o luă la fugă spre tunelul indicat de doamna cancelar Paige.

Urmă harta și străbătu în fugă mai multe coridoare, până ajunse la un set de scări lungi care coborau într-un subsol. Traseul îl purtă prin câteva camere goale și, în fine, spre o ușă mică ce dădea într-un tunel. Era întuneric, dar, spre ușurarea lui Thomas, nu beznă totală. Străbătu în fugă coridorul îngust și văzu câteva becuri atârnând de tavan. După aproximativ șaizeci de metri, ajunse la o scară marcată pe hartă. Urcă pe ea, iar la capătul ei găsi o ușă din metal rotundă, cu un mâner în formă de roată, care îi aminti de intrarea în Camera Hărților din Poiană.

Răsuci mânerul și împinse cu toată puterea. O lumină palidă pătrunse prin crăpătură. Thomas smuci ușa în sus, și aceasta se deschise complet. Simți o rafală de vânt rece. Se săltă cu forță și ieși lângă o stâncă mare din terenul pustiu, acoperit de zăpadă, aflat între pădure și baza RĂU.

Închise cu grijă capacul tunelului și se ghemui în spatele stâncii. Nu observă nicio mișcare, dar noaptea era prea întunecoasă, așa că nu deslușea mai nimic. Se uită la cer și văzu aceiași nori gri și grei pe care îi observase și când ajunsese la complex. Își dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee cât timp trecuse de atunci. Oare stătuse în clădire numai câteva ore sau trecuseră o noapte și-o zi?

Doamna cancelar Paige îi spusese în scrisoare că cei din Brațul Drept pătrunseseră în clădire, probabil cu ajutorul exploziilor pe care le auzise mai devreme. Acolo trebuia să ajungă mai întâi. Cel mai înțelept lucru pe care îl putea face acum era să se alăture grupului. La o adică, unde-s doi, puterea crește. Și-apoi, trebuia să le spună unde îi ținea RĂU pe Imuni.

Thomas se uită pe hartă și hotărî că cea mai bună opțiune era să alerge spre grupul de clădiri aflate cel mai departe de gura tunelului și să cerceteze zona aceea.

Înconjură bolovanul și o luă la goană spre cea mai apropiată clădire. Se cocoșă, încercând să fugă cât mai aplecat cu putință. Un fulger brăzdă cerul și ilumină complexul și zăpada albă. Imediat după aceea se auzi și un tunet, care bubui în pustiul din jur și-i răscoli pieptul.

Ajunse la prima clădire și trecu prin tufișurile țepoase, apropiindu-se de zid. Se deplasă pe lângă clădire, dar nu descoperi nimic. Se opri la primul colț și aruncă o privire după: între clădiri văzu mai multe curți, dar nicio intrare.

Se deplasă pe lângă următoarele două clădiri, iar în timp ce se apropia de cea de-a patra, auzi niște voci și se culcă imediat la pământ. Se târî cât putu de încet peste noroiul înghețat spre un tufiș mai mare, apoi scoase ușor capul, încercând să vadă de unde veneau vocile.

Curtea era plină de grămezi de moloz, iar în spatele lor se vedea o gaură enormă în lateralul clădirii. Ceea ce însemna că explozia avusese loc în interior. Prin deschizătură zări o lumină slabă și umbre neclare. La marginea uneia dintre umbre se aflau doi oameni în civil. Brațul Drept.

Thomas tocmai începuse să se ridice, când simți o mână ca de gheață acoperindu-i gura, și cineva îl trase în spate. Un alt braț i se încolăci peste piept și îl trase, târându-l pe pământ; brăzda zăpada cu picioarele. Thomas începu să dea din picioare, încercând să scape, dar cel care îl ținea era prea puternic.

Cotiră și intrară într-o altă curte mică, iar Thomas fu aruncat pe jos, pe burtă. Persoana care îl prinsese îl întoarse pe spate și îi puse din nou o mână peste gură. Era un bărbat pe care nu îl recunoscu. O altă siluetă se aplecă peste el.

Janson.

— Sunt foarte dezamăgit, spuse Șobolanul. Până la urmă, se pare că nu toată lumea din organizație e de partea mea.

Thomas se zbătea, încercând să scape de individul care îl ținea țintuit la pământ.

Janson oftă.

— Se pare că va trebui să urmăm calea mai grea.

CAPITOLUL 65

Janson scoase un cuțit lung, subțire și îl privi atent.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva, băiete! Nu m-am considerat niciodată un om violent, dar tu și prietenii tăi m-ați adus la capătul răbdării. Voi încerca totuși să mă stăpânesc. Spre deosebire de tine, eu nu mă gândesc numai la mine. Țelul meu e să salvez oameni, și *voi finaliza* acest proiect.

Thomas se strădui să se liniștească, să stea nemișcat. Nu reușise nimic prin faptul că se zbătuse, și trebuia să-și păstreze forțele pentru momentul potrivit. Era clar că Șobolanul o luase razna și, judecând după cuțitul pe care îl ținea în mână, era hotărât să-l ducă pe Thomas înapoi în sala de operație cu orice preț.

— Bravo, băiete! N-ai de ce să te împotrivești. Ar trebui să fii mândru. Tu și mintea ta veți salva lumea, Thomas.

Bărbatul care îl ținea la pământ, un tip îndesat, brunet, îi spuse:

— O să-mi trag mâna, puștiule! Dacă faci cea mai mică mișcare, profesorul Janson o să te împungă frumușel cu cuțitul ăla. Ai priceput? Te vrem în viață, dar asta nu înseamnă că n-ai putea să te-alegi cu câteva răni de război.

Thomas dădu din cap cât putu de calm, iar bărbatul își trase mâna și se dădu în spate.

— Băiat deștept!

Thomas profită de moment și îl lovi cât putu de tare cu piciorul pe Janson în față. Șobolanul își dădu capul pe spate și se prăbuși la pământ. Individul brunet se năpusti asupra lui, dar Thomas se zvârcoli și reuși să iasă de sub el, atacându-l din nou pe Janson. De data asta, îl pocni peste mâna în care ținea cuțitul. Acesta zbură și alunecă pe pământ până se izbi de partea laterală a clădirii.

Thomas se uită spre cuțit, și atunci bărbatul îndesat profită de moment. Se năpusti asupra lui, trântindu-l pe spate, peste Janson. Acesta din urmă se zvârcoli sub ei, în timp ce se luptau, iar Thomas se simți îmboldit de disperare și de adrenalină. Țipă și se împinse, lovi și se zbătu până reuși să iasă dintre cei doi.

Râcâi și zgârie în toate părțile, cu mâinile și picioarele, eliberându-se din strânsoarea lor, și plonjă spre clădire, după cuțit. Ateriză chiar lângă el, îl apucă și se întoarse, așteptându-se la un atac imediat. Cei doi tocmai se ridicau în picioare, evident uluiți de izbucnirea aceasta bruscă de forță.

Thomas se ridică și el, ținând cuțitul în fața lui.

— Lăsați-mă să plec! Ștergeți-o de-aici și lăsați-mă să plec! Jur că, dacă veniți după mine, o iau razna și nu mă opresc din înjunghiat până nu vă omor pe amândoi! Jur!

— Suntem doi la unu, băiete, îi spuse Janson. Nu-mi pasă că ai cuțit.

— Ați văzut ce pot să fac, îi răspunse Thomas, încercând să pară la fel de periculos pe cât se simțea. M-ați văzut în Labirint și în Ținutul Pârjolit.

Aproape că-i venea să râdă de ironia situației. Îl transformaseră într-un ucigaș... ca să salveze oameni?

Bărbatul cel scund îi spuse batjocoritor:

— Dacă crezi c-o să...

Thomas se dădu în spate și azvârli cuțitul, așa cum o făcuse cândva Gally. Acesta se roti și se înfipse în gâtul bărbatului. Sângele nu curse imediat, dar bărbatul își duse mâinile la gât, șocat, și apucă cuțitul împlântat în el. Atunci țâșni și lichidul rubiniu, în jeturi, pulsând. Individul deschise gura, dar se prăbuși în genunchi, înainte să mai poată rosti ceva.

— Afurisit mic...! șopti Janson, holbându-se îngrozit la colegul lui.

Thomas rămase și el încremenit când își dădu seama ce făcuse, dar nu pentru mult timp. Janson întoarse capul spre el. Thomas ieși în goană din curte și coti pe după clădire. Trebuia să ajungă înapoi la gaura din zid, să intre prin ea.

— Thomas! strigă Janson în spatele lui. Întoarce-te! Habar n-ai ce faci!

Thomas nu pregetă câtuși de puțin. Trecu de tufișul după care se ascunsese cu puțin timp înainte și alergă în viteză spre spărtura din laterala clădirii. Lângă ea stăteau ghemuiți un bărbat și o femeie rezemați cu spatele unul de altul. Îl văzură pe Thomas și se ridicară amândoi în picioare.

— Sunt Thomas! le strigă el, chiar atunci când aceștia deschiseră gura să-l chestioneze. Sunt de partea voastră!

Cei doi se priviră, apoi se uitară din nou la el. Thomas se opri chiar în fața lor. Încercă să-și tragă răsuflarea și se uită în spate, îl văzu pe Janson alergând spre ei, la vreo cincisprezece metri mai încolo.

— Te-au căutat peste tot, îi spuse bărbatul. Dar ar trebui să fii acolo.

Arătă cu degetul spre gaură.

— Unde sunt ceilalți? Unde-i Vince? spuse Thomas, gâfâind.

Știa că Janson venea după el. Se întoarse spre Șobolan, a cărui față era schimonosită de o furie nefirească. Thomas mai văzuse această expresie. Era aceeași furie nebună pe care o văzuse la Newt. Șobolanul avea Arșița.

Janson vorbi printre gâfâieli:

— Băiatul… e proprietatea… organizației RĂU. Predați-l!

Femeia nici măcar nu clipi.

— RĂU nu face nici cât o ceapă degerată pentru mine, tataie! În locul tău, m-aș căra de-aici și nici nu m-aș mai întoarce în clădire. Prietenii tăi dinăuntru o s-o pățească rău de tot.

Șobolanul nu-i răspunse, ci continuă să gâfâie și să se uite când la Thomas, când la ei. În cele din urmă se îndepărtă încet.

— Nu pricepeți nimic! Aroganța voastră înfumurată va aduce sfârșitul lumii. Sper c-o să puteți trăi cu gândul ăsta când o să putreziți în iad.

Apoi se întoarse și-o luă la fugă, dispărând în întuneric.

— Ce-ai făcut de l-ai enervat în halul ăsta? întrebă femeia.

Thomas încercă să-și tragă răsuflarea.

— E-o poveste lungă. Trebuie să-l găsesc pe Vince sau pe oricine-i șeful acum. Trebuie să-mi găsesc prietenii.

— Liniștește-te, băiete! îi spuse bărbatul. Lucrurile s-au mai așezat. Oamenii noștri sunt pe poziție, instalează, au treabă.

— Instalează? întrebă Thomas.

— Instalează.

— Cum adică?

— Explozive, fraiere. O să dărâmăm clădirea asta din temelii. Le arătăm noi celor de la RĂU că nu-i de joacă.

CAPITOLUL 66

Thomas pricepu totul. Abia atunci își dădu seama că observase un anume fanatism la Vince. Și modul în care Brațul Drept îi tratase pe el și pe prietenii lui în furgonetă, după ce-i luaseră ostatici lângă Berg. Și apoi, de ce dețineau atâtea explozive, dar nu și arme convenționale? Nu avea sens decât dacă scopul lor era să distrugă, și nu să preia controlul. El și Brațul Drept nu făceau parte din exact aceeași echipă. Ei considerau poate că motivele lor erau pure, dar Thomas începea să-și dea seama că organizația avea un țel mai întunecat.

Trebuia să fie precaut. La momentul acesta, tot ce conta era să-și salveze prietenii și să-i elibereze pe ceilalți oameni care fuseseră prinși.

Femeia îl trezi la realitate.

— Cugeți, văd, nu glumă.

— Da… Scuze. Când credeți că vor arunca în aer clădirea?

— Destul de curând. Instalează explozivele deja de câteva ore. Vor să le detoneze pe toate în același timp, dar nu cred că ne pricepem chiar atât de bine.

— Și cum rămâne cu oamenii din clădire? Cu cei pe care am venit să-i salvăm?

Cei doi se uitară unul la celălalt, apoi ridicară din umeri.

— Vince speră să-i scoată pe toți.

— Speră? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că speră.

— Trebuie să vorbesc cu el.

De fapt, Thomas voia să-i găsească pe Minho și pe Brenda. Cu sau fără Brațul Drept, știa ce avea de făcut. Trebuia să ajungă în Labirint și să-i scoată pe toți de-acolo prin Trans Plat.

Femeia arătă spre gaura din laterala clădirii:

— Dacă intri pe-acolo, o să dai de-o zonă unde au preluat controlul. Probabil că îl vei găsi pe Vince acolo. Dar, ai grijă! Sunt paznici de la RĂU ascunși peste tot. Și sunt foarte păcătoși.

— Mulțumesc pentru avertisment!

Thomas se întoarse, nerăbdător să intre în clădire. Văzu spărtura enormă în fața lui și de partea cealaltă doar întuneric și

praf. Nu se mai auzeau alarme și nu se mai vedeau lumini roșii. Trecu prin ea.

•

La început, nu văzu și nu auzi nimic. Înaintă tăcut, atent la orice cotitură. Cu cât mergea mai mult, cu atât luminile deveneau mai puternice, apoi văzu în sfârșit o ușă la capătul coridorului, care fusese proptită să stea deschisă. Alergă spre ea și se uită înăuntru: văzu o cameră mare, plină de mese așezate pe o parte, ca niște scuturi. Câțiva oameni se ghemuiau după ele.

Toți stăteau cu ochii ațintiți asupra unor uși mari din partea cealaltă a sălii, așa că nu-l observă nimeni în pragul ușii. Thomas se aplecă în față, să vadă mai bine. Îi zări pe Vince și pe Gally în spatele uneia dintre mese, dar nu recunoscu pe nimeni altcineva. În capătul stâng îndepărtat al sălii văzu o cameră mică și i se păru că distinge cel puțin nouă sau zece oameni înghesuiți în ea. Se chinui, dar nu reuși să deslușească niciun chip.

— Hei! șopti el cât de tare îndrăzni. Hei! Gally!

Băiatul se întoarse imediat, dar se uită în jur câteva secunde până să-l vadă. Apoi miji ochii, de parcă nu-i venea să creadă.

Thomas îi făcu cu mâna, ca să fie sigur că e văzut, iar Gally îi făcu semn să se apropie.

Thomas privi din nou în jur, ca să se încredințeze că era în siguranță, apoi se aplecă și alergă spre masă, trântindu-se lângă vechiul lui dușman. Avea atâtea întrebări, că nu știa de unde să înceapă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Gally. Ce ți-au făcut?

Vince se încruntă la el, dar nu spuse nimic.

Thomas nu știa cum să-i răspundă.

— Au făcut... câteva teste. Uite ce-i, am aflat unde-i țin pe Imuni. Nu puteți arunca locul ăsta în aer până nu-i scoatem de-aici.

— Atunci du-te după ei! spuse Vince. Avem o singură șansă, și n-am de gând s-o irosesc.

— Tu *i-ai adus* pe unii dintre ei aici!

Thomas se uită la Gally, așteptând ca băiatul să-l susțină, dar acesta nu făcu decât să ridice din umeri.

Era deci pe cont propriu.

— Unde sunt Brenda, Minho și ceilalți? întrebă el.

Gally dădu din cap spre camera alăturată.

— Sunt toți acolo. Au spus că nu vor să facă nimic până nu te întorci.

Lui Thomas i se făcu brusc milă de băiatul plin de cicatrici de lângă el.

— Vino cu mine, Gally! Lasă-i pe tipii ăștia să facă ce vor, dar vino să ne ajuți! Când eram în Labirint nu ți-ar fi plăcut să fi făcut cineva același lucru pentru noi?

Vince se răsti la ei:

— Nici să nu-ți treacă prin cap! urlă el. Thomas, când ai venit aici, ai știut ce scopuri avem. Dacă ne lași baltă acum, o să te consider un dezertor. Vei fi o țintă pentru noi.

Thomas își concentră din nou atenția asupra lui Gally. Văzu în ochii băiatului o tristețe care îi frânse inima. Apoi mai văzu ceva ce nu mai observase până atunci: încredere. O încredere sinceră.

— Vino cu noi! spuse el.

Vechiul lui inamic zâmbi și spuse, cu o simplitate neașteptată:

— În regulă.

Thomas nu mai așteptă ca Vince să reacționeze. Îl apucă pe Gally de braț, și țâșniră amândoi de lângă masă, alergând spre birou și strecurându-se înăuntru.

Minho fu primul care se repezi la el și-l îmbrățișă strâns, în timp ce Gally îi privea stânjenit de pe margine. După aceea veniră și ceilalți. Brenda. Jorge. Teresa. Chiar și Aris. Thomas aproape că ameți de atâtea îmbrățișări, de cât de ușurați spuneau toți că se simt și de urările lor de bun venit. Se bucură mai ales să o vadă pe Brenda, pe care o îmbrățișă cel mai mult. Dar, oricât de bine s-ar fi simțit, știau că n-aveau timp de asta.

Se smulse așadar din îmbrățișarea fetei.

— Nu pot să vă explic totul acum. Trebuie să-i găsim pe Imunii pe care i-a răpit RĂU, apoi să găsim un Trans Plat ascuns de care am aflat – și totul înainte ca Brațul Drept să arunce complexul în aer.

— Unde sunt Imunii? întrebă Brenda.

— Ce-ai aflat, chiar așa? adăugă Minho.

Thomas rosti ceea ce nu crezuse că avea să mai spună vreodată:

— Trebuie să ne întoarcem în Labirint.

CAPITOLUL 67

Thomas le arătă scrisoarea pe care o găsise în sala de recuperare, și în doar câteva clipe toată lumea fu de acord, chiar și Teresa și Gally. Trebuiau să-i abandoneze pe cei din Brațul Drept și s-o apuce pe cont propriu. Să pornească spre Labirint.

Brenda se uită la harta lui Thomas și-i spuse că știa exact cum să ajungă acolo. Îi dădu un cuțit, și el, apucându-l cu mâna dreaptă, se întrebă dacă supraviețuirea lui avea să depindă de o lamă subțire. Ieșiră din camera laterală și se îndreptară spre ușile mari, în timp ce Vince și ceilalți țipau către ei că sunt nebuni și că aveau să moară în câteva minute. Thomas nu-i băgă în seamă.

Ușa era în continuare crăpată, iar Thomas intră primul pe ea. Se piti, gata de atac, dar coridorul era gol. Ceilalți îl urmară, și el se hotărî să nu se mai furișeze, ci să o ia la fugă pe holul lung. Lumina palidă făcea ca locul să pară bântuit, de parcă la fiecare colțișor și în fiecare crăpătură așteptau spiritele tuturor celor pe care RĂU îi condamnase la moarte. Dar lui Thomas i se părea că toate aceste stafii sunt de partea lui.

Brenda le arătă direcția, și grupul coti, coborând pe niște scări. O luară pe o scurtătură, printr-o magazie veche, apoi continuară pe un alt coridor lung. Coborâră alte scări. La dreapta, apoi la stânga. Thomas continua să alerge rapid, mereu atent la semne de pericol. Nu șovăi, nu se opri să-și tragă respirația, nu se îndoi nicio clipă asupra direcției indicate de Brenda. Era din nou un Alergător și, în pofida situației, se simțea bine.

Se apropiară de capătul unui coridor și cotiră la dreapta. Thomas mai făcu doar trei pași, când cineva sări pe el din senin, îl apucă de umeri și îl trânti la pământ.

Căzu, se rostogoli și-l împinse pe individ la o parte. Auzi strigăte și zgomot de luptă. Era întuneric, și abia dacă vedea cu cine se luptă, dar pocnea și izbea în toate părțile, mișcând cuțitul în stânga și în dreapta, până îl simți sfâșiind ceva. Auzi

un țipăt de femeie. Un pumn îl lovi în obrazul drept, și ceva dur îl împunse în coapsă.

Se opri să-și adune puterile, apoi împinse cu toată forța. Atacatorul se izbi de perete, apoi se năpusti din nou asupra lui. Se rostogoliră și se ciocniră de alți doi care se luptau. Thomas fu nevoit să se concentreze la maximum ca să nu piardă cuțitul, și continuă să împungă cu el, dar era greu, pentru că se afla foarte aproape de celălalt. Lovi cu pumnul stâng și îl nimeri pe atacator sub bărbie, apoi se folosi de momentul acela de răgaz și îi înfipse cuțitul în stomac. Se auzi un alt țipăt, din nou de femeie. În mod sigur era aceea care-l atacase. O împinse la o parte de tot.

Se ridică în picioare și privi în jur să vadă pe cine putea să ajute. În lumina foarte slabă îl văzu pe Minho călare pe un bărbat, snopindu-l în bătaie, fără ca individul să se opună. Brenda și Jorge făcuseră pereche și se luptau cu un alt paznic, care exact atunci se ridică anevoie în picioare și-o luă la fugă. Teresa, Harriet și Aris se sprijineau de un perete, trăgându-și răsuflarea. Supraviețuiseră cu toții. Trebuiau s-o șteargă de-acolo.

— Haide! strigă el. Minho, lasă-l!

Prietenul lui îl mai pocni pe bărbat de vreo două ori, ca să se asigure că este suficient, apoi se ridică și-l lovi pentru ultima dată cu piciorul.

— Am terminat! Putem pleca.

Se puseră din nou în mișcare.

•

Coborâră iar niște scări lungi și se împleticiră în șir indian în camera de la capătul acestora. Thomas înlemni când văzu unde se afla. Era încăperea care adăpostea capsulele cu Dureroșii, sala în care ajunseseră după ce scăpaseră din Labirint. Geamurile camerei de observare erau încă sparte, și cioburi rămăseseră împrăștiate peste tot pe podea. Cele aproximativ patruzeci de capsule lunguiețe în care stăteau și se încărcau Dureroșii păreau să fi fost închise încă de când trecuseră Poienarii pe-acolo, cu câteva săptămâni înainte. Pe suprafețele lor, cândva lucioase, se așternuse un strat de praf.

Thomas știa că, din moment ce făcuse parte din RĂU, petrecuse probabil nenumărate ore și zile în locul acela pe

vremea când creaseră Labirintul – și se simți din nou rușinat pentru toate.

Brenda le arătă scara care-i ducea la destinație. Thomas se înfioră amintindu-și cum coborâse prin jgheabul cleios, plin de Durerosi, atunci când evadaseră din Labirint. Ar fi putut foarte bine să coboare pe scară.

— De ce nu-i nimeni aici? întrebă Minho. Se învârti în cerc, uitându-se în jur. Dacă țin prizonieri acolo, de ce nu-i păzește nimeni?

Thomas se gândi puțin.

— N-ai nevoie de soldați când ții prizonieri în Labirint. La urma urmei, și nouă ne-a luat ceva timp să găsim o ieșire.

— Nu știu ce să zic, spuse Minho. Ceva nu-mi miroase a bine.

Thomas ridică din umeri.

— Oricum, nu ne ajută cu nimic să stăm pur și simplu aici. Dacă nu-ți vine în minte nimic mai folositor, ce-ar fi să urcăm și să-i scoatem de-acolo?

— Folositor? repetă Minho. Nu-mi vine nimic în minte.

— Atunci, urcăm.

•

Thomas se sui pe scară și ieși într-o altă încăpere cunoscută: cea cu stațiile de intrare, unde tastase codul care îi dezactiva pe Durerosi. Chuck fusese și el acolo – îngrozit, dar curajos. Iar după mai puțin de-o oră murise. Thomas se simți deodată sfâșiat de o veche durere.

— Casă, dulce casă, bombăni Minho.

Arătă spre o gaură rotundă de deasupra lor. Era cea care dădea în Stâncă. Pe vremea când Labirintul era funcțional, RĂU o mascase cu o hologramă, făcând-o să pară doar parte din nesfârșitul cer fals de dincolo de prăpastie. Bineînțeles, toate sistemele erau acum oprite, așa că Thomas văzu zidurile Labirintului prin deschizătură. Sub ea se afla o scară mobilă.

— Nu pot să cred că suntem din nou aici, spuse Teresa și veni lângă Thomas.

Avea o voce sugrumată, oglindind exact ce simțea Thomas.

Și, fără să priceapă exact de ce, din afirmația aceea simplă, Thomas își dădu seama că erau în sfârșit chit. Amândoi încercau să salveze vieți, să se revanșeze pentru că ajutaseră la inițierea întregului proces. Voia să creadă asta cu toată ființa lui.

Se întoarse spre ea:

— Ce nebunie, nu-i așa?

Ea îi zâmbi pentru prima dată… după foarte mult timp.

— Nebunie curată!

Erau multe lucruri pe care Thomas încă nu și le amintea: despre el, despre ea, dar ea era aici, îl ajuta, și asta era tot ce i-ar fi putut cere.

— Nu crezi c-ar fi mai bine să urcăm? întrebă Brenda.

— Ba da, încuviință Thomas. Ar fi mai bine.

Rămase ultimul. Urcă pe scară, se ridică pe lespede, apoi trecu peste cele două scânduri care fuseseră așezate peste despicătura până la Labirint, pe muchia Stâncii. Dedesubt văzu o zonă de lucru cu ziduri negre, care înainte arătase întotdeauna ca o prăpastie fără fund. Se uită din nou la Labirint și se opri ca să priceapă totul.

În locul cerului albastru și strălucitor de altădată văzu acum un tavan gri mohorât. Holograma folosită la Stâncă fusese dezactivată complet, iar priveliștea amețitoare de odinioară era acum doar o tencuială neagră. Dar i se tăie respirația când văzu zidurile masive acoperite de iederă care porneau din Stâncă. Acestea fuseseră enorme și fără ajutorul iluziilor optice, dar acum se înălțau deasupra lui ca niște stânci vechi, gri-verzui, crăpate. Ca și când ar fi stat acolo o mie de ani, ca niște pietre funerare uriașe, care marcau moartea atâtor oameni.

Era din nou în Labirint.

CAPITOLUL 68

De data aceasta călăuza fu Minho, care alerga cu umerii ridicați, radiind de mândria celor doi ani în care stăpânise coridoarele Labirintului. Thomas era chiar în urma lui și se uita la zidurile acoperite cu iederă care se înălțau maiestuos spre tavanul gri. I se părea ciudat că se întorsese în Labirint după toate întâmplările prin care trecuseră de când evadaseră.

Nimeni nu spuse aproape nimic cât alergară spre Poiană. Thomas se întrebă ce gândeau Brenda și Jorge despre Labirint. Era convins că li se părea enorm. Un gândac cu lame n-ar fi putut niciodată să redea adevărata lui mărime în camerele de observare. Și putea doar să-și imagineze amintirile urâte care îl năpădeau pe Gally.

Cotiră pentru ultima dată și intrară pe coridorul de lângă Poarta de Est a Poienii. Când ajunse lângă porțiunea de zid unde îl legase pe Alby cu iederă, se uită la locul acela și văzu mlădițele încâlcite. Se chinuise să-l salveze pe fostul lider al Poienarilor doar pentru ca acesta să moară câteva zile mai târziu, fără să-și mai revină după Transformare.

Thomas simți un șuvoi de furie curgându-i prin vene.

Ajunseră la Poarta de Est, enormă, și aici Thomas își trase răsuflarea și încetini. Văzu sute de oameni învârtindu-se prin Poiană. Se îngrozi când zări chiar și câțiva bebeluși și copii răspândiți prin mulțime. Dură o clipă până ce mulțimea începu să murmure, dar, în doar câteva secunde, toți își îndreptară privirile spre nou-veniți, și în Poiană se lăsă o tăcere desăvârșită.

— Știai că sunt atât de mulți? îl întrebă Minho pe Thomas.

Erau oameni peste tot: cu siguranță mai mulți decât fuseseră vreodată Poienarii. Dar Thomas rămase fără cuvinte când văzu din nou Poiana. Clădirea deformată pe care o numiseră Cartierul General; crângul jalnic de copaci; hambarul în care era Abatorul; câmpurile acoperite acum doar de buruieni întărite. Camera Hărților arsă, ușa de metal încă înnegrită și crăpată. De unde se afla el, putea vedea chiar și Beciul. Emoțiile amenințau să-l mistuie pe interior.

— Hei, visătorule! spuse Minho, pocnind din degete. Te-am întrebat ceva.

— Ce? O… Sunt atât de mulți, că locul ăsta mi se pare mai mic decât atunci când eram noi aici.

Nu dură mult până îi observară și prietenii lor. Tigaie. Clint, Med-jack. Sonya și alte câteva fete din Grupul B. Veniră toți în fugă spre ei, și urmă o scurtă rundă de regăsiri și îmbrățișări.

Tigaie îl pocni ușor pe Thomas peste braț.

— Îți vine să crezi că m-au închis din nou aici?! Nici măcar nu m-au lăsat să gătesc. Ne trimiteau pachete cu mâncare în Cutie de trei ori pe zi. Bucătăria nici măcar nu mai funcționează: n-are curent, n-are nimic.

Thomas râse, iar mânia i se mai potoli.

— Zici că ți-era greu cu cincizeci de tipi? Încearcă să hrănești toată armata asta!

— Ce amuzant ești, Thomas! Ce amuzant ești! Mă bucur să te văd. Apoi Tigaie făcu ochii mari. Gally? Gally e aici? Gally *trăiește*?

— Și eu mă bucur să te văd, îi răspunse băiatul sec.

Thomas îl bătu pe Tigaie pe spate.

— E-o poveste lungă. E băiat bun acum.

Gally pufni, dar nu spuse nimic.

Minho veni spre ei.

— Gata cu veselia! Cum naiba o să facem, omule?

— N-ar trebui să fie chiar atât de greu, spuse Thomas.

De fapt, ura gândul că trebuia să-i treacă pe toți oamenii aceia nu doar prin Labirint, ci și prin complexul RĂU, ca să ajungă la Trans Plat. Dar n-aveau de ales.

— Nu-mi vinde mie gogoși! îi spuse Minho. Ochii tăi nu mint.

Thomas zâmbi.

— Păi, măcar avem o grămadă de oameni care să lupte împreună cu noi.

— Tu te-ai *uitat* la prăpădiții ăștia? îl întrebă Minho, părând dezgustat. Jumătate dintre ei sunt mai tineri ca noi, iar cealaltă jumătate nu cred c-au făcut nici măcar skanderbeg vreodată în viața lor, ca să nu mai vorbim de o bătaie pe bune.

— Uneori, numărul chiar contează, îi răspunse Thomas.

O văzu pe Teresa și-o chemă la el, după care o găsi pe Brenda.

— Care-i planul? întrebă Teresa.

Dacă Teresa chiar era de partea lor, acum era momentul în care Thomas avea cu adevărat nevoie de ea și de amintirile pe care și le recăpătase.

— Bun, eu zic să-i împărțim pe grupuri. Cred că sunt vreo patru sau cinci sute de oameni, deci... facem grupuri de cincizeci. Punem câte un Poienar sau pe cineva din Grupul B la comanda fiecărui grup. Teresa, știi cum ajungem la camera asta de serviciu?

Îi arătă harta, și fata se uită peste ea, după care dădu din cap afirmativ.

Thomas continuă:

— Bun, atunci eu îi ajut pe ceilalți să-i scoatem pe oameni de-aici, iar tu și Brenda ne conduceți. Toți ceilalți vor avea grijă de câte un grup. Mai puțin Minho, Jorge și Gally. Cred că voi ar trebui să stați la urmă.

— Mi se pare o idee bună, spuse Minho, ridicând din umeri.

Incredibil, dar părea plictisit.

— Cum spui tu, *muchacho,* adăugă Jorge.

Gally dădu doar din cap.

Petrecură următoarele douăzeci de minute împărțindu-i pe oameni în grupuri și așezându-i în șiruri lungi. Făcură tot posibilul ca grupurile să fie asemănătoare ca vârstă și forță. Imunii se conformară fără probleme când își dădură seama că nou-veniții voiau să-i salveze.

După ce îi împărțiră pe toți în grupuri, Thomas și prietenii lui se aliniară în fața Porții de Est. Thomas dădu din mâini ca să le atragă atenția.

— Ascultați! începu Thomas. RĂU plănuiește să vă folosească în experimente științifice. Vrea să facă uz de trupurile voastre, de creierele voastre. De ani de zile studiază oameni și colectează date ca să dezvolte un tratament pentru Arșiță. Acum vor să vă folosească și pe voi, dar voi meritați mai mult decât să fiți niște cobai. Sunteți... suntem cu toții... viitorul, iar viitorul nu va fi așa cum vrea RĂU. De-aceea am venit. Ca să vă scoatem de-aici. Vom trece prin mai multe clădiri, ca să ajungem la un Trans Plat care ne va duce într-un loc sigur. Dacă suntem atacați, va trebui să luptăm. Rămâneți cu grupul vostru, iar cei mai puternici să facă tot ce pot ca să-i protejeze pe cei mai...

Fu întrerupt de-o pocnitură groaznică, asemănătoare sunetului pe care îl scoate o stâncă atunci când se despică. Apoi nimic. Doar ecoul care răsuna din zidurile enorme.

— Ce-a fost *asta*? strigă Minho, uitându-se la cer să vadă ce se întâmplase.

Thomas se uită la Poiană. Zidurile Labirintului se înălțau în urma lui, dar totul părea în regulă. Se pregătea să vorbească din nou, când se auzi o altă pocnitură, apoi încă una. Un zgomot huruitor, ca un tunet, străbătu Poiana, la început slab, apoi crescând în intensitate. Pământul începu să se cutremure, lumea părea gata să se prăbușească.

Oamenii începură să se învârtă pe loc, căutând sursa zgomotului, iar Thomas își dădu seama că intrau în panică. Lucrurile aveau să scape curând de sub control. Pământul se zgudui și mai puternic; zgomotele se intensificară; se auziră bufnituri, apoi scrâșnetul stâncii, după care oamenii din fața lui începură să țipe.

Thomas înțelese brusc:

— Explozivele!

— Ce? strigă Minho.

Thomas se uită la prietenul lui.

— Brațul Drept!

Un vâjâit asurzitor zgudui Poiana, iar Thomas se răsuci și se uită în sus. O porțiune mare din zidul din stânga Porții de Est se desprinsese, și bucăți mari de stâncă zburau în toate părțile. O bucată enormă din zid părea că rămăsese agățată într-un unghi imposibil, după care începu să cadă.

Thomas nu mai avu timp să avertizeze pe nimeni. Bucata masivă de piatră se prăbuși peste un grup, zdrobind oamenii și apoi rupându-se în jumătate. Thomas înlemni pentru o clipă, privind mut băltoaca de sânge care se scurgea pe podeaua din piatră.

CAPITOLUL 69

Țipetele răniților, bubuiturile și sunetul de stânci care crăpau formau un refren îngrozitor, iar pământul continua să se zguduie sub ei. Labirintul se destrăma în jur; trebuiau să iasă de-acolo.

— Fugi! țipă el către Sonya.

Fata nu șovăi: se întoarse și dispăru pe coridoarele Labirintului. Cei din șirul ei o urmară fără să mai stea pe gânduri.

Thomas se împiedică, își recăpătă echilibrul, apoi fugi spre Minho.

— Adu-i pe cei din urmă! Eu, Teresa și Brenda trebuie să ajungem în față!

Minho încuviință și îl împinse de-acolo. Thomas se uită în spate și văzu Cartierul General despicându-se în două ca o ghindă. Jumătate din structura lui dărăpănată se prăbuși, împroșcând peste tot cu lemne și praf. Apoi se uită la Camera Hărților, ale cărei ziduri se surpau deja.

Nu aveau timp de pierdut. Privi în haosul din jur și o localiză pe Teresa. O apucă de mână și o trase după el spre deschizătura din Labirint. Brenda era deja acolo și încerca, împreună cu Jorge, să decidă care grup urmează să plece, ca să nu iasă toți odată și să se calce în picioare.

Deasupra lor răsună o altă bubuitură asurzitoare; Thomas își ridică privirea și văzu o porțiune de zid prăbușindu-se lângă câmpuri. Explodă când atinse solul, dar, din fericire, nu căzuse peste nimeni. Își dădu brusc seama, îngrozit, că tavanul în sine avea să se prăbușească în cele din urmă.

— Pleacă! îi strigă Brenda. Sunt chiar în urma ta!

Teresa îl prinse de braț, îl trase în față și cei trei trecură în fugă pe lângă muchia stângă crestată a Porții și intrară în Labirint, croindu-și drum prin mulțimea de oameni care se îndreptau în aceeași direcție. Thomas trebui să prindă viteză ca să o prindă din urmă pe Sonya. Nu știa dacă fata fusese o Alergătoare în Labirintul Grupului B sau dacă își amintea drumurile la fel de bine ca el, sau dacă cele două Labirinturi erau măcar la fel.

Pământul continuă să se zguduie și să tresară cu fiecare explozie care răsuna în depărtare. În dreapta și în stânga, oamenii se împiedicau, cădeau, se ridicau din nou și continuau să alerge. Thomas se feri tot drumul. La un moment dat, sări peste un om care căzuse. Din ziduri se rostogoleau roci. Una dintre el îl lovi pe un bărbat în cap, trântindu-l la pământ. Oamenii se aplecară peste trupul lui fără suflare, încercară să îl ridice, dar era deja atât de năclăit de sânge, că Thomas își dădu seama că era prea târziu.

O ajunse din urmă pe Sonya și trecu în fugă pe lângă ea, conducându-i pe toți, cotitură după cotitură.

Știa că se apropiau. Spera doar ca Labirintul să fi fost primul loc în care Brațul Drept detonaseră explozivii și ca restul complexului să fie încă intact. Spera că încă aveau timp să scape, dacă reușeau să iasă din Labirint. Pământul îi săltă brusc sub picioare și o bubuitură asurzitoare răsună peste tot. Thomas căzu cu fața la pământ, dar se chinui să se ridice. La vreo treizeci de metri în fața lui, o porțiune din podeaua de piatră se ridicase. Jumătate din ea explodă, împroșcând pietre și praf în toate direcțiile.

Thomas nu se opri. Între solul ridicat și zid văzu un spațiu îngust și fugi direct prin el. Teresa și Brenda îl urmară îndeaproape. Știa că locul acela îngust avea să le încetinească înaintarea.

— Grăbiți-vă! le strigă el peste umăr.

Încetini, se uită în spate și văzu disperarea care îi cuprinsese pe toți.

Sonya ieși din spărtură, apoi se opri și-i îndrumă pe ceilalți, apucându-i de mâini, trăgându-i și împingându-i. Totul merse mai repede decât se așteptase Thomas, așa că își continuă drumul spre Stâncă în viteză.

Străbătu Labirintul în timp ce lumea întreagă se cutremura în jurul lui; pietre se prăbușeau și aterizau peste tot lângă ei, oamenii țipau și plângeau. Tot ce putea să facă era să-i conducă în continuare pe supraviețuitori. O luă la stânga, apoi la dreapta. Din nou la dreapta. Ajunseră pe coridorul lung care se termina la Stâncă. Dincolo de marginea acesteia se vedea tavanul gri care se sfârșea în zidurile negre, gaura rotundă pentru ieșire și o crăpătură lungă care străbătea acum cerul cândva fals.

Thomas se întoarse spre Sonya și ceilalți:

— Grăbiți-vă! Dați-i drumul!

Pe măsură ce oamenii se apropiau, Thomas îi văzu cât erau de îngroziți. Aveau fețele palide și schimonosite de spaimă; cădeau, se ridicau iar. Văzu un băiat de cel mult zece ani care târa o femeie, până aceasta reuși în sfârșit să se țină singură pe picioare. Un bolovan de mărimea unei mașini mici se prăbuși din partea de sus a zidului peste un bărbat mai în vârstă, azvârlindu-l câțiva metri mai încolo, răpus. Thomas era absolut îngrozit, dar continuă să alerge, încurajându-i pe toți în jur.

În cele din urmă, ajunseră la Stâncă. Cele două scânduri erau la locul lor, iar Sonya îi făcu semn Teresei să traverseze podul improvizat și să treacă prin vechea gaură cu Durerosi. Apoi trecu Brenda, urmată de un șir de oameni.

Thomas așteptă pe marginea Stâncii, făcându-le semn oamenilor. Era chinuitor, aproape insuportabil, să se uite cum lumea ieșea atât de încet când întregul Labirint părea că stă să se prăbușească peste ei. Treceau rând pe rând peste scânduri și săreau în gaură. Thomas se întrebă dacă Teresa îi trimitea prin jgheab, nu pe scară, ca lucrurile să meargă mai repede.

— Du-te! îi strigă Sonya lui Thomas. Trebuie să știe ce au de făcut după ce ajung jos.

Thomas încuviință, deși se simțea groaznic să-i lase acolo; făcuse la fel și prima dată când scăpase din Labirint: îi abandonase pe Poienari, îi lăsase să se lupte cu Durerosii, iar el se dusese să tasteze codul. Dar știa că fata avea dreptate. Se uită o ultimă dată la Labirintul care se zguduia din temelii: bucăți întregi se desprinseseră din tavan, iar solul, cândva neted, era acum străpuns peste tot de colțuri de stâncă. Nu știa dacă vor reuși să iasă cu toții și îl durea inima pentru Minho, Tigaie și ceilalți.

Intră în puhoiul de oameni și traversă scândurile spre gaură, după care se îndepărtă de mulțime și de jgheab și fugi spre scară. Coborî cât putu de repede și fu ușurat când văzu că partea aceea din clădire nu fusese încă distrusă. Teresa îi ajuta pe oameni să se ridice după ce aterizau și le spunea în ce direcție să o apuce.

— Mă ocup eu de asta! îi strigă el. Du-te în față!

Arătă înspre ușile duble.

Teresa era cât pe ce să-i răspundă, când văzu ceva în spatele lui. Făcu ochii mari, îngrozită, și Thomas se răsuci instantaneu.

Câteva capsule prăfuite cu Dureroși începuseră să se deschidă: jumătățile lor superioare se ridicau precum capacele unor sicrie.

CAPITOLUL 70

— Ascultă-mă! țipă Teresa. Îl apucă de umeri și îl întoarse spre ea. La capătul din spate al Dureroșilor – arătă ea spre cea mai apropiată capsulă – Creatorii îi spuneau „butoi”, în grăsime, au o manetă, un fel de mâner. Trebuie să-ți bagi mâna prin piele și să tragi de el. Dacă reușești, chestiile astea mor.

Thomas încuviință.

— Bine. Tu ocupă-te de oameni!

Capsulele continuară să se deschidă, iar Thomas fugi spre cea mai apropiată dintre ele. Capacul era pe jumătate ridicat când ajunse la capsulă și se forță să se uite în ea. Trupul enorm, ca de limax, al Durerosului tremura și se zvârcolea, absorbind umezeală și combustibil din tuburile la care era conectat.

Thomas fugi spre celălalt capăt și se cocoță peste buza recipientului, apoi se întinse și se aplecă spre Durerosul dinăuntru. Își vârî mâna prin pielea umedă și găsi exact ce-i descrisese Teresa. Mârâi de efort, împinse mâna până dădu de mânerul dur, după care îl trase cu toată forța. Acesta ieși complet și Durerosul se prăbuși ca o masă gelatinoasă enormă pe fundul capsulei.

Thomas aruncă mânerul și fugi spre următoarea capsulă, unde capacul aproape că atinsese podeaua. Îi trebuiră doar câteva secunde să se ridice peste muchie, să-și îngroape mâna în carnea unsuroasă și să scoată mânerul.

În timp ce alerga spre încă o capsulă, îi aruncă o privire rapidă Teresei. Încă îi ajuta pe oameni să se ridice, după ce alunecau prin jgheab, și-i trimitea pe ușă. Oamenii veneau în viteză și aterizau unul peste celălalt. Apăru și Sonya, apoi Tigaie, apoi Gally. Minho coborî și el chiar atunci. Thomas ajunse la capsulă, al cărei capac era acum deschis complet. Tuburile conectate la Dureros se desprindeau unul câte unul. Se aplecă peste muchie, își vârî mâna prin pielea monstrului și scoase mânerul.

Se îndreptă apoi spre cea de-a patra capsulă, dar Durerosul plin de brațe se mișca deja. Partea lui din față alunecase peste muchia capsulei deschise. Thomas abia reuși să ajungă la timp, sări și se aplecă peste muchia capsulei. Își vârî mâna prin pielea

unsuroasă și apucă mânerul. Durerosul îndreptă spre el o pereche de lame ca o foarfecă. Thomas se feri și scoase mânerul din corpul creaturii, care muri pe loc, scurgându-se înapoi în recipient.

Thomas știu că era prea târziu ca să-l oprească pe ultimul înainte să iasă din capsulă. Se întoarse spre el, evaluând situația, îl văzu aterizând pe podea. Scana deja zona printr-un obiectiv mic; apoi, așa cum îi văzuse făcând de atâtea ori, creatura se făcu minge și-și scoase țepii. Se rostogoli înainte, huruind din toate mașinăriile din interior. Țepii sfârtecau podeaua, împroșcând peste tot bucăți de beton, și Thomas îl privi neputincios cum se izbește de un grup de oameni care tocmai trecuseră prin jgheab. Își întinse lamele și îi sfâșie pe câțiva înainte ca aceștia să își dea măcar seama ce se întâmplă.

Thomas se uită în jur și căută un obiect, orice, pe care l-ar fi putut folosi drept armă. O bucată de țeavă cam de un braț lungime se desprinsese de undeva din tavan; alergă într-acolo și o apucă. Când se întoarse spre Dureros, văzu că Minho ajunsese deja și el și îl lovea cu o ferocitate înspăimântătoare.

Thomas atacă, strigându-le celorlalți să plece de-acolo. Ca și cum i-ar fi auzit porunca, Durerosul se răsuci spre el și se lăsă pe spate. Două brațe îi ieșiră din lateral, și Thomas se opri: unul din ele se termina cu un ferăstrău electric, iar celălalt cu o gheară fioroasă, cu toate cele patru vârfuri prevăzute cu lame.

— Minho, o să-ncerc să-i distrag atenția! strigă el. Scoate-i pe ceilalți de-aici și pune-o pe Brenda să-i ducă în camera de serviciu!

Chiar în clipa aceea îl văzu pe un bărbat încercând să se dea la o parte din calea Durerosului. Abia apucase să se depărteze câțiva pași de el, că din creatură țâșni o bară care îl înjunghie în piept, și omul se prăbuși, scuipând sânge.

Thomas fugi spre oribila creatură cu țeava ridicată, hotărât să se lupte cu toate brațele ei până ajungea la mâner. Aproape că reușise, când Teresa apăru brusc din dreapta lui și se năpusti asupra Durerosului. Acesta se făcu imediat ghemotoc, și-și retrase toate brațele metalice ca să o apese spre sine.

— Teresa! țipă Thomas și se opri brusc, neștiind ce să facă.

Fata se întoarse și se uită la el.

— Pleacă! Scoate-i de aici!

Începu să dea din picioare și să zgârie în toate părțile, vârându-și mâinile în carnea grasă. Deocamdată părea să nu fi suferit nicio rană majoră.

Thomas se apropie, apucând și mai strâns țeava, așteptând un moment prielnic în care să atace creatura fără s-o lovească pe Teresa.

Teresa se uită din nou la el.

— Pleacă de...

Dar vorbele i se pierdură. Durerosul îi supse fața în pielea lui unsuroasă și acum o trăgea tot mai mult spre el, sufocând-o.

Thomas se holbă, îngrozit. Muriseră prea mulți oameni. Prea mulți. Și n-avea de gând să stea să se uite la Teresa cum se sacrifica pentru ca el și alții să reușească să scape de-acolo. Nu putea accepta așa ceva.

Țipă și, cu toată puterea lui, alergă și sări, izbindu-se de Dureros. Ferăstrăul țâșni spre pieptul lui, dar Thomas se feri spre stânga, lovind în același timp cu țeava. Cele două metale scrâșniră, iar ferăstrăul se rupse, zburând prin aer. Thomas îl auzi căzând pe podea și zdrăngănind prin cameră. Ținându-și echilibrul, se dădu pe spate, luându-și avânt, și înfipse țeava în corpul creaturii, chiar lângă capul Teresei. Se chinui din răsputeri să o tragă afară, după care o împlântă încă o dată și încă o dată.

Un braț cu o gheară la capăt îl prinse, îl ridică în aer și îl azvârli cât colo. Thomas se izbi de podeaua dură de ciment și se rostogoli, apoi se ridică. Teresa reușise să se desprindă cât de cât de trupul creaturii; stătea acum în genunchi, lovind în brațele metalice ale Durerosului. Thomas se avântă din nou spre monstru, sări și se agăță de carnea lui grasă, izbind cu țeava orice instrument care se apropia de el. Teresa se lupta și se zbătea dedesubt. Creatura se lăsă pe o parte, se roti în cerc și o azvârli cel puțin trei metri prin aer. Fata ateriză cu un bufnet pe podea.

Thomas apucă un braț metalic, lovind cu picioarele în gheara pe care Durerosul o îndreptase din nou spre el. Se propti cu picioarele în grăsime, se împinse în jos pe o parte a monstrului și se aplecă. Își vârî brațul prin carnea moale și pipăi după mâner. Simți o tăietură pe spate și durerea îi sfâșie trupul. Își cufundă mâna tot mai adânc, căutând mânerul și, cu cât

împingea mai tare, cu atât carnea creaturii semăna tot mai mult cu un noroi gros.

Dădu în sfârșit de o bucată de plastic dur și forță mâna câțiva centimetri mai departe, după care apucă mânerul, trase cu toată puterea, apoi se desprinse de Dureros. Își ridică privirea și o văzu pe Teresa luptându-se cu o pereche de lame aflate la doar câțiva centimetri de fața ei. După care în cameră se făcu brusc liniște, mașinăria din interiorul creaturii sfârâi și se opri. Monstrul se prăbuși într-o grămadă de grăsime și mecanisme, și brațele îi căzură la pământ, fără vlagă.

Thomas își puse capul pe podea și trase adânc aer în piept. Apoi o văzu pe Teresa lângă el, ajutându-l să se rostogolească pe spate. Băiatul văzu durerea de pe fața ei, zgârieturile, pielea roșie și transpirată. Fata reuși totuși să-i zâmbească.

— Mulțumesc, Tom! spuse ea.

— Cu plăcere.

Răgazul acesta după luptă i se părea prea frumos ca să fie real.

Teresa îl ajută să se ridice.

— Să ieșim de-aici!

Thomas văzu că nu mai cobora nimeni prin jgheab. Minho tocmai îi scosese pe ultimii câțiva oameni pe ușă. Acum se întoarse spre Thomas și Teresa.

Se aplecă înainte, cu mâinile pe genunchi, să-și tragă respirația.

— Ăștia au fost toți. Se îndreptă de spate gemând. Cei care au supraviețuit. Cred că acum știm de ce ne-au lăsat să intrăm atât de ușor: plănuiau să ne sfârtece cu afurisiții ăia de Dureroși, dacă reușeam să ne întoarcem. Oricum, trebuie să ajungeți în față, s-o ajutați pe Brenda să conducă grupul.

— Deci Brenda e bine? întrebă Thomas simțind un sentiment copleșitor de ușurare.

— Da. Deja e în față.

Thomas se ridică cu chiu, cu vai pe picioare, dar se opri din nou după doar doi pași. O bubuitură puternică răsună de undeva, de peste tot. Încăperea se zgudui preț de câteva secunde.

— Am face bine să ne grăbim! spuse el și o luă la fugă după ceilalți.

CAPITOLUL 71

Cel puțin două sute de oameni reușiseră să iasă din Labirint, dar, din cine știe ce motiv, acum toți se opriseră. Thomas trecu printre ei, înghiontindu-i pe unii ca să ajungă în față.

O văzu în sfârșit pe Brenda. Aceasta se repezi printre oameni până la el și îl trase spre ea, îmbrățișându-l și sărutându-l pe obraz. Thomas își dori din tot sufletul ca totul să se fi terminat chiar acolo, să fie deja în siguranță, să nu mai trebuiască să mai înainteze.

— Minho mi-a spus să plec, îi zise ea. M-a obligat să plec de-acolo, mi-a promis că te-ajută dacă ai nevoie. Mi-a spus că e prea important să-i scoatem pe toți de-acolo și că veți avea voi grijă de Dureros. Ar fi trebuit să rămân. Îmi pare rău.

— Eu i-am spus să facă așa, îi răspunse Thomas. Ai făcut ce trebuia. Singurul lucru pe care puteai să-l faci. O să ieșim curând de-aici.

Ea îl împinse ușor.

— Atunci, să ne grăbim!

— Bine.

O strânse de mână, după care se îndreptară spre Teresa, și apoi, toți trei, din nou spre capătul din față al grupului.

Coridorul era și mai întunecos ca înainte: luminile care mai funcționau erau slabe și pâlpâiau intermitent. Oamenii pe lângă care treceau se înghesuiau toți în tăcere, așteptând neliniștiți. Thomas îl văzu pe Tigaie, care nu spuse nimic, dar făcu tot posibilul să-i zâmbească în semn de încurajare – zâmbet care, ca de obicei, aducea mai degrabă a condescendență. Se auzi din nou o bubuitură la distanță, și clădirea se zgudui. Exploziile păreau încă destul de îndepărtate, dar Thomas știa că nu mai aveau mult timp la dispoziție.

Când el și Brenda ajunseră în fruntea șirului, văzură că grupul se oprise în fața unor scări, nesiguri dacă să urce sau să coboare.

— Trebuie să urcăm, îi spuse Brenda.

Thomas nu pregetă. Le făcu semn celorlalți să-l urmeze și începu să urce, cu Brenda lângă el.

Refuză să se lase răpus de oboseală. Patru etaje, cinci, șase. Se opri pe palier, își trase răsuflarea, se uită în jos și îi văzu pe ceilalți venind după el. Brenda îi conduse apoi pe o ușă, pe urmă pe un coridor lung, spre stânga, apoi spre dreapta, apoi din nou în sus pe niște scări. Încă un coridor, după care *coborâră* niște scări. Pas cu pas. Thomas spera ca doamna cancelar să fi fost cinstită în legătură cu Trans Platul.

Undeva, deasupra lui, se auzi o explozie, care zgudui întreaga clădire și îl aruncă la podea. Aerul se umplu de praf, și bucăți mici din tavan îi căzură pe spate. Se auziră scârțâituri și rupturi peste tot. În sfârșit, după câteva secunde de cutremur, totul se potoli.

Thomas o căută pe Brenda ca să fie sigur că nu era rănită.

— E toată lumea în regulă? strigă el pe coridor.

— Da! îi răspunse cineva.

— Nu vă opriți! Aproape am ajuns!

O ajută pe Brenda să se ridice, și își continuară drumul. Se ruga să mai reziste puțin clădirea.

•

Thomas, Brenda și toți cei care îi urmau ajunseră în sfârșit în acea porțiune din clădire pe care o încercuise doamna cancelar pe hartă: camera de serviciu. Auziră detonările altor câtorva bombe, fiecare mai aproape decât cea de dinainte. Dar nu fură suficient de puternice ca să-i oprească. Aproape că ajunseseră.

Camera de serviciu se afla în spatele unui depozit uriaș. Peretele din dreapta era mărginit de rafturi din metal pline de cutii. Thomas se îndreaptă într-acolo și le făcu semn tuturor să intre. Voia ca toată lumea să fie la un loc în sală înainte să înceapă să treacă prin Trans Plat. În spate era o ușă care cu siguranță ducea spre încăperea pe care o căutau.

— Adu-i încoace și pregătește-i! îi spuse el Brendei, apoi o luă la fugă spre ușă.

Dacă doamna cancelar Paige îi mințise în legătură cu Trans Platul sau dacă RĂU ori Brațul Drept își dăduseră seama ce voiau să facă, erau terminați.

Ușa dădea într-o cameră micuță cu mai multe mese pline de unelte, piese metalice și diverse componente de mașinării. La capătul îndepărtat, pe perete, atârna o bucată mare de pânză. Thomas alergă spre ea și o trase la o parte. În spatele ei găsi un

perete gri lucios, în care era încastrat un dreptunghi argintiu strălucitor, iar lângă el o unitate de control.

Era Trans Platul.

Doamna cancelar le spusese adevărul.

Thomas râse. RĂU, conducătoarea RĂU-lui, îl ajutase.

Doar dacă... Își dădu seama că trebuia să mai afle un ultim lucru. Trebuia să îl testeze să vadă unde ducea, înainte să îi treacă pe toți prin el. Thomas trase adânc aer în piept. Acum era momentul.

Își impuse să treacă prin suprafața rece a Trans Platului. Și ieși într-o baracă simplă din lemn, a cărei ușă era larg deschisă în fața lui. Prin ea văzu... o întindere verde. O întindere verde vastă. Iarbă, copaci, flori, tufișuri. Văzuse suficient.

Se întoarse în camera de serviciu, vesel. Reușiseră! Erau aproape în siguranță. Ieși în fugă din magazie.

— Haideți! strigă el. Aduceți-i pe toți înăuntru! Funcționează! Grăbiți-vă!

O explozie zgudui zidurile și rafturile din metal. Praf și moloz căzură din tavan.

— Grăbiți-vă! repetă el.

Teresa îi puse deja pe oameni în mișcare, îndrumându-i spre Thomas. Acesta stătea chiar în pragul ușii spre camera de serviciu, și, când prima persoană trecu pragul, o apucă pe femeie de braț și o duse spre peretele gri al Trans Platului.

— Știi ce-i ăsta, da? o întrebă el.

Femeia dădu din cap afirmativ, încercând să-și ascundă nerăbdarea de a trece prin el și de-a ieși de-acolo.

— Nu m-am născut chiar ieri, copile.

— Pot să am încredere în tine că vei sta aici și vei avea grijă ca toată lumea să treacă prin el?

Femeia păli, dar apoi încuviință.

— Nu-ți face griji! o asigură Thomas. Rămâi cât poți!

Imediat ce femeia se învoi, Thomas fugi înapoi spre ușă.

Mai mulți oameni se înghesuiseră deja în cămăruță, iar Thomas se dădu în spate.

— E aici. Dați-vă la o parte din dreptul ieșirii când ajungeți dincolo!

Își croi drum pe lângă grămada de oameni și intră înapoi în depozit. Toți se așezaseră în șir și intrau rând pe rând în camera de serviciu. Iar la capătul mulțimii erau Minho, Brenda, Jorge,

Teresa, Aris, Tigaie și câteva fete din Grupul B. Gally era și el acolo. Thomas se zbătu să ajungă la prietenii lui.

— Ar face bine să se miște repede în față, îi spuse Minho. Exploziile se aud tot mai aproape.

— Hardughia asta o să se prăbușească, adăugă Gally.

Thomas se uită la tavan de parcă se aștepta ca asta să se întâmple din clipă în clipă.

— Știu. Le-am spus să se grăbească. O să ieșim de-aici cât ai zice pește!

— Măi să fie, ce avem noi *aici*? strigă o voce din spatele încăperii.

Câțiva oameni icniră, iar Thomas se întoarse să vadă cine vorbise. Șobolanul tocmai intrase pe ușa care dădea spre coridorul de-afară, și nu era singur. Era înconjurat de paznici. Thomas numără șapte în total, ceea ce însemna că el și prietenii lui încă erau în avantaj.

Janson se opri și le strigă peste zgomotul altei explozii:

— Ce ascunzătoare ciudată, ținând cont că totul stă să se prăbușească!

Bucăți de metal căzură din tavan.

— Știi ce-i aici! îi strigă Thomas. E prea târziu. Deja plecăm!

Janson scoase același cuțit lung pe care îl avusese afară. Ca la o comandă, ceilalți scoaseră și ei niște arme asemănătoare.

— Dar încă îi putem salva pe câțiva dintre voi, spuse Janson. Și se pare că cei mai puternici și mai deștepți sunt chiar aici. Ba chiar și Candidatul Final! Cel de care avem cel mai mult nevoie și care totuși refuză să colaboreze.

Thomas și prietenii lui se răsfiraseră într-un șir, între mulțimea de prizonieri care se tot micșora și intruși. Prietenii lui Thomas căutau deja orice obiect pe care l-ar fi putut folosi drept armă: țevi, bolțuri lungi, grilaje de metal. Thomas văzu o bucată de cablu gros, îndoit, care se termina în niște fire rigide, amenințătoare ca o suliță, îl apucă, și chiar în clipa aceea o altă explozie zgudui încăperea, trântind la pământ o porțiune mare din rafturile de metal.

— N-am văzut niciodată golani mai amenințători ca voi! strigă Șobolanul, dar pe fața lui se citea nebunia, iar gura i se contorsionase într-un rânjet sălbatic. Trebuie să recunosc că sunt îngrozit.

— Taci din gură și hai să terminăm odată! îi strigă Minho.

Janson le aruncă adolescenților o privire rece, de om nebun.
— Cu plăcere, spuse el.
Thomas voia să-și ia revanșa pentru toată teama și durerea, și suferința pe care le trăise până atunci.
— La atac! țipă el.
Cele două grupuri se năpustiră unul asupra altuia. Strigătele lor de luptă fură înecate de șocul brusc care zgudui clădirea în jurul lor.

CAPITOLUL 72

Thomas reuși să își mențină echilibrul, în pofida faptului că întreaga încăpere se cutremură. Erau cele mai apropiate explozii de până atunci. Majoritatea rafturilor se prăbușiră, împroșcând cu obiecte peste tot. Thomas se feri de o bucată de lemn crestată, apoi sări peste o mașinărie rotundă care trecu razant pe lângă el.

Gally, care era alături, se împiedică și căzu; Thomas îl ajută să se ridice. Își continuară atacul. Brenda alunecă, dar își recăpătă echilibrul.

Se năpustiră asupra celorlalți asemenea liniei întâi de soldați pe un câmp de luptă din vechime. Thomas se repezi spre Șobolan, care era cu cel puțin cincisprezece centimetri mai înalt ca el și își mânuia cu înverșunare lama; încercă să îl nimerească pe Thomas în umăr, dar Thomas pară cu cablul lui, lovindu-l la subsuori. Janson țipă și scăpă arma, și un șuvoi de sânge îi țâșni din rană; își puse cealaltă mână peste ea și începu să se retragă, uitându-se la Thomas plin de ură.

În stânga și în dreapta lui, toți se luptau. Thomas auzea doar scrâșnetul metalului lovit de metal, strigăte, țipete și mârâituri. Unii se luptau doi contra unu; Minho sfârși prin a se încăiera cu o femeie care părea de două ori mai puternică decât oricare dintre bărbații de-acolo. Brenda era la podea și se lupta cu un bărbat mai slăbănog, căruia încerca să-i dea peste macetă. Thomas văzu toată scena dintr-o privire, după care se concentră din nou asupra dușmanului său.

— Nu-mi pasă dacă sângerez până mor, spuse Janson schimonosindu-se la față. Atât timp cât mor după ce te duc sus.

O altă explozie scutură podeaua sub Thomas, care se împiedică în față, scăpă arma improvizată și se izbi de pieptul lui Janson. Se prăbușiră amândoi, iar Thomas se chinui să se împingă cu o mână în el și îl lovi cât putu de tare cu cealaltă. Îi trase un pumn lui Janson în obrazul stâng și privi cum capul i se duce într-o parte și îi dă sângele pe gură. Thomas se lăsă pe spate, ca să-l mai lovească o dată, dar bărbatul se zbătu violent și-l aruncă de pe el. Thomas ateriză pe spate.

Nici nu apucase să se miște, că Janson sări pe el și îi prinse trunchiul cu picioarele, blocându-i brațele cu genunchii. Thomas se zbătu să scape din strânsoare, în timp ce bărbatul îi căra pumni peste față. Îl durea tot corpul. Apoi îl străbătu un val de adrenalină. N-avea de gând să moară aici. Își împinse picioarele în podea și se arcui în sus.

Se ridică doar câțiva centimetri de la sol, dar suficient ca să-și elibereze brațele de sub genunchii Șobolanului. Pară următorul pumn cu antebrațele, după care îl lovi pe Janson cu pumnii. Șobolanul își pierdu echilibrul; Thomas îl împinse de pe el, apoi îl lovi cu ambele picioare în coaste, de mai multe ori, îmbrâncindu-l tot mai în spate. Dar, când Thomas își trase din nou picioarele, Janson se răsuci brusc și se năpusti asupra lui, prinzându-l de glezne și aruncându-i-le într-o parte. După care sări din nou pe el.

Thomas deveni sălbatic; lovi, pocni și se zvârcoli ca nebunul, ca să scape de sub adversarul său. Se rostogoliră, fiecare ajungând, pe rând, în avantaj pentru o fracțiune de secundă, înainte să se rostogolească din nou. Se pocniră și se loviră; Thomas simțea dureri în tot corpul; Janson îl zgârie și îl mușcă. Continuară să se rostogolească, snopindu-se în bătaie unul pe celălalt.

Thomas reuși în sfârșit să-i tragă un cot în nas lui Janson, care, luat prin surprindere, își duse ambele mâini la față. Thomas simți o explozie de energie. Sări pe celălalt, îl apucă de gât și începu să strângă. Șobolanul dădu din picioare, din brațe, dar Thomas continuă să-l țină cu o furie sălbatică, aplecându-se înainte cu toată greutatea lui, ca să-l zdrobească. Simți cum ceva se frânge, se trage și apoi se rupe. Ochii lui Janson se bulbucară; limba îi ieși din gură.

Cineva îl plesni peste cap; își dădu seama că cineva îi vorbea, dar nu auzea nimic. Îl văzu pe Minho. Îi striga ceva. Pe Thomas puse stăpânire o sete nebună de sânge. Se șterse la ochi cu mâneca, apoi își concentră din nou atenția asupra feței lui Janson. Bărbatul murise demult: era nemișcat, palid și plin de lovituri. Thomas se uită la Minho.

— E mort! îi striga prietenul lui. E mort!

Thomas se chinui să-i dea drumul și se dădu jos de pe el, împleticindu-se. Minho îl ajută să se ridice.

— I-am scos pe toți din joc! îi strigă Minho la ureche. Trebuie să plecăm!

Două explozii zguduiră ambele laturi ale magaziei în același timp, iar pereții se prăbușiră spre interior, împroșcând bucăți mari de cărămidă și ciment în toate părțile. Peste Thomas și Minho se nărui moloz. Încăperea se umplu de praf, și Thomas văzu mai multe siluete în jurul lui, legănându-se și căzând, apoi ridicându-se din nou. Sări în picioare și-o apucă în direcția camerei de serviciu.

Bucăți de tavan cădeau peste tot, fărâmițându-se la impactul cu solul. Zgomotele erau îngrozitoare, asurzitoare. Pământul se zguduia teribil; bombele continuau să detoneze, aparent peste tot în același timp. Thomas căzu; Minho îl ridică. Câteva secunde mai târziu, căzu Minho; Thomas îl apucă și-l târî după el, până ce fugeau din nou amândoi. Brenda apăru brusc în fața lui, îngrozită. I se păru că o vede și pe Teresa prin apropiere; se chinuiau cu toții să-și păstreze echilibrul în timp ce înaintau.

Chiar atunci se auzi un zgomot strident, asurzitor, atât de tare, că Thomas se uită în spate. Își ridică privirea spre tavan, din care se desprinsese o bucată masivă și privi, hipnotizat parcă, cum cădea spre el. Cu colțul ochiului o văzu pe Teresa, care apăru de nicăieri. Fata se izbi de el, împingându-l spre camera de serviciu. Pentru o clipă, mintea i se goli, se împletici în spate și căzu, chiar în clipa când bucata enormă de tavan se prăbușea peste Teresa, zdrobind-o; nu i se mai văzură decât capul și un braț.

— Teresa! țipă Thomas.

Un sunet parcă nepământesc se auzi cumva mai tare ca toate celelalte. Se târî spre ea. Fața îi era plină de sânge, iar brațul îi părea zdrobit.

Thomas o strigă din nou și își aminti de Chuck căzând pe podea, plin de sânge, și de ochii bulbucați ai lui Newt. Trei dintre cei mai buni prieteni ai lui! Și RĂU fusese cel care îi luase pe toți de lângă el.

— Îmi pare nespus de rău, șopti el, știind că ea nu-l mai putea auzi. Îmi pare nespus de rău.

Teresa își mișcă gura, chinuindu-se să vorbească, iar el se aplecă să o audă mai bine.

— Și... mie, șopti ea. Mi-a păsat... doar de...

După care cineva îl ridică în picioare și-l trase de lângă ea. Thomas nu mai avea nici energia, nici voința să se împotrivească. Teresa murise. Îl durea tot corpul; îl durea inima. Brenda și Minho îl traseră cu forța în sus, îl obligară să-și vină în fire. O luară din nou la fugă. Într-o gaură care se formase în urma unei explozii izbucnise un incendiu: focul se umfla și se întețea, praful devenea tot mai gros. Thomas tuși, dar nu auzea decât un vâjâit în urechi.

Răsună o altă bubuitură asurzitoare; Thomas își întoarse capul în timp ce fugea și văzu peretele din spate al magaziei explodând, prăbușindu-se la pământ în mii de bucățele, văzu flăcări țâșnind prin spațiile libere. Ce mai rămăsese din tavan începu să se prăbușească, lipsit acum de orice punct de sprijin. Fiecare centimetru din clădire se prăbușea pentru totdeauna.

Ajunseră la ușa care dădea în camera de serviciu și intrară chiar când Gally dispăru prin Trans Plat. Toți ceilalți trecuseră deja. Thomas se împletici împreună cu prietenii lui pe culoarul scurt dintre mese. În doar câteva secunde aveau să moară. Era de necrezut, bufniturile și trosnetele din spatele lor deveniră și mai puternice. Pocnete, scârțâituri, sunete metalice și vuietul gol al flăcărilor, toate atinseră o intensitate inimaginabilă; Thomas refuză să se uite în spate, deși simțea cum totul se prăbușește la doar câțiva pași de el, atât de aproape, încât simțea respirația distrugerii în ceafă. O împinse pe Brenda spre Trans Plat. Lumea se năruia în jurul lui și-al lui Minho.

Săriră împreună în peretele gri și rece.

CAPITOLUL 73

Thomas abia mai putea să respire. Tuși, scuipă. Inima îi bătea nebunește, refuza să-și încetinească ritmul. Aterizase pe podeaua de lemn a barăcii și se târa acum înainte, încercând să se îndepărteze de Trans Plat în cazul în care avea să zboare și moloz prin el. Dar o văzu cu coada ochiului pe Brenda, care apăsa niște butoane pe un panou de control. Ecranul gri se stinse. Se vedeau acum scândurile de cedru ale barăcii. „De unde a știut ce să facă?” se întrebă Thomas.

— Trebuie să ieșiți de-aici! spuse ea pe un ton alarmat, pe care Thomas nu-l înțelegea. Acum erau în siguranță. Sau nu? Mai am un ultim lucru de făcut.

Minho se ridicase deja și veni să-l ajute pe Thomas.

— Nu mai gândi nici măcar o afurisită de secundă! Las-o să facă ce vrea! Haide!

— Bine, spuse Thomas. Se uitară lung unul la celălalt, trăgându-și respirația, și cine știe cum, revăzură în acele câteva secunde toate lucrurile prin care trecuseră, toții oamenii pe care îi priviseră murind, toată durerea pe care o înduraseră. Și, amestecat cu toate aceste emoții, era sentimentul de ușurare, sentimentul că poate – poate – acum chiar se sfârșise totul.

Cel mai tare îl încerca pe Thomas durerea pierderii. Aproape cedase nervos când o văzuse pe Teresa murind ca să-l salveze pe el. Thomas se uita acum la cel care-i devenise cu adevărat cel mai bun prieten, și trebui să se abțină să nu izbucnească în plâns. În clipa aceea își jură să nu-i spună niciodată lui Minho ce-i făcuse lui Newt.

— Foarte bine, șmechere! îi răspunse Minho în cele din urmă. Dar fără zâmbetul lui superior. Thomas își dădu însă seama că Minho îl înțelegea. Și că aveau să poarte amândoi povara pierderilor pe care le suferiseră pentru tot restul vieții. Minho se întoarse și se îndepărtă de el.

După o clipă lungă, Thomas îl urmă.

Ieși din baracă, se opri și se holbă în jur. Ajunseseră într-un loc despre care oamenii îi spuseseră că nu mai există. Plin de vegetație, verde, radiind de viață. Se afla în vârful unui deal,

deasupra unui câmp cu iarbă înaltă și flori sălbatice. Cei aproximativ două sute de oameni pe care îi salvaseră hoinăreau prin jur. Unii fugeau și săreau în sus de bucurie. În dreapta lui, dealul cobora spre o vale acoperită de copaci înalți, care părea să se întindă pe kilometri întregi, până la versantul unor munți stâncoși care se înălțau spre cerul senin. În stânga, câmpul acoperit de iarbă se transforma treptat în arbuști pitici, apoi în nisip. După el urma oceanul, cu valurile lui mari și închise la culoare, cu crestele înspumate ce se spărgeau de plajă.

Paradis. Ajunseseră în paradis. Thomas spera doar să se poată bucura într-o zi de locul acela.

Auzi în spatele lui ușa de la baracă închizându-se, apoi vâjâitul flăcărilor. Se întoarse și o văzu pe Brenda; ea îl împinse încet câțiva pași mai încolo, departe de construcția deja mistuită de flăcări.

— Pentru orice eventualitate? întrebă el.

— Pentru orice eventualitate, repetă ea, și îi zâmbi atât de sincer, că Thomas se mai relaxă puțin, simțindu-se aproape alinat. Îmi pare rău… pentru Teresa.

— Mulțumesc.

Nu știa ce altceva să-i răspundă.

Nici Brenda nu mai spuse nimic, iar Thomas se gândi că nici nu trebuia să spună prea multe. Se apropiară de cei care se luptaseră ultimii cu Janson și cu paznicii lui. Erau toți zgâriați și loviți din cap până în picioare. Thomas se uită la Minho, apoi la Tigaie, după care se întoarseră toți spre baracă și o priviră cum arde din temelii.

•

Câteva ore mai târziu, Thomas stătea jos pe vârful unei stânci cu vedere la ocean, bălăngănindu-și picioarele pe marginea ei. Soarele aproape că apusese, iar orizontul părea să fi luat foc. Era una dintre cele mai uimitoare priveliști pe care le văzuse vreodată.

Minho începuse deja să preia comanda mai în jos, în pădurea în care hotărâseră să se stabilească: organiza grupuri care să caute hrană, un comitet de construcții, oameni care să se ocupe de securitate. Thomas se bucura, pentru că nu-și mai dorea niciun strop de responsabilitate, niciodată. Era obosit, atât trupește, cât și sufletește. Spera că, indiferent unde s-ar fi aflat, erau izolați și în siguranță, în timp ce restul lumii încerca să își

dea seama cum să se descurce cu Arșița, cu sau fără tratament. Știa că pe ceilalți, rămași în urmă, îi așteaptă un proces lung, dur și urât, și era cât se poate de hotărât să nu aibă nimic de-a face cu el.

Suferise destul.

— Salutare!

Thomas se întoarse și o văzu pe Brenda.

— Salutare și ție! Vrei să stai jos?

— Cum să nu? Mulțumesc. Fata se trânti lângă el. Îmi amintește de apusurile de la RĂU, deși nu mi s-au părut niciodată atât de strălucitoare.

— Multe cred că n-au fost niciodată așa ca aici.

Se înfioră din nou când își aminti de Chuck, Newt și Teresa.

Se scurseră câteva minute de tăcere. Cei doi priveau țintă lumina zilei care dispărea treptat, cerul și oceanul care trecură de la nuanțe portocalii la roz, apoi la violet și în cele din urmă la albastru-închis.

— La ce te gândești? întrebă Brenda.

— La absolut nimic. N-o să mă mai gândesc o vreme.

Și vorbea serios. Pentru prima dată în viață, era liber și în siguranță, oricât de mult îl costase să ajungă acolo.

Și Thomas făcu singurul lucru care-i veni în minte. O luă de mână.

Ea i-o strânse pe a lui.

— Suntem mai bine de două sute de oameni, și toți suntem imuni. E un început bun.

Thomas o privi și i se păru suspect de sigură pe ea, de parcă ar fi știut ceva ce el nu știa.

— Ce vrei să spui?

Ea se aplecă și îl sărută pe obraz, apoi pe buze.

— Nimic. Absolut nimic.

Thomas nu se mai gândi la nimic, ci o trase mai aproape de el, în timp ce soarele apunea de tot, deasupra oceanului.

Epilog

Ultima însemnare a organizației RĂU, data 232.4.10, ora 12:45

CĂTRE: asociații mei

DE LA: Ava Paige, cancelar

RE: Un nou început

Deci am dat greș.

Dar am și reușit.

Planul nostru inițial nu s-a îndeplinit; nu am reușit să alcătuim schița. Nu am descoperit niciun vaccin sau tratament pentru Arșiță. Dar am anticipat acest lucru și am găsit o soluție alternativă, pentru a salva măcar o parte din rasa noastră. Cu ajutorul partenerilor mei, doi Imuni bine plasați, am reușit să planific și să implementez o soluție care va duce la cel mai bun rezultat pe care ni l-am fi putut dori.

Știu că majoritatea membrilor RĂU considerau că ar fi trebuit să ne purtăm mai dur, să iscodim mai adânc, să fim mai nemiloși cu subiecții noștri, să căutăm în continuare un răspuns. Să începem o nouă rundă de încercări. Dar nu ne-am dat seama de ceea ce se afla chiar sub ochii noștri. Imunii sunt singura resursă care ne-a mai rămas.

Și, dacă planul meu a funcționat, i-am trimis pe cei mai inteligenți, cei mai puternici, cei mai rezistenți subiecți într-un loc sigur, în care civilizația o poate lua de la capăt, în timp ce restul omenirii va pieri.

Sper că, de-a lungul anilor, organizația noastră a reușit să își răscumpere măcar parțial fapta cumplită pe care predecesorii noștri au comis-o împotriva umanității. Chiar dacă sunt pe deplin conștientă că a fost un act disperat după exploziile solare, lansarea virusului Arșiței ca metodă de control al populației a fost o crimă oribilă și ireversibilă. Iar rezultatele ei dezastruoase n-au putut fi prevăzute. De-atunci, RĂU a încercat să își îndrepte greșelile, să găsească un tratament. Și, chiar dacă am dat greș în această privință, putem spune măcar că am plantat sămânța pentru viitorul omenirii.

Nu știu cum vor fi judecate acțiunile organizației RĂU de-a lungul istoriei, dar țin să consemnez că ea a avut un singur țel, și anume să perpetueze rasa umană. Și exact asta am făcut prin această ultimă faptă a noastră.

Așa cum am încercat să-i convingem pe subiecții noștri de nenumărate ori, noi, cei de la RĂU, suntem buni.

SFÂRȘIT

Mulțumiri

Această trilogie a fost o aventură incredibilă. Din multe puncte de vedere, ea a fost un efort colectiv al meu, al redactorului meu, Krista Marino, și al agentului meu literar, Michael Bourret. Nu le voi putea mulțumi niciodată îndeajuns. Dar voi continua să încerc.

Le sunt recunoscător celor de la Random House, mai ales lui Beverly Horowitz, și agenților mei de publicitate, Emily Pourciau și Noreen Herits. Le mulțumesc și membrilor fantasticelor echipe de vânzări, marketing, design, corectură și redactare și ai tuturor celorlalte departamente esențiale care dau viață unei cărți. Vă mulțumesc că ați transformat această serie într-un mare succes de public.

Vă mulțumesc, Lauren Abramo și Dystel & Goderich, că ați avut grijă ca aceste cărți să ajungă în toată lumea. Și le mulțumesc tuturor editorilor de peste hotare pentru că le-au acordat o șansă.

Lynette și J. Scott Savage, vă mulțumesc că ați citit primele manuscrise ale acestor cărți și mi-ați spus părerea voastră despre ele. Sunt sigur că le-am îmbunătățit!

Le mulțumesc tuturor bloggerilor și prietenilor mei de pe Facebook și celor de pe Twitter #dashnerarmy, pentru că vă petreceți timpul cu mine și le spuneți și altora despre poveștile mele. Vă mulțumesc și vouă, tuturor cititorilor mei! Lumea aceasta a devenit o realitate pentru mine și sper că v-a plăcut să faceți parte din ea.

mastică